

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període



Sèrie P - Número 70

Dimecres, 28 de novembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 45.1

Í N D E X

Salutació

al nou conseller de Medi Ambient i al diputat Sr. Jordi Terrades i Santacreu (p. 3)

Projecte de llei

d'ampliació dels terminis de resolució del procediment i de presentació de sol·licituds concedits pel Decret 288/2000, de 31 d'agost, pel qual s'estableixen els requisits per regular les indemnitzacions de les persones incloses en els supòsits previstos a la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'amnistia, i excloses dels beneficis de la disposició addicional divuitena dels pressupostos generals de l'Estat per als períodes 1990 i 1992 (tram. 200-00047/06) (p. 3)

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002 (tram. 200-00053/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 45.1

La sessió s'obre a les vuit del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, el d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei d'ampliació dels terminis de resolució del procediment i de presentació de sol·licituds concedits pel Decret 288/2000, de 31 d'agost, pel qual s'estableixen els requisits per regular les indemnitzacions de les persones incloses en els supòsits previstos a la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'amnistia, i excloses dels beneficis de la disposició addicional divuitena dels pressupostos generals de l'Estat per als períodes 1990 i 1992. Tram. 200-00047/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 237).

2. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002. Tram. 200-00053/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries (Esmenes totalitat: BOPC, 237).

El president

S'obre la sessió. (*Remor de veus. Pausa.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que s'asseguin en el seu respectiu escó. Prego silenci, senyors diputats. (*Pausa. Persisteix la remor de veus.*) Els senyors diputats es podran comunicar entre si durant aquests tres dies; no cal que ho facin ara en aquest primer minut. Per tant, prego silenci, si us plau.

Salutació al nou conseller de Medi Ambient i al diputat Sr. Jordi Terrades i Santacreu

Abans d'entrar en l'ordre del dia, em plau saludar cordialment el nou conseller de Medi Ambient, l'honorable senyor Ramon Espadaler, i també el nou diputat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades i Santacreu, que substitueix, per renúncia, l'honorable senyor Lluís Armet i Coma.

Projecte de llei d'ampliació dels terminis de resolució del procediment i de presentació de sol·licituds concedits pel Decret 288/2000, de 31 d'agost, pel qual s'estableixen els requisits per regular les indemnitzacions de les persones incloses en els supòsits previstos a la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'amnistia, i excloses dels beneficis de la disposició addicional divuitena dels pressupostos generals de l'Estat per als períodes 1990 i 1992 (tram. 200-00047/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei d'ampliació dels terminis de resolució del procediment i de presentació de sol·licituds concedits pel Decret 288/2000, de 31 d'agost, pel qual s'estableixen els requisits per regular les indemnitzacions de les persones incloses en els supòsits previstos en la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'amnistia, i excloses dels beneficis de la disposició addicional divuitena dels pressupostos generals de l'Estat per als períodes 1990 i 1992.

Atesa la simplicitat de formulació d'aquest primer punt de l'ordre del dia, que, a més, és conegut a bastament per les seves senyories, s'ha convingut que ni el Govern farà la presentació del Projecte, ni els grups el posicionament, ni tampoc l'explicació de vot. Procedirem, per tant, a la seva votació, llevat que se susciți alguna objecció. (*Pausa.*) No sent així...

Comença la votació.

Aquest Projecte de llei ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002 (tram. 200-00053/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002, debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries. Per a la presentació del Projecte, té la paraula... (*Pausa. Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, dintre d'aquesta anomalia que tots vostès poden comprovar, el senyor conseller està en un problema de trànsit i arribarà dintre de pocs moments. Els prego comprensió per la seva situació personal en aquest sentit, i suspenem la sessió per uns minuts, fins que arribi.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les deu del matí i dotze minuts i es reprèn a un quart d'onze i tres minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Per presentar el Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, conseller en cap, demano disculpes per aquests minuts de retard. Una circumstància absolutament externa a la meua voluntat no m'ha permès estar en el moment oportú –i li demano, senyor president, disculpes–, un embús a la nostra ciutat no m'ha deixat estar, en el moment que ho havia de fer, en aquest debat. Ja ho arreglarem, això...

El president

Esperi's un segon, senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...ja ho arreglarem.

El president

Esperi's un segon, senyor conseller, perquè crec que no funciona la megafonia, oi que no? *(Pausa.)* Prego als serveis tècnics...

El conseller d'Economia i Finances

He de fer alguna cosa, senyor president?

El president

Sí? *(Pausa.)* Endavant, pot continuar, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats, és un honor per a mi pujar a aquesta tribuna i poder fer en nom del Govern la presentació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2002. Aquests són els primers pressupostos de la Generalitat de Catalunya després del nou model de finançament autonòmic, i són també els primers pressupostos que es confeccionen amb euros. Són uns pressupostos innovadors, perquè donen respostes específiques a l'actual situació de l'economia catalana i a les seves perspectives en el context de la conjuntura internacional, i perquè responen a les exigències que deriven del mateix procés de plena integració a l'euro, així com a les necessitats socials del país.

És per això que aquests pressupostos plantegen diferències significatives respecte als pressupostos que es van plantejar en anys anteriors, i podran observar que els pressupostos que presenta el Govern al Parlament, com poden suposar, estan lògicament en sintonia amb el projecte polític que impulsa l'acció de govern, i aquests ho estan. Fan possible els compromisos que el nacionalisme català que governa a Catalunya ha adquirit, en primer lloc, amb la societat catalana, a través del seu programa electoral, i en segon lloc, amb aquesta cambra, a través dels compromisos expressats pel president de la Generalitat, molt honorable senyor Jordi Pujol, amb motiu de la sessió d'investidura, i, més recentment, pel conseller en cap, honorable senyor Artur Mas, en la passada moció de censura.

En l'àmbit econòmic i social, els pressupostos són els més importants instruments de política econòmica que

té el Govern de Catalunya per incidir en la realitat social i econòmica del país. I en aquest sentit aquests pressupostos són especialment socials i reactivadors de la nostra economia. Vegin vostès la trajectòria que ha seguit l'instrument pressupostari: l'any 80, quan el president Pujol va agafar la responsabilitat del Govern, l'instrument pressupostari de la Generalitat era de 6.000 milions de pessetes; avui tindrem ocasió de debatre entorn d'uns pressupostos que abasten la xifra de 2,8 bilions de pessetes. De 6.000 a 2,8 bilions de pessetes, és un reflex de la trajectòria de l'acció de govern, en la línia de donar contingut a l'autogovern de Catalunya i en la línia, doncs, d'instrumentar, a través d'aquest instrument de política econòmica, l'acció directa en el territori. Analitzem, en primer lloc, quina és actualment la situació econòmica i social de Catalunya i del seu entorn internacional, per entrar posteriorment en l'anàlisi més detallada dels pressupostos.

Quin és el punt de partida? L'any 2001 tancarà amb un creixement del 2,8. Al llarg d'aquest any 2001, l'economia catalana ha presentat una evolució prou estable, encara que inferior a la d'anys anteriors: l'any 2000 va ser d'un 3,7, i aquest any 2001 la previsió és que tanqui l'exercici amb un 2,8. És un creixement que podem continuar qualificant de qualitat. Ha creat ocupació neta: 42.300 nous llocs de treball. L'economia s'ha internacionalitzat més i ha aprofundit en la transformació tecnològica. Darrere de tot això hi ha, sens dubte, una societat amb més formació i amb més cultura.

Aquesta és una primera dada que ens indica que a Catalunya seguim gaudint d'una bona conjuntura econòmica de creixement i de creació de llocs de treball, per damunt de la mitjana de la Unió Europea, però amb un comportament més modest, menys elevat del que s'ha obtingut en els quatre anys anteriors. Però, amb tot, estem a dintre un cicle de vuit anys de creixement estable i sostingut. Que ningú menysvalori aquesta situació. Entre els anys 1994 i 2001, és a dir, durant vuit anys seguits, l'economia catalana ha tingut un creixement mitjà anual del 3,5. Si al vuitè any, el 2001, tenim un creixement del 2,8 –un bon creixement–, que ningú cometi l'error de treure'n conclusions pessimistes.

Catalunya és avui una de les economies més dinàmiques de la Unió Europea. Dóna ocupació a 2.658.000 persones, té més de 257.000 empreses amb treballadors ubicades en el territori català i produeix una riquesa de més de 20 bilions. No hi ha cap altra comunitat autònoma a l'Estat espanyol que tingui aquest potencial. Tindran altres coses, però ningú té el volum d'empreses que avui té Catalunya, i ningú tampoc té el volum de generació de riquesa, de PIB, que avui produeix l'economia catalana. I ningú té el teixit intersectorial i territorial que aquest potencial econòmic té implantat a tot el territori de Catalunya. Avui, per citar-ne només un exemple i sortir a cavall de les polèmiques, diguem-ne, tribals, la comunitat de Madrid no té el nostre potencial econòmic.

I aquesta realitat està creixent, i previsiblement ho continuarà fent. Creixem més que Alemanya, més que Bèlgica, més que Dinamarca, que França, que Itàlia, més que Holanda, Àustria, Portugal i Finlàndia, que Suècia i el Regne Unit. En definitiva, creixem més

que el conjunt de la Unió Europea i el conjunt de la zona euro. I, evidentment, amb una taxa superior a la que actualment experimenta la situació econòmica als Estats Units i al Japó.

Així doncs, el primer que cal fer és valorar positivament aquesta situació, que sens dubte és extraordinària des de l'òptica econòmica. Aquest dinamisme ens permet avui, senyores i senyors diputats, recuperar posicions en relació amb tots aquests països de la Unió Europea.

No obstant, els constato, com saben, que totes aquestes economies europees i occidentals, des de fa poc més d'un any, estan frenant moderadament el seu ritme de creixement, i això també ha arribat a la nostra societat. La previsió inicial que es va fer per a l'any 2001 va ser d'un creixement, a Catalunya, d'un 3,8, i es tancarà aquest any, com els he dit, amb un punt menys: un 2,8. Arreu de l'OCDE es parla d'alentiment econòmic després de l'11 de setembre, es parla de crisi per a l'economia americana. Però, en el cas de l'economia catalana, per a l'any 2001, i també per a l'any 2002, hem de seguir parlant de creixement; de creixement positiu i de creixement en creació d'ocupació. Més moderat, això sí, però hem de seguir parlant de creixement en creació neta d'ocupació.

Continua sent en la nostra realitat econòmica, l'activitat exterior, la més dinàmica de la nostra economia. En l'actual evolució de l'economia catalana, destaca la importància del sector exterior. En el període gener-agost d'aquest any, les exportacions, senyores i senyors diputats, a Catalunya han crescut d'un 16%, i les importacions, d'un 9,1%. Preveiem, doncs, una moderada, una certa moderació d'aquest ritme exportador i d'activitat exterior l'any 2001, encara que farà, al final de l'exercici, una aportació positiva al creixement del PIB, que es pot qualificar en 0,3 punts.

Pel que fa a les inversions estrangeres a Catalunya i les inversions catalanes a l'estranger, el comportament és igualment positiu. L'any passat, la inversió estrangera a Catalunya va ser d'1,2 bilions de pessetes, el doble que tres anys abans, mentre que les inversions catalanes a l'estranger, les que fa Catalunya a fora, van ser d'1,08 bilions de pessetes, sis vegades més elevades que les invertides fa tres anys.

Amb això el que vull dir és que l'economia catalana està intensificant la seva dimensió internacional, aspecte que, amb la plena incorporació de la pesseta a l'euro, encara s'hi projectarà molt més. El nostre creixement és un creixement de qualitat, com he dit, és un creixement que crea ocupació.

Pel que fa a l'ocupació vull constatar que l'any 2001 la creació d'ocupació continua sent positiva. Aquest any es crearan 42.300 nous llocs de treball, inferior a la d'anys anteriors, però encara molt positiva. Pel que fa a l'atur, segons l'EPA, la taxa d'atur a Catalunya se situa en el 8,6. A les comarques de Girona, de Lleida i de Tarragona l'atur és encara molt més baix: taxes del 5,4; 5,7; 6,7. La taxa mitjana de Catalunya es troba 4,1 punts per sota de la taxa d'atur mitjana espanyola i molt propera a la taxa d'atur mitjana de la Unió Europea.

Vull, i em sembla important ressenyar-ho, una consideració específica al paper i a la responsabilitat que han tingut els representants socials en aquest procés de continuïtat en la creació d'ocupació. Durant els anys 2000 i 2001, l'increment del salari mitjà en els convenis ha estat moderat, amb percentatges a l'entorn de la inflació. Aquesta realitat, i la participació dels agents socials al diàleg social, ha contribuït al bon comportament de la creació d'ocupació a Catalunya.

Com vostès saben, i fent referència a la inflació, la inflació va augmentar per damunt de les previsions durant l'any 2000, fins a situar-se en un màxim del 4,2 el desembre del 2000. A partir del segon trimestre d'aquest any s'ha fet pròpiament el canvi de tendència i ha començat a baixar la inflació. La darrera dada, corresponent al mes d'octubre del 2001, la més recent, és del 3%, tant a Espanya com a Catalunya. Per tant, ja no tenim diferencials amb Espanya en el tema de la inflació: anem paral·lels en l'evolució de la inflació.

Quin és, doncs, fetes aquestes consideracions de punt partida, quin és, doncs, el marc econòmic que el Govern de Catalunya defineix en què s'emmarquen i s'insereixen aquests pressupostos que els presentaré?

Catalunya continua oberta al llarg cicle de creixement econòmic. Pel que fa a l'any 2002, la previsió que fa el Govern per a l'economia catalana, i en la qual s'emmarquen aquests pressupostos, és la d'un creixement del PIB que seguirà sent important: 2,7. Serà, previsiblement, el novè any consecutiu d'elevat creixement econòmic, el que es pot considerar com el més llarg cicle econòmic de creixement que ha tingut l'economia catalana en la història més recent.

El Govern és conscient que l'evolució de l'economia americana en el darrer any i de les economies europees en els darrers mesos han rebaixat expectatives de creixement, més encara després dels esdeveniments del passat 11 de setembre. El Govern és conscient, també, que, a poc a poc, diferents analistes i institucions econòmiques estan rebaixant les previsions de creixement elaborades pocs mesos abans. És cert que ens trobem en una situació canviant, però fa molts mesos que, des de diferents àmbits, s'anuncien importants davallades en l'activitat econòmica, i, en canvi, l'economia catalana segueix creixent a un ritme superior al 2,5%. Ja fa mesos que s'anuncia la frenada del comerç exterior, però en els primers vuit mesos de l'any les exportacions catalanes han crescut a una mitjana del 16%.

Les circumstàncies més recents del panorama internacional ben segur que han contribuït a portar més incertesa, tot i que sembla que s'estan reconduint i que poden oferir, a curt termini, un canvi positiu de perspectives en aquest context, i més encara si es resolgués definitivament el conflicte israelià - palestí. Cal saber, en el moment de valorar les expectatives econòmiques, que, a Catalunya, el sector turístic, receptor del turisme, té en previsió una bona temporada per a l'any que ve. Cal saber que el sector de la construcció, especialment en l'àmbit de l'obra civil, està tenint taxes, a Catalunya, de creixement superiors al 10%. Cal saber que la indústria de l'automòbil tanca aquest any 2001 com el segon any més important en vendes dels darrers quinze anys. Cal

saber que els sectors de la indústria vinculada a les noves tecnologies i de la indústria química preveuen per a l'any que ve taxes positives per damunt del 5%. Cal saber que les previsions d'obra civil pública per a l'any 2002 són que, en el proper any, es materialitza el volum d'inversió pública més elevada que mai s'ha fet en els darrers vint anys: prop de vuit-cents mil milions de pessetes.

Turisme, construcció, automòbil, noves tecnologies, indústria química, inversió pública són motors en la nostra economia i estan donant mostres, en aquests moments, d'un bon ritme d'activitat i de perspectives positives per a l'any 2002, encara que més moderades amb relació a anys anteriors. A més, em sembla important remarcar que preveure un creixement de l'economia catalana per damunt del 2,7 o entorn del 2,7, com fem en aquests moments per a l'any 2002, es troba lleugerament per sota de les previsions que ha fet el Ministeri d'Economia de l'Estat per a Espanya, que ha fet unes previsions del 2,9, i que acompanya els pressupostos generals de l'Estat. I, fins i tot, es troba proper a la previsió que fan els pressupostos presentats a França, amb unes previsions de creixement del 2,5%. O les previsions de creixement que fa la Unió Europea, xifrades en 2,2%, en què Catalunya sempre va darrerament, en els vuit últims anys, per damunt d'aquesta mitjana.

No obstant això, si el comportament real de l'economia ens indiqués en el futur un creixement per sota de les previsions que avui tenim, no tindrem cap inconvenient a formalitzar oficialment la reducció de les nostres expectatives de creixement; però, fins ara, la realitat no ha estat aquesta. L'economia catalana continua creixent a un ritme important i sempre superior a la mitjana de creixement dels països europeus.

En aquest context que els explico no serà el Govern de la Generalitat de Catalunya el que desinflarà les expectatives de creixement de l'economia catalana. Al contrari, considerem que l'economia catalana pot seguir creixent a un ritme moderat però important, i que la política pressupostària que es configura en aquests pressupostos per a l'any 2002 i que proposa el Govern a través d'aquests pressupostos en aquesta cambra, doncs, per al seu debat i la seva previsible aprovació, creiem que contribuiran positivament a fer possible aquest objectiu.

La política econòmica de la Generalitat i l'instrument més important de política econòmica, que són aquests pressupostos, van en la línia del consens occidental que aposta per la reactivació. Des d'una altra perspectiva, avui podem assenyalar que davant dels símptomes d'alentiment que tenen algunes economies occidentals, es dona una resposta bastant unànime per impulsar el creixement, a través de les dues vies que ho fan més factible: la política monetària i la política pressupostària.

Des de la perspectiva de la política monetària, cal assenyalar que el Govern de la Generalitat de Catalunya considera encertades les mesures adoptades, el 6 de novembre, per la Reserva Federal americana, que va baixar la taxa d'interès, per desena vegada en el que va d'any, al llarg del 2001, i la va situar en el 2%. El gener era el 6%. I també valorem positivament la decisió

que va prendre el dia 8 de novembre el Banc Central Europeu de reducció de la taxa d'interès de la Unió Europea fins a situar-la en el 3,25%. El gener era el 5,75%. Fins a quin punt les polítiques monetàries expansives que estan posant-se en marxa conjuntament, les autoritats monetàries de tot el món occidental, tindran els efectes esperats?

És difícil avançar-ho. Tanmateix, els analistes assenyalen que l'economia dels Estats Units sol respondre positivament al creixement al cap de quatre trimestres de l'adopció de mesures monetàries incentivadores. Si fos així, a finals del primer semestre de l'any 2002, l'economia americana iniciaria la seva real recuperació. En tot cas, cal esperar que aquest context monetari contribuirà positivament a la reactivació. I el que sí puc afirmar és que incideix positivament en la configuració d'aquests pressupostos públics de Catalunya i a l'estímul de la inversió, tant pública com privada, a Catalunya.

Des de la perspectiva pressupostària, de la segona línia instrumental de les polítiques occidentals, els Estats Units –un govern republicà– està impulsant una política expansiva en la despesa, per compensar des del sector públic la minoració del consum privat. Més a prop, en l'àmbit europeu, concretament a França, s'han incrementat els ajuts directes al consum de les famílies. Més concretament, no sé si fa dos dies, el Govern francès anunciava l'aprovació d'un xec dirigit a vuit milions de famílies per valor de 12.500 pessetes, en concepte de prima d'ocupació. Un estímul, diguem-ne, a les rendes més baixes. Un xec de 12.500 pessetes a vuit milions de persones: una mesura d'incidència directa en la demanda; una instrumentalització del pressupost, a través de la reactivació de la demanda interna, a França. El pressupost del Govern anglès i del Govern alemany també són expansius pel que fa a la seva incidència a la demanda interna.

És en aquest marc que, també, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya s'orienten en la direcció d'incidir positivament sobre la demanda interna a Catalunya, com exposaré més endavant.

Per a Catalunya preveiem una moderació en els propers sis mesos de creixement i una reactivació a partir del segon semestre de l'any que ve. Les previsions macroeconòmiques en què s'emmarquen els pressupostos de la Generalitat, per al proper any 2002, són de creixement important, però moderat –com els he dit–, entorn del 2,7; que tindrà tanmateix un perfil trimestral ascendent en el decurs de l'any. D'aquesta manera, la fase de desacceleració que es preveu per als darrers mesos d'enguany es pot perllongar durant alguns primers mesos per iniciar, previsiblement, a partir d'aleshores, una correcció a l'alça. L'evolució a l'alça del segon semestre del 2002 vindria estimulada especialment per la incidència de la inversió, la qual previsiblement augmentarà gràcies a la baixada dels tipus d'interès i al fort augment de la inversió pública que es preveu, tant la que fa la Generalitat directament com la que fa l'Estat a Catalunya, com després els exposaré.

Pel que fa a la inflació, com ja he dit, es preveu acabar l'any 2001 amb una taxa lleugerament inferior al 3, i la

previsió que fa el Banc Central Europeu, l'autoritat monetària –ja saben que avui els governs no fan previsions d'inflació, ho fa l'autoritat monetària–, el Banc Central Europeu, anuncia l'objectiu del 2% anual per al proper any.

Pel que fa referència al mercat de treball en els darrers vuit anys hem tingut un creixement capaç de crear ocupació. També, doncs, per a l'any 2002, el Govern de Catalunya preveu que el nostre creixement crearà ocupació neta entorn d'un volum inferior: 35.000 nous llocs de treball i una lleugera disminució de la taxa d'atur estimat EPA.

En el context social de Catalunya, els vull fer veure que aquests pressupostos s'emmarquen en un context general que es resumeix en el següent: en l'àmbit social cal tenir present que a Catalunya continua el procés d'envelliment de la població. L'allargament de l'esperança de vida i l'evolució de l'estructura de la població fan que cada any sigui més elevat el nombre de persones de més de seixanta-cinc anys que viuen a Catalunya, com tots vostès saben perfectament. Això suposa, lògicament, una major demanda de serveis públics sanitaris i d'assistència social. A Catalunya, a l'any 2002, hi haurà aproximadament més d'1.200.000 persones majors de seixanta-cinc anys, de les quals prop de 500.000 persones seran vídues o vidus, i de les quals més de 250.000 persones tindran més de vuitanta anys.

En l'àmbit de les persones amb discapacitat física i psíquica i sensorial, la població està estabilitzada. No obstant, a l'any 2002 hi haurà entorn de 245.000 persones a Catalunya amb aquestes discapacitats. Així mateix, en el context de les persones necessitades, en les franges de renda més baixes i que requereixen l'atenció dels poders públics, és d'un volum important i elevat també.

A tota aquesta situació cal afegir-hi la que es deriva dels processos migratoris, que fan que s'incrementi, cada cop més, la població resident procedent d'altres països del món. A Catalunya hi viuen, actualment, 225.000 persones residents estrangeres, a les quals cal afegir la sol·licitud creixent d'expedients en tràmit en aquests moments. Aquestes circumstàncies fan del tot necessari preveure les conseqüències sobre els serveis públics que aquesta realitat imposa.

Aquest és el context econòmic i social general en què s'emmarquen els pressupostos que proposa el Govern i que, a continuació, procedeix a descriure. Els he explicat el context general econòmic, els he fet unes referències del context social i aquests pressupostos tenen per finalitat incidir en els aspectes més estructurals del moment en què avui està Catalunya.

M'he referit, doncs, inicialment, a l'actual situació de la nostra economia, com els deia, en l'àmbit de l'any 2001 i en el context de la previsió que el Govern fa per al proper any 2002. Sens dubte que la conjuntura actual és important i cal tenir-la en compte, però, per damunt d'aquesta conjuntura, d'aquesta circumstància, el que és realment més important és tenir present el procés estructural que viu avui la societat catalana. La plena integració a la Unió Europea comporta nous reptes i exigències que esdevindran estructurals en la nostra

societat. I la incorporació de les noves tecnologies a la nova societat és un altre repte estructural que viu el nostre país. I, a l'economia, totes dues, diguem-ne, realitats transformaran el seu dinamisme i les seves característiques més fonamentals i incidiran en el futur creixement i el benestar del país.

Per altra banda, el procés d'envelliment de la nostra població és, també, un altre aspecte estructural que exigeix respostes i prioritats als poders públics per atendre les noves necessitats i demandes que la població genera. Així mateix, els nous fluxos migratoris constitueixen, també, un aspecte estructural que comporta, alhora, noves responsabilitats i noves exigències als poders públics.

Així doncs, la nova etapa de l'euro, la incorporació de les noves tecnologies, són aspectes estructurals a tenir en compte per damunt de la conjuntura, i aquests pressupostos intentaran donar-los resposta, com els indicaré; així com l'envelliment de la nostra població i els nous fluxos migratoris, que també són aspectes estructurals que afecten la nostra societat.

Els pressupostos de la Generalitat que a continuació els presentaré persegueixen, en la línia del que ha estat fent la Generalitat de Catalunya en els darrers anys, continuar donant resposta a les necessitats que la societat catalana demanda com a conseqüència d'aquests canvis estructurals que els he indicat molt breument. I la resposta dels poders públics passa per més infraestructures en totes les seves dimensions, més formació i cultura, més despesa social per afrontar les necessitats de les persones a Catalunya.

És en aquesta direcció que s'orienta la política econòmica i pressupostària del Govern de Catalunya, és a dir, de continuar donant resposta a les exigències estructurals de la nostra societat i als reptes que té per als propers anys.

Els pressupostos, concretament, per a l'any 2002 són uns pressupostos clarament innovadors, tant pel que fa a la seva presentació formal, com pel que fa referència a la política d'ingressos i de despeses. Tres raons importants ho expliquen. Són els primers pressupostos que es presenten íntegrament en euros. Per cert, s'ha posat a la disposició dels grups parlamentaris una molt útil i molt diguem-ne portable màquina de conversió d'euros, que està a la seva disposició als grups parlamentaris, perquè els ajudi a la lectura i a l'administració d'aquests pressupostos, és molt senzilla, és de butxaca i veuran que és molt operativa pel mecanisme que té, i molt simple.

Els deia, doncs, que aquests són els primers pressupostos que es presenten íntegrament en euros, però també són els primers pressupostos del nou model de finançament i són, també, els primers pressupostos que incorporen les noves tècniques de comptabilitat que s'han incorporat al sistema públic.

Els pressupostos consolidats del sector públic administratiu de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2002 augmenten un 10,3%, 1.407,8 milions d'euros, i tenen dues grans prioritats: la despesa social –és a dir, la sanitat, l'ensenyament, el benestar social i la justícia– i la

inversió pública, la segona prioritat. Aquestes són les dues línies bàsiques d'actuació pressupostària que ens permetran incidir en la demanda interna i contribuir a la necessària reactivació per assolir l'objectiu del creixement; els dos remes, com em deia fa uns dies un company d'aquesta cambra: la despesa social –un rem– i la inversió pública –un altre rem.

Aquests pressupostos també incideixen de manera important en la recerca, en el foment de l'activitat productiva, en la millora de la formació i en el foment de la cultura en el nostre país. Per cert, s'ha presentat en el Registre d'aquesta cambra, i està a la seva disposició, l'estat d'execució del pressupost d'aquest any 2001 a 30 de setembre, que no s'havia pogut fer mai fins aleshores, i allà hi han les dades que indiquen un correcte compliment de les previsions inicials, tant d'ingressos com de despeses fetes, en els pressupostos aprovats per aquest Parlament i presentats llavors pel conseller en cap Artur Mas.

Vull dir-vos que, malgrat l'inferior creixement experimentat de la nostra economia en aquest any 2001, conseller en cap, les previsions que es van aprovar per aquesta cambra en el pressupost es compleixen pràcticament fil per randa. És a dir, no ha repercutit el nostre alentiment en la previsió d'ingressos inicials i, per tant, els pressupostos que s'executaran i que tancaran la liquidació compleixen perfectament les previsions que s'havien fet aquest any 2002 pel conseller en cap, llavors, conseller d'Economia.

Aquests són, doncs, com els deia, els primers pressupostos en euros, i com saben, des de l'any 99 el projecte de pressupostos ve acompanyat d'un annex amb la seva quantificació en euros. Aquesta circumstància aporta una complexitat addicional en el moment d'interpretar el significat econòmic de les xifres, que espero que, a poc a poc, tots plegats anem superant, perquè es fa complexa, es fa complexa la lectura en euros de tots els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, com ho podran posar de manifest.

No obstant això, es podria dir que aquest és un aspecte formal dels pressupostos, però no és així. I els voldria indicar que el fet que es presentin uns pressupostos en euros és molt més que una qüestió estrictament formal: és un signe clar que es desprèn de la voluntat assolida pel poble de Catalunya, i pel Govern de Catalunya, d'apostar decididament per la integració de l'economia catalana en el mercat únic europeu. Aquesta circumstància permet avui ratificar la convicció del Govern de Catalunya que la plena incorporació de la pesseta a l'euro reportarà a mig i a llarg termini conseqüències positives per al país. Ens endinsem en un marc de més estabilitat i, ahora, de més competència. És per això que aquesta nova realitat ens obliga a vetllar, més que mai, per uns pressupostos que donin resposta a la necessitat dels ciutadans de Catalunya d'estar amb les millors condicions per assegurar la necessària competitivitat i el benestar dels catalans en aquest nou context de l'euro.

Pel que fa als ingressos, els ingressos del sector públic administratiu de la Generalitat, que està format pels diferents departaments, els organismes autònoms admi-

nistratius, les entitats gestores de la Seguretat Social i el Servei Català de la Salut, aquests pressupostos arriben a la xifra de 15.036,5 milions d'euros –2,5 bilions de pessetes– i representen un increment de 1.407,8 milions d'euros –més de 234.232 milions de pessetes.

Aquests pressupostos, senyores i senyors diputats, creixen 234.000 milions de pessetes més, un 10,3% d'increment sobre les previsions d'ingressos d'aquest any 2001. Aquest increment dels ingressos procedeix de l'evolució ordinària de l'antic sistema de finançament i de l'efecte derivat de l'augment que proporciona el nou model de finançament autonòmic. Són, com els he dit, els primers pressupostos del nou model de finançament autonòmic. Des d'aquesta perspectiva, els ingressos, dins d'aquest pressupost aquest nou model de finançament autonòmic té el seu impacte i el seu reflex en aquest estat d'ingressos, nou model aprovat per unanimitat per totes les comunitats autònomes governades pel Partit Popular, pel Partit Socialista, Coalició Canària i Convergència i Unió.

Aquest canvi de model en el finançament autonòmic aporta les innovacions més importants i més significatives pel que fa als fons d'ingressos del sector públic administratiu de la Generalitat de Catalunya. Aquests pressupostos reflecteixen avui, amb la incorporació dels efectes del nou model de finançament, uns pressupostos que donen més autonomia en els ingressos i menys transferències de l'Estat. La primera innovació o avantatge ve en aquesta direcció, la porta el nou model pel que fa als ingressos per la major autonomia que dona i la menor dependència de transferències de l'Estat.

Els ingressos en el model de finançament autonòmic anterior depenien dels criteris de la transferència de l'Estat i de l'evolució econòmica mitjana d'Espanya, i, ara, en aquests pressupostos s'observa clarament com això ha canviat. El finançament de la Generalitat de Catalunya dependrà de la pròpia capacitat econòmica de la societat catalana, ara l'esforç fiscal que fan els ciutadans de Catalunya es quedarà en una major part a Catalunya, i abans no era així.

Aquesta és una reforma radical que no va ser capaç d'afrontar el socialisme quan va governar a l'Estat al llarg de més de tretze anys i que, inicialment, tampoc va ser capaç d'assumir el Partit Popular en l'anterior legislatura. Ara, la principal font d'ingressos de la Generalitat per a l'any 2002, com ho posa de manifest el capítol d'ingressos d'aquests pressupostos, seran els impostos que paguen els catalans a Catalunya, cosa que fins ara havia estat la participació en la mitjana dels impostos que paguen tots els ciutadans espanyols a l'Estat i transferida posteriorment a Catalunya.

Aquest és el nou canvi formal i estructural, és un dels canvis qualitius més importants que el Govern de la Generalitat ha aconseguit incorporar en l'acord per a la revisió del finançament autonòmic.

En els pressupostos per a l'any 2002 solament el 19% dels ingressos vinculats al sistema de finançament vindran per transferències de l'Estat, la resta, el 81% vindrà vinculat als tributs cedits i a la participació en tributs de l'Estat a Catalunya. I, si es detreu la part de recursos que

procedeix de l'Estat i que van directament a l'Administració local, aquest percentatge s'apropa al 86%. Prop del 86% dels ingressos que es recullen en aquests pressupostos procedeixen dels tributs que paguen els ciutadans de Catalunya a Catalunya.

Això ens dona més capacitat normativa, el nou acord de finançament ens dona més capacitat normativa, que es recull també en aquests pressupostos. Un altre aspecte important és aquest, el de la més capacitat normativa. La Generalitat participa ara en la recaptació d'onze de dotze tributs de l'Estat i, a més, com saben, a partir del nou model de finançament, que entra en vigència a partir de l'1 de gener, hi haurà per part d'aquest Parlament més capacitat normativa sobre set tributs cedits, als quals els ciutadans de Catalunya estan obligats de fer les seves aportacions a la Hisenda Pública: patrimoni, successions i donacions, transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, joc, matriculació, electricitat i IRPF. En aquests set tributs aquest Parlament ha assumit més capacitat normativa per regular aquests marcs normatius.

L'estat d'ingressos dels pressupostos consolidats del sector públic administratiu posa també de manifest l'aportació positiva del nou model de finançament amb una major disponibilitat de recursos. Una part important dels 1.407,8 milions d'euros amb què s'incrementa l'estat d'ingressos procedeixen de l'increment addicional, derivat del nou acord de finançament, com els he dit.

Ara ja no són estimacions del Govern de Catalunya, ja no són xifres que estima el Govern de Catalunya, sinó que són els ingressos que ens comunica formalment l'Administració central de l'Estat, i, cap comunitat..., a totes les comunitats autònomes en funció de les recaptacions que es tindran en els seus àmbits territorials.

Ara ja no hi han en aquests pressupostos estimacions voluntaristes, és la comunicació formal i xifrada de les previsions que l'Estat central fa, d'acord amb el nou model de finançament, i atesa l'estructura de la cistella acordada. Poc més de la meitat del 10,3 d'augment que experimenten els ingressos d'aquests pressupostos procedeixen de l'increment ordinari del sistema anterior, i la resta procedeix del nou acord de finançament, una mica més de 86.000 milions de pessetes, com vam anunciar i explicar en aquesta cambra en el moment que el Govern va presentar el nou acord de finançament.

En el seu moment se'm va dir –intueixo que se'm continuarà dient en aquesta sessió– que aquelles previsions de nou acord de finançament no eren creïbles i que eren excessivament optimistes. Ara reitero: ja no són estimacions del Govern de Catalunya, sinó les dades oficials que proporciona l'Administració central de l'Estat a les comunitats autònomes i, per tant, també, a la Generalitat de Catalunya.

Vull indicar que aquest estat d'ingressos no contempla la possible aplicació a Catalunya de la nova capacitat normativa que ens atorga el nou model de finançament, les noves capacitats normatives que es podran utilitzar a partir de l'1 de gener. No hi ha ni una novetat en aquest sentit, ni tampoc contempen aquests pressupos-

tos la capacitat normativa de l'anunciat nou impost en fase minorista sobre carburants, ni tampoc contempen aquests pressupostos les darreres mesures que ha pres el Govern central de l'Estat incrementant els impostos especials.

Si aquestes mesures d'increment dels impostos especials no s'haguessin pres, aquests pressupostos serien exactament iguals –exactament iguals. Vaig argumentar en el seu moment –que vaig estar, doncs, a la Comissió Permanent i també en aquesta cambra, explicant el nou acord de finançament– que jo entenia que era bo per a Catalunya, alhora que també era bo per a la resta de les comunitats autònomes, que el nou model tenia aspectes qualitatius i quantitius que ens permetien donar un pas important en l'estructura de fonts de recursos del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Ara, l'estat d'ingressos d'aquests pressupostos reflecteixen clarament aquelles afirmacions. No són previsions virtuals –ho torno a repetir–, són ingressos comunicats oficialment per l'Administració central de l'Estat.

En la nova estructura d'ingressos, les finances de la Generalitat dependran més dels impostos indirectes –i vull que en prenguin nota tots vostès, d'això que els dic–, amb el nou model de finançament les finances de la Generalitat de Catalunya pivotaran molt més dels impostos indirectes. Els ingressos directes passen a representar el 25,2% de tots els recursos que tindrà la Generalitat, i els ingressos indirectes passen a representar el 37,7% de tots els ingressos que tindrà la Generalitat.

Vull indicar amb això que, mentre que tots els impostos directes procedeixen dels catalans, els indirectes no és així, donat que el pes que té la població flotant en l'estructura de la fiscalitat indirecta a Catalunya és important. I amb això ja saben el que vull dir. La resta són els que fins ara han estat els impostos cedits, procedents de l'anterior sistema, que augmenten un 12,8, un punt i mig per sobre del creixement mitjà dels pressupostos, els impostos cedits que teníem.

No obstant això, aquests pressupostos, en el capítol d'ingressos, en el marc normatiu i fent ús de la capacitat normativa que té avui aquesta cambra, el Govern proposa unes rectificacions en el marc normatiu dels tributs. Aquests pressupostos, en el capítol d'ingressos, tenen la incidència de puntuar la incidència d'uns nous incentius fiscals que el Govern posa a consideració d'aquesta cambra; nous incentius fiscals per la compra d'habitatges per a les famílies nombroses, que redueix el seu tipus impositiu un 40%. És a dir, a la família nombrosa, a la família amb tres membres que l'any 2002 es compri un nou habitatge a Catalunya, el Govern de Catalunya li ha reduït un 40% la fiscalitat que és responsabilitat del Govern de Catalunya.

La fiscalitat aplicable en adquisició d'habitatges per a persones amb disminució també s'ha reduït un 40%. La fiscalitat aplicable a la compra d'un habitatge per una persona física amb disminució, a Catalunya..., el Govern de Catalunya li redueix la fiscalitat un 40%. Família nombrosa; persones amb disminució.

La fiscalitat, també, en l'adquisició d'habitatges de procecció oficial, en totes les seves modalitats, s'ha reduït un 80%: ha passat del 0,5% al 0,1%.

S'adeqüen també els tipus per a l'habitatge de segona mà, introduint progressivitat en els valors més elevats; es manté igual per a les rendes més baixes i es pivota un creixement per a les rendes més altes. I es fa extensiva l'actual deducció de 50.000 pessetes en l'IRPF per al primer fill. I així mateix s'ampliarà en el seu moment la deducció en base imposable en l'impost de successions per a les transmissions dintre de la unitat familiar. És a dir, per a les transmissions de renda i de patrimoni entre els membres de la unitat familiar, el Govern de Catalunya ha abaixat la fiscalitat, ha fet més lleugera la fiscalitat en les transmissions dintre de les persones que formen la unitat familiar.

Aquestes novetats, el nou model de finançament, tota la incidència que té l'activitat econòmica en el context de l'economia de Catalunya, defineixen un context general de previsió d'increment d'ingressos que és el que els he exposat, amb un creixement del 10,3 i amb el volum que els he indicat.

Pel que fa a l'estat de despeses, analitzem cap a on va aquesta disponibilitat de recursos i quines són les prioritats.

El total de les despeses del sector públic administratiu és de 15.036,5 milions d'euros, és a dir, 2.501.867 milions de pessetes; també, un 10,3% d'increment. Les dues grans prioritats polítiques que contempen aquests pressupostos són el creixement de la despesa social i l'increment de la inversió; les dos, diguem-ne, grans línies que tenen de prioritats aquests pressupostos: més despesa social, més inversió pública.

Com a resposta del Govern a la conjuntura estructural d'un país que s'integra en la Unió Europea, es prioritzen les despeses de la inversió pública per fer realitat les demandes de la nostra societat, per disposar de les infraestructures que avui requereix per entrar millor preparada en el nou procés d'incorporació del nostre país en la nova etapa de l'euro. I la nostra estructura social, amb el seu envelliment, amb totes les característiques que els he indicat, requereix una resposta del Govern de la Generalitat prioritant la despesa social per donar resposta a les necessitats de les persones en aquests contextos. Les dues grans prioritats d'aquests pressupostos.

Va dir el Govern en el seu moment que la millora econòmica que ens aporta el nou acord de finançament autonòmic –i ho va dir el president Pujol– es destinaria preferentment a cobrir les necessitats de les persones i a assegurar la preparació de la societat catalana a la plena incorporació a l'euro. Doncs, en aquestes dues direccions es dona la resposta: més despesa social –les persones–, més inversió –infraestructures per preparar-nos per a la nova etapa de l'euro.

En primer lloc, i pel que fa a les despeses socials, les que van destinades a les persones, els vull fer saber que representen, en aquests pressupostos per a l'any 2002, 8.691 milions d'euros. En l'àmbit de la despesa social, el pressupost de la Generalitat de Catalunya puja a 1,4

bilions de pessetes i experimenta, per a l'any 2002, un creixement de 776 milions d'euros, és a dir, 129.000 milions de pessetes més l'any 2002, 129.000 milions de pessetes més de prioritats en l'àmbit social.

Aquest increment de les despeses socials incorpora un conjunt important de mesures destinades de manera preferent i directa a les famílies, i preveu increments elevats per a les despeses en els departaments de Sanitat, Ensenyament, Benestar Social i Justícia. En aquestes quatre grans branques es materialitza l'increment dels 129.000 milions de pessetes de prioritats de despesa social. Bona part d'aquest increment de recursos que la Generalitat obté amb el nou model de finançament s'ha prioritzat en aquests quatre departaments que els he esmentat, i tenen com a destí principal cobrir les necessitats de les persones en l'àmbit social i en l'àmbit de l'educació.

Concretament, i fent referència a la despesa social, quant a les polítiques del Departament de Benestar, un dels capítols que pren major relleu és l'àmbit de la política familiar. En els pressupostos per a l'any 2002 es dona un important pas endavant per a la millora de les prestacions destinades a donar suport a les famílies, especialment per a aquelles que suporten un volum de càrregues més ressenyades, com són les famílies amb fills petits o aquelles que tenen persones a càrrec, amb dificultats per valer-se per si mateixes, és a dir, les famílies amb gent gran i les famílies amb persones amb discapacitat.

L'objectiu també és, en aquest cas, ajudar a fer compatibles les obligacions laborals amb les responsabilitats familiars. Una part important de l'augment de recursos que ha generat el nou model de finançament es concentra també en aquesta direcció: en la compatibilitat de les obligacions laborals i les responsabilitats familiars.

Les polítiques de suport a la família tenen un ampli abast; algunes suposen explícitament l'existència d'ajuts directes i altres d'indirectes. Aquest és el cas de l'escolarització universal per als nens majors de tres anys, que, tot i que té una incidència molt important en la família, no es tradueix en una aportació econòmica directa. Un exemple de les actuacions que impliquen ajuts directes és el de les subvencions a les famílies amb infants menors de tres anys, que estableix per primera vegada el Govern l'any 2000 i que aquest any 2002 s'amplia el col·lectiu de les famílies beneficiàries en més de 120.000 famílies.

Les principals línies, doncs, d'actuació del Projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2002 en l'àmbit social i familiar són l'atenció i suport a la gent gran i a les persones amb disminució, com els he esmentat. La lluita contra l'exclusió i la pobresa, en tercer nivell; la formació dels adults, en el quart; l'atenció i promoció del benestar de la família, i el foment de l'acció cívica solidària. Aquests programes que els he esmentat suposen el 90% de la despesa del Departament de Benestar Social, el qual ha incrementat les seves dotacions de recursos, en termes homogenis, en 128,9 milions d'euros, el que representa una taxa de creixement del 29,9%. I, específicament, el pressupost de Benestar Social per a l'any 2002 creix globalment

un 34%. Mai el pressupost de cap administració pública, a Catalunya i a l'Estat, havia crescut un 34% en l'àmbit del Departament de Benestar Social. Cap. Busquin un pressupost de l'Estat o d'alguna comunitat o d'algun ajuntament en què creixi més d'un 34% l'àmbit social.

Vull, concretament, fer esment de l'ampliació de la subvenció per a les famílies amb fills de zero a tres anys, que ha passat de 375,63 euros per infant –unes 62.000 pessetes– fins a 480,81 euros –unes 80.000 pessetes–, així com també n'ha augmentat el nombre de beneficiaris, ja que el límit de renda de les famílies que es poden acollir als ajuts per a fills entre zero i tres anys passa de 3,5 milions de pessetes fins a 6 milions de pessetes. Durant els anys 2000 i 2001 s'han acollit a aquests ajuts 61.479 famílies, i ara, amb les noves línies que s'adopten i amb l'increment de les rendes, de límit, que s'augmenten, s'incrementa en més de 120.000 noves famílies el destinatari universal d'aquestes decisions.

Pel que fa a les famílies nombroses, l'edat de fills s'amplia fins als sis anys, i s'incrementarà el límit de renda en un milió per cada fill que formi part de la unitat familiar per damunt de tres, en el tràmit parlamentari.

El programa «Viure en família» es concreta a dotar d'ajuts econòmics les famílies que han de tenir cura de persones grans o discapacitades. S'amplia el límit de renda de les famílies que s'hi poden acollir, el qual passa de 3,5 milions de pessetes anuals a 6 milions de pessetes.

Les polítiques familiars destinades a facilitar la conciliació de la vida familiar amb la professional. Dins d'aquest àmbit s'inclouen la política de desplegament del programa de noves llars d'infants per a cobrir l'actual dèficit de places, la creació de casals per a la gent gran, l'augment de les places de residència i d'hospitals de dia per a la gent gran, l'increment de les places de centre de dia, tant per la gent gran com per a les persones amb disminució, i de manera concreta, i per al personal de l'Administració pública, les mesures que ha adoptat el Govern de reducció de jornada amb el manteniment de la retribució per al personal de la Generalitat de Catalunya.

A més d'aquestes actuacions de política familiar, s'estableix un conjunt de mesures fiscals de protecció a la família, com són l'increment de les reduccions en base imposable de l'impost de successions o la reducció en dos punts –del 7 al 5– del tipus d'impost de transmissions patrimonials en el cas de l'adquisició d'habitatge habitual per a família nombrosa o persona disminuïda que tingui unes rendes inferiors als 30.000 euros. I d'altra banda també es manté la reducció de 300,5 euros en l'impost sobre la renda de les persones físiques, com a deducció en la declaració de la renda.

Aquestes són les característiques bàsiques de les línies d'actuació en l'àmbit del context social pel que fa al Departament de Benestar Social.

Pel que fa a les polítiques sanitàries, finançar adequadament la sanitat és també un dels principals reptes que incorpora aquest pressupost a Catalunya. I, a la vegada,

la voluntat del Govern és incrementar els recursos disponibles i prioritzar-los en la sanitat; aquest també és un aspecte positiu a ressenyar.

Concretament, i per a l'exercici de l'any 2002, el pressupost consolidat de les despeses destinades al Departament de Sanitat s'eleva a 5.101,3 milions d'euros, amb un increment de 435,8 milions d'euros respecte a l'exercici 2001, un 9,3%. Mai havia experimentat un creixement quantitatiu..., en termes de volum, el pressupost de sanitat a Catalunya. L'objectiu és seguir millorant l'accés dels ciutadans a un servei públic sanitari de qualitat, en el marc de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i del Pla de salut de Catalunya.

La causa principal de l'elevat increment de recursos que requereix la sanitat, cal buscar-la en els canvis demogràfics, epidemiològics, tecnològics i econòmics que s'estan produint amb rapidesa en el nostre entorn social, així com en les noves funcions que està assumint el sistema sanitari públic per tal de millorar-ne el model.

Entre les accions prioritàries per a l'any 2002 els vull assenyalar que són les següents. En primer lloc, reduir les llistes d'espera. En el segon, finalitzar el procés de reforma de l'atenció primària, amb especial incidència en la millora de les infraestructures, l'ampliació d'horaris en la consulta directa i l'atenció domiciliària, i en el programa d'atenció a la gent gran. En tercer lloc, en l'atenció especialitzada, inversió en infraestructures i tecnologies de la informació, com a eina bàsica per a millorar els resultats clínics i de qualitat de vida dels pacients. En quart lloc, completar la reordenació dels serveis d'atenció psiquiàtrica i de salut mental, fent un especial esforç en l'aplicació de recursos, el desplegament d'hospitals de dia per a la població infantil i juvenil amb trastorns mentals, continuar el desplegament del Pla sociosanitari 2000-2005 per donar resposta a les noves tipologies de serveis que donin resposta a les necessitats de la població. I finalment, es preveu desenvolupar actuacions d'execució d'obres i redacció de projectes en seixanta-nou nous CAP i millora en trenta-un CAP més, així com la realització d'obres de reforma, ampliació i millora als diferents centres hospitalaris de l'ICS i als centres de salut mental.

Pel que fa a les polítiques d'ensenyament, el pressupost de despesa s'eleva a 2.705 milions d'euros, el que significa un augment de 211 milions d'euros, un 8,5% sobre el pressupost de l'any 2001. Entre els àmbits de les polítiques d'ensenyament on es concentra l'augment de recursos, els vull citar quin és el destí en què s'orienta aquest increment.

En primer lloc, les despeses destinades a un millor funcionament dels centres públics de titularitat del Departament d'Ensenyament, que es materialitza en un augment substancial de les despeses ordinàries de funcionament d'un 16,5% respecte a l'any 2001, i va dirigit tot a millorar la qualitat d'aquests centres.

En segon lloc, l'assignació de recursos per a la creació de sis mil noves places d'educació infantil de titularitat pública, així com l'augment significatiu de les subvencions a les corporacions locals i als ens privats titulars de llars d'infants.

En tercer lloc, la consolidació de l'ús de les noves tecnologies de la informació i la comunicació a l'escola, que es materialitza en la connexió amb banda ampla a tot el territori de Catalunya dels centres docents i el Departament d'Ensenyament, la qual cosa, a més, permetrà avançar en la futura implantació de l'Administració oberta de Catalunya, en l'impuls de portar el portal educatiu Edu365.com i en la formació dels professors i pares en les noves tecnologies.

En quart lloc, la construcció de nous centres docents i la millora dels centres existents. Aquesta prioritat, juntament amb les dues anteriors, es tradueix en un increment d'un 49,9% de les inversions reals del Departament d'Ensenyament, d'un 15,1 de les transferències de capital i d'un 10,6 de les transferències corrents.

I en darrer lloc, el cinquè, una altra de les prioritats que contempla aquest pressupost d'aquest Departament és millorar les retribucions del professorat dels centres públics del Departament d'Ensenyament i dels centres concertats. En aquest sentit, el marc dels recents acords als quals s'ha arribat amb els sindicats..., s'han incorporat en aquests pressupostos. I, a la vegada, aquest pressupost d'aquest Departament acosta progressivament les retribucions del professorat dels centres concertats a les del personal docent dels centres públics. Aquesta és la línia d'avenç que es desprèn del nou acord a què s'ha arribat amb els agents socials.

En quart lloc, polítiques de justícia. Hem parlat de benestar social, hem parlat de sanitat, hem parlat d'educació i ara parlem de justícia, els quatre eixos de les prioritats socials. En l'àmbit de la justícia, el pressupost de despeses per a l'exercici del 2002 s'eleva a 513 milions d'euros, el que significa un creixement dels recursos pressupostats de 74 milions d'euros, un increment del 17%. L'objectiu és millorar els mitjans necessaris per al funcionament de l'Administració de justícia i prestar una més gran atenció a les polítiques de benestar social que es duen a terme des del Departament de Justícia.

Entre les àrees a les quals es donarà prioritat al llarg de l'exercici 2002, cal esmentar les següents. En primer lloc, la protecció i defensa dels infants i adolescents en situació de risc social, vetllant especialment per les problemàtiques originades amb l'increment de menors immigrants en el territori. En segon lloc, l'augment dels recursos econòmics destinats a adequar els mitjans materials, els equips humans i els programes d'intervenció a la Llei orgànica 5/2000, reguladora de la responsabilitat penal del menor. I, en tercer lloc, el suport al funcionament de l'Administració de justícia a Catalunya, mitjançant la provisió de mitjans econòmics, materials i de personal.

Les noves prioritats tenen una plasmació directa en el pressupost del Departament de Justícia amb un increment del capítol de béns i serveis corrents d'un 24,2%, i del 97,1 de les inversions reals –al Departament de Justícia creixen, les seves inversions reals, en un 97,1%.

El segon rem, la segona prioritat –hem dit, primera, despesa social–, és la inversió pública, la inversió pública que impulsa el Govern de Catalunya. En aquest context, el fort augment de la inversió és el segon àmbit destacable dels pressupostos. En el proper any les

inversions consolidades de la Generalitat –sector públic administratiu i sector públic empresarial, més l'anualitat 2002 del Pla addicional d'infraestructures– arriben a la xifra de 2.632,8 milions d'euros, és a dir 438.057 milions de pessetes. Aquest és el volum d'inversió pública que farà la Generalitat de Catalunya l'any 2002: 438.057 milions de pessetes, un increment de més de 123.702 milions d'euros, més que l'any passat, el que representa un 39,4% d'augment –la inversió pública de la Generalitat augmentarà un 39,4% més en relació amb l'any 2001. És l'increment més important, d'inversió pública, que fa la Generalitat, a Catalunya –que ha fet. Se'm podrà dir que és insuficient –se'm podrà dir que és insuficient–, sempre, potser, la inversió pública és insuficient, però en canvi és l'esforç d'increment més gran que ha fet l'Administració de la Generalitat en matèria d'inversió: l'any que ve la inversió pública de la Generalitat és la més alta que mai s'ha executat en els darrers vint anys.

Tres raons per explicar un creixement tan important de la inversió a Catalunya: la primera és el nou model de finançament, que ens aporta més recursos; la segona és haver aconseguit ja l'any 2001 la reducció del dèficit públic fins a situar-lo al dèficit zero, la qual cosa ens ha habilitat i ens ha permès alliberar uns recursos que els darrers anys estaven vinculats a la minoració del dèficit i ara ens ajuda al procés progressiu d'increment de la inversió; tercer, ens ajuda al procés d'inversió, la reducció dels tipus d'interès en el mercat; la quarta raó és la prioritat que aquest Govern dóna a la inversió, prioritat que en els darrers anys havia hagut de subministrar-la en la reducció del dèficit públic, com els he dit.

La Generalitat de Catalunya, doncs, amb aquestes quatre fonamentacions, incrementa fortament la seva activitat inversora. Les despeses de capital del sector públic administratiu i empresarial, sense societats anònimes, s'eleva a 2.222 milions d'euros, amb un creixement del 23,8 en relació amb els corresponents a l'exercici 2001. El que resta és la inversió que fan les empreses públiques. D'aquestes, les inversions reals consolidades –capítol 6– signifiquen 1.760 milions d'euros, amb un creixement del 21,4%, i les transferències de capital, 462 milions d'euros, amb un creixement relatiu del 33,7. En l'annex d'inversions reals –capítol 6– que acompanya els pressupostos, es detallen els projectes d'inversió, un per un, i s'hi inclouen també els corresponents a les empreses públiques que són societats anònimes per un import global de 1.996 milions d'euros.

Cal posar de manifest que en aquest exercici l'esforç pressupostari per a la inversió ve complementat amb el Pla d'infraestructures de construccions i equipaments 2002-2004, que contempla encàrrecs per un valor global de 3.955 milions d'euros, dels quals 410 milions d'euros s'executaran en l'exercici 2002, tal com queda reflectit en el document que els he entregat a tots vostès i que acompanya els pressupostos. En el conjunt, la inversió pressupostada i la del Pla d'infraestructures comportarà globalment un augment del 39,4%.

Les inversions de la Generalitat presenten un elevat grau de diversificació en la seva distribució per programes, i destaquen, en primer lloc, el de carreteres, 325 milions d'euros; seguit dels de serveis generals, 297

milions d'euros; sanejament i proveïment d'aigua, 214 milions d'euros; educació, 196 milions d'euros; habitatge, 166 milions d'euros; sanitat, 164 milions d'euros, com a principals programes d'actuació.

En l'àmbit de carreteres, podem destacar... –no els puc esmentar totes les actuacions; simplement destacar-ne algunes d'emblemàtiques. Poder per la significació en el territori, no pel volum de la inversió, podríem destacar el desdoblament de l'Eix del Llobregat; la variant de Reus, en la primera fase; la variant de Cardedeu, en el Vallès Oriental, i la variant de Vila-sacra, a l'Alt Empordà, per esmentar-ne algunes.

En el programa de proveïment d'aigua, cal remarcar les actuacions de la xarxa del riu Llobregat i les de la xarxa del riu Ter.

En l'àmbit del transport, destaquem, com a projectes amb major volum pressupostari, les inversions en la xarxa principal de Ferrocarrils de la Generalitat, l'actuació de senyalització i de telecomandament dels Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona i la infraestructura del túnel del metro lleuger, i l'accés al port de Mataró, entre d'altres.

En el programa d'ensenyament, les actuacions més destacables són les reformes i adequacions i millores de centres i equipaments escolars.

Pel que fa al programa de regadius, cal destacar, en primer lloc, les inversions a la Terra Alta, seguit del canal Algerri - Balaguer i la transformació en regadius de les terres del Segre.

Al sòl industrial, s'ha pressupostat importants inversions en el CIM de Lleida i en el CIM del Penedès.

En l'àmbit sanitari, les actuacions més importants són la construcció del parc hospitalari Martí Julià, al Gironès; la remodelació del recinte del parc sanitari Pere Virgili, al Barcelonès, i l'ampliació de l'hospital Prínceps d'Espanya, a l'Hospitalet de Llobregat.

La inversió de la Generalitat i les entitats que en depenen en el pressupost de l'any que ve presenta un grau de territorialització més elevat que en exercicis anteriors, concretament assoleix el 60% dels capítols 6 consolidats. La inversió comarcalitzada assoleix 1.179 milions d'euros. D'aquesta quantitat, gairebé la meitat, 563, correspon a les comarques de l'àmbit metropolità; segueixen en ordre d'importància, en valors absoluts, les comarques gironines, l'àmbit de Ponent, les comarques centrals, el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

L'ordre de magnitud s'inverteix en analitzar les xifres en valors per habitant, essent en aquest cas, les inversions per habitant més elevades, les que efectua el Govern de Catalunya a les comarques de les Terres de l'Ebre, seguit de l'àmbit de Ponent i les comarques gironines, afectant principalment les comarques de muntanya.

Pel que fa concretament a la inversió de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, vull esmentar que el volum d'inversió global previst en el capítol 6 en les Terres de l'Ebre per a l'any que ve assoleix els 76,2 milions d'euros, més de 12.664 milions de pessetes, i les trans-

ferències de capital, en aquestes comarques, assoleix 24,6 milions d'euros, més de 4.085 milions de pessetes. És a dir, un volum per persona de 77.537 pessetes per habitant, que suposa un augment que situa l'esforç d'inversió *per capita* en un 40% superior a la mitjana d'inversió *per capita* a Catalunya.

En conjunt, amb les actuacions en inversió dels diferents departaments i les subvencions que fa el Departament d'Agricultura, preferentment, s'estima que les Terres de l'Ebre assoliran aproximadament més de 17.000 milions de pessetes d'actuació directa, als quals cal afegir les que portaran a terme els organismes autònoms i les empreses públiques, així com les inversions que la Generalitat de Catalunya ha requerit a l'Administració central de l'Estat –al territori– i es portaran a terme l'any 2002.

Així, doncs, en el camp de la inversió pública de la Generalitat, 435.000 milions de pessetes, s'hi recull l'esforç addicional més elevat d'actuació inversora que fa la Generalitat.

En aquesta línia d'actuació que contempla els pressupostos, voldria recordar-los que la inversió de l'Estat a Catalunya també l'any que ve serà important. Així mateix, la inversió que farà l'Estat, l'Administració central de l'Estat, a Catalunya l'any que ve serà de 1.995 milions d'euros, és a dir, 332.000 milions de pessetes més –més–, addicionals a la inversió que fa el Govern de Catalunya, un 25% d'increment..., al pressupost d'aquest any 2001, 66.255 milions de pessetes addicionals als de l'any 2001.

Aquesta previsió no és una previsió voluntarista del conseller d'Economia ni del Govern de Catalunya, és la xifra que contempla el Projecte de Llei de pressupostos actualment en tràmit a les Corts Generals, quantitat que es veurà incrementada amb els compromisos addicionals que s'estan aprovant en el tràmit parlamentari, i que s'incorporen a través de..., via esmenes tant al Congrés com al Senat.

Així, doncs, globalment, a Catalunya, l'any 2002, es preveu l'execució d'inversions públiques –les que farà la Generalitat i les que farà l'Estat– per un import de 4.627 milions d'euros, és a dir 769.868 milions de pessetes, sense incorporar la procedent de les administracions locals. Això significa a l'entorn del 3,5% del PIB, sense considerar les administracions locals, i, si considerem les administracions locals, un 5%, en termes de PIB.

La inversió pública, doncs, de l'any 2002 és la més elevada que mai s'ha executat a Catalunya en els últims anys i contribuirà a enfortir la competitivitat de l'economia catalana en el nou context de la Unió Monetària Europea a la vegada que ajudarà a compensar el menor creixement de la demanda interna i externa derivat de la conjuntura econòmica internacional.

És per això, per aquest volum d'inversió que s'executa l'any 2002, que la previsió d'incidència en el creixement del PIB català, que és aquest esforç addicional que els he explicat d'inversió pública, justifica i explica la possibilitat d'una incidència de més de 3,6 punts en el creixement del PIB català. Aquesta realitat i aquesta dada no la coneix el Fons Monetari Internaci-

onal; aquesta incidència d'acció directa d'inversió pública no la coneixen les autoritats monetàries. És per això que el Govern de Catalunya, per la incidència que la inversió pública tindrà l'any que ve, preveu que la incidència seran 3,6 punts i el creixement de Catalunya l'any que ve tindrà una diguem-ne previsió més elevada que la mitjana que pot tenir en aquests moments la Unió Europea. I per això la mitjana de la Unió Europea del creixement es situa en el 2,2 i la que fa el Govern de Catalunya són 0,5 punts més, és a dir, un 2,7; aquí hi ha bona part de l'explicació d'aquesta previsió.

Vull anar acabant, senyor president. Un altre del paquet..., no puc fer referència, òbviament, a tots els àmbits departamentals i a totes les previsions i línies preferents d'actuació de tots els departaments de la Generalitat de Catalunya i de totes les empreses i organismes autònoms..., perquè vull resumir, no obstant, en un paquet de polítiques de recerca i de suport a l'activitat productiva, algunes de les actuacions que fan alguns departaments del Govern de Catalunya.

És també una altra prioritat del pressupost el foment de l'activitat econòmica i de la recerca a través de l'impuls dels sectors econòmics i de la potenciació de les polítiques horitzontals de suport a la recerca i a la innovació i a la internacionalització amb l'objectiu de contribuir a la millora de la nostra competitivitat i incentivar el creixement de l'activitat econòmica.

Tots els departaments de caire econòmic i sectorial de la Generalitat de Catalunya, és a dir, el Departament de Treball, el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, participen de l'increment de recursos destinat a aquesta prioritat. En aquest àmbit, és necessari vincular les actuacions pressupostàries de suport a l'activitat productiva amb l'esforç pressupostari específic que es fa en l'àmbit de les inversions i que tindrà una incidència directa en la millora de la competitivitat de l'economia catalana.

Així mateix, és oportú considerar, en aquest apartat, l'impuls que els pressupostos donaran a l'acció econòmica de la Generalitat des de la perspectiva del finançament de l'activitat productiva mitjançant l'impuls que s'atorga a l'Institut Català de Finances i a l'Institut Català de Crèdit Agrari, la qual cosa comporta un important recolzament de les activitats del sector públic i de les empreses a Catalunya. Globalment, les despeses destinades a les polítiques de recerca i de foment de l'activitat econòmica s'elevan a 1.355 milions d'euros, amb un increment de recursos de 182 milions d'euros.

Entre les polítiques que absorbeixen un més elevat volum o creixement de recursos, cal esmentar, en l'àmbit de la recerca, la prioritat de la Generalitat per al 2002 en la millora i el foment de la societat del coneixement. En aquest sentit cal tenir en compte les actuacions orientades a fomentar la recerca i acostar la universitat a l'empresa, objectiu bàsic expressat en moltes ocasions per totes les forces polítiques, així com també l'assoliment, per a l'any 2004, de l'objectiu que la inversió en recerca i desenvolupament representi l'1,4 del PIB, a Catalunya, tal i com estableix el tercer Pla de recerca, 2001-2004, aprovat pel Govern de Catalunya, amb l'impuls del conseller de Recerca.

Resulta destacable l'increment d'un 28% de la despesa de capital del Departament d'Universitats, estrictament. I aquesta previsió contempla un increment de 56 milions d'euros a 72 milions d'euros. Pel que fa al foment de l'activitat comercial, destaca que l'entrada en vigor de la Normativa reguladora de l'impost sobre grans establiments comercials suposarà uns ingressos previstos de 12 milions d'euros, que es destinaran als mercats municipals i als urbanismes comercials, als plans de dinamització comercial i al foment del comerç associat i línies de finançament subsidiat pel comerç urbà, així com també a l'actuació de plans de realització mediambientals en àrees afectades pels emplaçaments de grans establiments comercials.

També vull esmentar, en el context de l'àmbit del comerç, que aquests pressupostos contemplen l'aposta decidida del Govern de Catalunya per la Fira i tot el seu procés d'inversió futura per les noves infraestructures que el Pla estratègic de la Fira està impulsant en aquests moments. Els 2.250 milions de pessetes d'aportació a Fira 2000, que el Govern de Catalunya ha d'aportar perquè s'ha incorporat a aquesta societat, s'incorporen en aquests pressupostos. I, així mateix, la voluntat política d'impulsar sense cap mena de recança, tot el pla d'inversió pública que Fira a Catalunya està impulsant en aquests moments per la nova oferta d'infraestructura comercial que s'està en aquests moments portant a terme.

Quant a les polítiques de foment de treball, incideixen especialment en aquests pressupostos en la formació per a la millora de la qualitat de l'ocupació. Resulta igualment destacable l'augment del 21% de les transferències corrents a famílies i a institucions sense finalitat de lucre, així com les transferències de capital a les empreses privades, que es situen en 240 milions d'euros.

Pel que fa a la promoció de l'activitat econòmica, destaca també com s'incrementen les despeses de béns i serveis corrents dels departaments d'Indústria, Comerç i Turisme, en un 17,4; el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en un 15,9; la despesa de transferències corrents del Departament de Medi Ambient, en un 26,9; el d'Indústria, Comerç i Turisme, en un 16,8. Les inversions reals del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme creixen un 19,6%. També les inversions reals del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació creixen un 113,3% i les transferències de capital del Departament de Medi Ambient, en un 103,2%; el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les inversions reals, en un 22,8; el d'Indústria, Comerç i Turisme, en un 49. I en aquest sentit, aquestes dades reflecteixen la major disponibilitat i capacitat d'actuació que els pressupostos ens permeten com a conseqüència que tots els elements que els he explicat..., que ens infereixen majors ingressos i majors disponibilitats de recursos.

Finalment, els vull fer una última consideració temàtica. No per ser la darrera és la menys important. I, en aquest sentit, els vull dir, doncs, que el pressupost de l'any 2002 també té com a prioritat bàsica i essencial el foment de la cultura i de la indústria audiovisual.

El darrer àmbit temàtic de referència prioritària és en aquest context. L'any que ve es preveu una dotació

pressupostària en aquest àmbit de 349,7 milions d'euros, és a dir, 58.180 milions de pessetes.

El pressupost de Cultura disposa de 58.000 milions de pessetes de recursos, és a dir, un increment d'un 17,1%, un 17,1% més. El destí principal d'aquests recursos... van a recolzar les indústries culturals, les activitats esportives, l'aportació a la Corporació de Ràdio i Televisió i a la cultura popular.

Finalment ja –i acabo, senyor president, vaig acabant–, l'estructura funcional del pressupost del sector públic administratiu, és a dir, pel que fa referència a les línies més funcionals..., hi ha dos comentaris ha fer: les despeses corrents i les despeses de capital. Un pressupost, analíticament, s'ha de, doncs, estudiar des de l'òptica de l'evolució que segueixen les despeses corrents i des de la perspectiva de les actuacions que es porten a terme des de les accions de les despeses de capital, capítol d'«Inversions i transferències de capital».

En aquest context, com evolucionen els pressupostos per a l'any 2002? Doncs, concretament, l'estructura funcional dels ingressos i despeses del sector públic administratiu per capítols..., cal destacar que evoluciona en una correcta orientació estructural. Les operacions corrents creixen un 8,5, per sota del creixement mitjà del pressupost de la Generalitat i del creixement total, i les operacions de capital creixen un 28,9, per sobre del creixement mitjà d'aquests pressupostos. És a dir, funcionalment aquests pressupostos, que creixen un 10,3, en l'àmbit de les despeses corrents creixen un 8,5, molt menys, una mica menys. I en l'àmbit de les despeses de capital i d'inversions creix per damunt, que és la bona orientació que ha de tenir estructural, perquè aquests pressupostos incideixin d'una manera efectiva en la reactivació de l'economia. Més transferències de capital i d'inversió, menys ajustos relatius de les despeses corrents en el funcionament públic.

Finalment, vull fer unes referències a l'endeutament, als aspectes més financers de tot aquest pressupost. Els pressupostos presenten un estat d'ingressos i despeses equilibrat, que ens permet no generar dèficit en l'exercici econòmic. El superàvit no financer del sector públic administratiu és d'11,1 milions d'euros, és a dir, 1.853 milions de pessetes, un 0,07% del pressupost. El Govern de Catalunya tanca un pressupost amb un superàvit d'un 0,07% del pressupost. És una previsió, és una previsió, que en funció de l'evolució de les partides que tingui el pressupost acabarà sent, doncs, aquest o un altre relativament més petit. Previsiblement el pressupost que es va aprovar per aquesta cambra l'any 2001 a instàncies del conseller en cap, llavors conseller d'Economia, feia una previsió de dèficit zero, però tipificada en un superàvit de 300 milions de pessetes. Previsiblement tancarem l'any amb un superàvit de prop de 400 i escaig més milions de pessetes. La previsió que es fa en aquests moments de superàvit simplement és d'un 0,07% i, en funció de les evolucions de les macromagnituds, acabarà sent aquest o lleugerament més petit, però el que és essencial, el que és bàsic, és que el pressupost que presenta el Govern de Catalunya és un pressupost equilibrat, que no genera dèficit públic. I això és l'objectiu central d'una política econòmica i d'una política pressupostària.

Pel que fa a l'endeutament acumulat, es manté el nivell existent de l'endeutament acumulat de la Generalitat de Catalunya i de les empreses públiques que computen segons les normes SEC 95, mantenint-se aquests nivells d'endeutament de 31 de desembre del 2001. Es fa la previsió, no obstant, que en cas que es doni una variació d'actius financers aquests es puguin finançar mitjançant un endeutament extraordinari de 126 milions d'euros, uns 21.000 milions de pessetes addicionals, que representen en el volum d'endeutament global un possible increment d'1,4 punts de l'actual endeutament acumulat de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és l'única previsió que contempen: la possibilitat d'incrementar l'endeutament acumulat en 1,4%, aquest endeutament acumulat.

L'endeutament acumulat, d'acord amb les normes SEC de la Unió Europea, que són les normes que ha de regular el Govern, que són les que guien l'actuació del Pla d'endeutament de l'Estat espanyol per a l'Administració central i són les que utilitza el Banc d'Espanya per a la interpretació de l'endeutament a totes les administracions públiques, representa, a criteri del Govern de Catalunya, un volum perfectament sostenible, com he explicat en algunes altres ocasions en aquesta cambra. Representa concretament un 7,5% del PIB de Catalunya. L'endeutament acumulat de la Generalitat de Catalunya representa el 7,5% de l'endeutament del PIB de Catalunya, quan la Unió Europea estableix aquest límit en el 60%. I el seu cost financer, el cost financer, els interessos que suposa l'endeutament acumulat que té avui la Generalitat de Catalunya, entorn d'1,5 bilions de pessetes, representa el 3,1% en concepte dels ingressos pressupostats per la Generalitat en aquest pressupost que posem a consideració de tots vostès. És a dir, els interessos que suposa el manteniment del deute acumulat de la Generalitat de Catalunya representen el 3,1% dels ingressos que avui té el Govern de Catalunya.

Les amortitzacions anuals que requereix obligatòriament aquest endeutament acumulat suposen un 3,7 del ingressos del sector públic administratiu. És a dir, un 3,1% és els interessos i un 3,7% és l'amortització anual que cal realitzar. Ambdós percentatges sumen el 6,8%. És a dir, el cost financer, interessos i endeutament, de l'endeutament acumulat de la Generalitat de Catalunya tenint en compte el sector públic administratiu, que representa el 7,5 del PIB, quan la Unió Europea parla del 60%, té un cost financer del 6,8% de tots els ingressos del sector públic administratiu. Perfectament sostenible, financerament perfectament sostenible.

Conclusió, senyor president, senyores i senyors diputats, aquests pressupostos per a l'any 2002 són un pressupost, com els he dit, innovadors i s'orienten, com els he dit, prioritàriament a la despesa social i a la inversió pública. I en l'àmbit social es prioritzen les despeses en matèria de sanitat, ensenyament, família, benestar social i justícia. Aquests pressupostos incorporen l'impacte positiu del nou acord de finançament autonòmic, impacte que també recullen altres pressupostos d'altres comunitats autònomes, però que a Catalunya posa les bases d'una futura major autonomia financera i d'una major suficiència de recursos per fer front a

les necessitats que té la nostra societat i els ciutadans que viuen a Catalunya.

Amb aquests pressupostos el Govern incideix en la reactivació de l'economia a través de la inversió en infraestructures i amb la prioritització de la despesa social, com els he dit, per tal de contribuir a la necessària preparació i formació del país per als propers anys que ens vénen de plena incorporació a la Unió Europea i, alhora, atendre les noves necessitats socials de les persones que viuen a Catalunya. Més infraestructures, més educació, més recerca, més benestar social, més cultura, són un pòsit que deixen aquests pressupostos en el país. Amb aquests pressupostos i en el marc del nou acord de finançament, es pot evidenciar el grau d'autonomia financera i de sobirania fiscal per a Catalunya, que, gràcies a la trajectòria de més de vint anys d'un govern nacionalista, ara es concreta en les xifres que m'honro a presentar-los, al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Prego un moment d'atenció a les senyores i als senyors diputats per donar una sèries de normes en aquest debat.

Quant a votacions, les esmenes a la totalitat es faran al final del seu debat, però la resta de votacions es faran cada dia no abans de dos quarts d'una al dematí i no abans de dos quarts de nou a la tarda.

L'horari previst de les sessions al llarg d'aquests dies seria de nou a dues i de tres a deu del vespre. I les votacions separades que es pensin demanar, els pregaria que me les passessin per escrit a l'inici del debat de cada departament per racionalitzar al màxim les votacions.

Les esmenes a la totalitat i de devolució es faran de la següent manera, si els va bé, que són trenta minuts per a cada un dels que presenten aquesta esmena a la totalitat; després hi hauran els dos posicionaments dels grups que n'hauran presentat, i entremig, quan el Govern, si vol replicar..., genera un torn en contra o de contrarèplica de deu minuts. Aquesta seria la cadència, si els va bé.

Per tant, passem ara ja al primer..., al debat de la primera esmena a la totalitat, que presenta l'illustre diputat senyor Rafael Ribó pel Grup d'Iniciativa per Catalunya -Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyor Homs, realment són uns pressupostos innovadors. Vostè és innovador, si més no, formalment, en el retard amb què ha acudit a aquesta cambra. Hi ha hagut diputats i diputades que venien de bastant lluny de Catalunya o de la mateixa Barcelona i no han patit aquest greu embús que ha patit vostè. En el retard de la liquidació anunciada. La liquidació del mes de setembre, senyor conseller, no ha arribat encara a aquesta cambra, senyor Homs. Entre les múltiples coses que ha dit des de la tribuna que són falses comencem per aquesta. La liquidació de setembre no ha en-

trat. I, evidentment, en el retard en les famoses maquinetes que coneixem per institucions financeres que les distribueixen entre els seus clients.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Miri, senyor Homs, a vostè li pot passar com a aquell ciclista que li agafa una *pájara* quan s'escapa del «pilot», del *pelotón*, perquè manté..., i després ens referirem a les modulacions que hi ha posat, manté el quadro macroeconòmic malgrat que en el «pilot» hi va el Fons Monetari Internacional, l'OCDE, la Unió Europea, el Banc d'Espanya... Són institucions una mica conegudes del món de l'economia, que donen previsions que oscil·len, la més optimista, de fa un mes i mig, del 2,5 de creixement, a la més pessimista del 2 o de l'1,8% de creixement, que vostè pretén escapar-se d'això, com si això no existís. Miri, tots els governs –tots els governs– de les democràcies homologables a la nostra han revisat els seus quadres macroeconòmics i han posat l'accent a impulsar mesures d'activació econòmica, tots i molts d'ells utilitzaven marges de maniobra d'estabilitat econòmica i financera, que vostè –després m'hi referiré– no disposa, ni per ser una unitat supraestatal ni pel fet d'haver utilitzat massa el deute per pagar despeses corrents. L'11 de setembre encara ha estimulat més aquesta tendència, no l'ha originada, eh?, no anem a allò de justificar acomiadaments o fallides de companyies per culpa de Bin Laden, però, així i tot, sembla que «Catalonia is different, Spain is different», es deu recordar d'aquest eslògan, perquè vostès, amb els seus socis a nivell d'estat, fan veure que ignoren el Fons Monetari, l'OCDE, la Unió Europea i el mateix Banc d'Espanya.

De vegades, poden fer-ho participant d'un miratge, com el que es dona aquests dies, aquestes setmanes, a casa nostra. Augmenta el consum? Sí, augmenta el consum, està aflorant quantitat de diner negre que va a immobiliàries o a la compra de béns d'alt preu de consum, com són cotxes de luxe, que segurament a partir de l'1 de gener, amb l'euro, caurà en picat. És un miratge del qual podem participar no pas persones tan responsables, amb facultats de govern, com vostè mateix.

Bé, senyor conseller, vostè fa o no fa revisió de la previsió de creixement? Miri, vostè ens ha dit: «Si tenim un creixement per sota del 2,8%, caldrà revisar les expectatives de creixement.» Ho ha dit amb un to molt més suau i molt més amagadet en les seves frases. Què faran? Li ho puc preguntar? Retallarem les inversions en un terreny ja molt necessitat? Ja en parlarem. Què farem, ens endeutarem? Després parlarem seriosament del deute. O què farem? Anirem, com sempre s'ha fet des de la seva Conselleria o des de la que portaven consellers anteriors..., maquillarem els resultats dels pressupostos? I en això vostè també és novell, i molt novell, però novell amb entusiasme, que el fa tornar a dir, si més no, coses que no són certes.

El pressupost de l'any passat, recorda, senyor conseller, quina previsió tenia d'increment del PIB a Catalunya? La recorda? Era el 3,8, potser? Perquè vostè ens ha dit avui que s'ha tancat al 2,8, que es tancarà al 2,8. Però el pressupost no deia el 3,8? Li demano si ho... Oh! Ho

dic perquè, és clar, resulta que ha dit: «Exactament com ho teníem previst.» Home, un punt de diferència, quina exactitud! Passar del 3..., o sigui, vora un 30% de diferència respecte a l'exercici pressupostari. I vostè ha dit «exactament», amb un èmfasi, ho ha dit aquí, amb quina precisió, senyor Mas! Ah, a més, fent-hi una certa rosca: «Hem complert –no, no, jo no, no pas per part meva, sinó per part del senyor Homs–, hem complert el que estava previst al pressupost.» Doncs no, resulta que no. De moment, ja, la primera xifra que dona, falsa. Perdó, retiro això de «falsa», perquè..., no coincident amb el pressupost que es va debatre i es va aprovar aquí. Comencem per aquí.

Miri, nosaltres considerem que és absurd fer el sord davant del que està passant, junt amb l'acompanyament d'una política tossuda, cabuda, junt amb el PP, sobre l'estabilitat pressupostària. Vostè sap molt millor que jo el que s'està discutint, per exemple, a Alemanya. Ja sé que Alemanya..., potser em dirà que va molt darrere de nosaltres, eh?, perquè avui s'ha penjat tantes medalles que ha arribat a aprovar les mesures de la reserva federal americana, eh? Rellegeixi les paraules que ha dit sobre la reserva federal americana, que semblava que nosaltres ja..., ja ens sembla bé allò. Doncs, Alemanya, un país seriós d'Europa, una certa màquina de tren d'Europa, que està patint una situació econòmica difícil, està plantejant, junt amb altres autoritats molt importants d'Europa, el qüestionament, el debat, sobre l'estabilitat, el famós pacte d'estabilitat a nivell europeu. Vostès no, més i *no enmendallo*.

Jo sé que la meva ignorància pot ser atrevida, però la realitat és molt tossuda, senyor conseller. I la realitat és que, en primer lloc, el seu Govern, i això no és responsabilitat personal seva, en anys anteriors no apuntava en el pressupost cap mesura per actuar en èpoques de vaques grosses per preveure que potser passaria el que ara està passant, que encara ens agreujarà els dèficits estructurals que tenim a la nostra economia.

Per això nosaltres, modestament, li diem que ens semblen uns pressupostos irrealistes. Hi ha una equació que vostè ni ha citat, i és que els ingressos dels pressupostos estan, més que mai, estretament lligats al creixement. Amb el nou model de finançament que vostès han aprovat, més que mai, ingressos als pressupostos, ingressos que podríem rebre, va lligat al fet que es compleixin les previsions de creixement. I aquesta equació hauria de presidir tot el nostre debat durant aquests dies sobre el que vostès ens presenten com a previsions: finançament i creixement.

Nosaltres considerem que ja tenen xifres com per saber que hi han impostos seriosos que no van amb l'optimisme que també ha practicat fa uns minuts en aquesta tribuna. Fora de l'IRPF, repassi els altres impostos grossos i doni les xifres de què vostè disposa, perquè si les tenim nosaltres, les té vostè, de com no tenen la realitat –com diu vostè, «no, no, previsions...»–, la realitat, la comunicació real, de com està anant la recaptació. Digui-ho, IRPF de banda. Parli'ns de l'IVA o d'altres impostos que són importantíssims en un sistema impositiu que, de passada, com qui no ho vol, ja ens ho ha dit, recau cada vegada més en l'indirecte i, per tant, té una certa tendència a la regressió.

Nosaltres considerem que poden tenir dues tendències a practicar si es compleixen aquestes previsions. Doncs miri, podem retallar inversions, i, per tant, molts dels grans objectius que han anunciat no es podran complir, ara li dic, si és que la previsió de creixement no és tal com la que diuen que s'escapa, amb *pájara* o no, del pilot, o podran endeutar-se, o podrien pujar la pressió fiscal. Vostès tenen capacitat normativa. Em vol dir, senyor conseller, seriosament, quines mesures de capacitat normativa contempen aquests pressupostos? Seriosament. O dit d'una altra forma, en termes quantitius, quin és el cost fiscal d'aquests pressupostos, que no arriba ni a 30.000 milions de pessetes? O sigui, una escassíssima utilització i coresponsabilització del seu Govern a utilitzar les palanques fiscals per ingressar a les arques públiques. Amb una sola excepció, que és ben paradoxal, l'impost dels carburants o de la gasolina, la gran conquesta del sistema de finançament *Homs dixit* a l'estiu del 2001, aprovada entusiàsticament al Consell de Política Fiscal i Financera pel Govern de Catalunya, posada en dubte seriosament pel senyor Duran i Lleida, no sabem si per la coalició –li ho pregunto–, abans d'ahir –li ho pregunto, eh? Són paraules de la coalició o és una altra *pájara*, en aquest cas del senyor Duran i Lleida? Pensen utilitzar, o no, l'impost de la gasolina? Aproven, o no, el que és l'impost dels carburants?

Miri, és un impost regressiu, és un impost que no és directament finalista amb el que podria ser a Medi Ambient, també amb normativa europea. És un impost que dona una quantitat molt menor de l'anunciada. Digui'm quina de les dues hipòtesis pot ser la que es calcularà, perquè nosaltres no ho sabem, i li ho demanem des de la nostra ignorància: si utilitzarà el mecanisme que com que afecta un apartat –carburants i especials–, només el 40% i l'IVA només el 35% –aleshores, la quantitat que rebria Catalunya no seria ni 8.000 milions sobre 25.000 recaptats a Catalunya, 25.000 recaptats a Catalunya amb les quatre pessetes de més, no arribarien a 8.000 i escaig milions–, o hem de posar l'altra hipòtesi, que va a través del fons de suficiència –i aleshores serà zero l'increment a Catalunya? En els dos casos, agreujar molt més el dèficit fiscal de Catalunya? Quina de les dues vies tria? O potser n'han inventat una altra.

És un impost que, a més, ens dona més dependència en les finances respecte al Govern central. Depenem de com ells aprovin un determinat tipus per posar en el carburant. I és un impost que ja té efectes inflacionaris, i això ja ho sap, perquè ja han començat a aparèixer les previsions al respecte.

Sobre un pressupost irreal podem analitzar els seus objectius, i jo vull fer-ho, encara que ho hauré de fer telegràficament, i perdonin l'esquematisme dels arguments.

Primer objectiu: increment de la despesa social, i també aquí ha fet grans afirmacions amb to ben triomfalista. Podem començar pel punt de partida, senyor Homs: on és Catalunya en despesa social respecte a la Unió Europea? Això no són previsions, són xifres reals. Catalunya té un 20% del PIB de despesa social a la Unió Europea, quan a l'Estat espanyol, en aquests moments,

s'està ja a l'ordre del 22%, quan la mitjana europea és el 28% i quan hi han estats europeus que més que dupliquen aquella mitjana. O sigui, partim d'aquí, senyor conseller, això per començar. Això li ho diria, per exemple, sobre el benestar social, malauradament absent també, li ho diria a la consellera. «Enormes augments en benestar social.» Saben, senyores i senyors diputats, què representa el benestar social en tot el pressupost de la Generalitat de Catalunya? El tres i escaig per cent. «Enormes augments, és la gran novetat d'aquest pressupost.» El tres i escaig per cent.

Una despesa social que, evidentment, ha de recórrer un llarg camí –un llarg camí– si vol equiparar-se amb la Unió europea. Miri, departaments tan emblemàtics com Ensenyament o Sanitat creixen per sota la mitjana de creixement del pressupost, departaments tan emblemàtics per a despesa social, sensiblement per sota la mitjana del creixement del pressupost. I és més, el pes específic de Sanitat i Ensenyament en el conjunt del pressupost baixa. Sanitat i Ensenyament baixen en el seu pes específic al conjunt del pressupost, xifres prou indicatives del que pot ser una proposta de despesa social.

Mirem la Conselleria de Treball. Què pot passar amb la Conselleria de Treball en uns anys que no hi ha ningú que s'atreveixi a dir que ara tot això serà un camí de roses en la qüestió de relançament de creació de llocs de treball, ans al contrari, que tots els governs europeus –sembla que aquest és una rara excepció– preveuen capítols, si més no per si de cas es complissin les previsions que ja estan donant a fets reals i concrets que colpegen, òbviament, el món laboral a Catalunya?

Miri, l'endarreriment crònic en salut mental, no acabar l'assistència primària, que porta temps i temps allargasant-se, ralentir el sector sociosanitari, les llistes d'espera quirúrgiques, el que planteja la XHUP i un llarg etcètera no es solucionarà amb aquests pressupostos, hi posaran pegats. I si tan bé va la sanitat, senyor Homs, per què l'impost de la gasolina? Si tan bé va la sanitat, com acaba de dir vostè..., és que sí, sí, com diu el meu portaveu Joan Boada, amb raó, és perquè vagi millor, però no, és que el senyor Homs ens ha explicat que això és xauxa. Si tan bé va la sanitat, per què hem d'apujar l'impost de la gasolina, senyor Homs? A part, que jo li he citat coses concretes cròniques que no s'estan resolent en el camp de la sanitat.

No em citi l'atenció a la infància, senyor conseller, no citi una de les perles més empobrides que hi ha avui en tota l'Administració de Catalunya. Fa una cita a la immigració, que després en parlarem, que és absolutament vergonyant, sobre aquesta possibilitat de despesa social. O a la gent gran, només un 3,6% de tot el pressupost. I podria continuar amb una demostració que és, certament..., perdoni l'expressió, potser el senyor Ramon Camp em tornarà a renyar, filfa la publicitat que incrementen sensiblement la despesa social.

Segon objectiu: foment dels sectors productius. Saben vostès, si han mirat el document pressupostari, quin és l'instrument principal. Es farà bàsicament des de l'Administració a través de l'Institut Català de Finances. S'incrementarà la seva capacitat d'endeutament, se li obriran les portes que entri al món de capital risc. Déu

n'hi doret, quan l'ICF, avui, té un 16% de crèdits d'alt risc, quan una institució financera seriosa no arriba a l'1%; encara me la volen portar més cap al risc. Veurem quin riscos pren, l'Institut Català de Finances. No estableixen objectius, no compleixen els estatuts, no ho lliuen amb cap document pressupostari de programes amb la creació de llocs de treball, amb les inversions, amb l'estabilitat de les empreses a les quals s'ajuda. On són els indicadors, en el seu document pressupostari, que s'està ajudant a empreses que són estafes, des del punt de vista financer, senyor Homs?

Per què no apareixen, aquests indicadors, a una institució que vol fer com de banc públic que està ajudant l'economia catalana? Què hi té a veure aquest esforç productiu a donar crèdits a una empresa perquè compri tres bingos, com ho ha donat l'Institut Català de Finances? Què hi té a veure donar crèdit a una immobiliària, perquè construeixi un edifici i després el llogui a una escola amb el corresponent benefici immobiliari? Què hi té a veure que doni crèdit a una paperera que té un informe radicalment contrari a la seva instal·lació de part del Departament de Medi Ambient? Què hi té a veure que es doni crèdit a un centre ocupacional que està en fallida i que té, en aquests moments, enormes problemes seriosos d'irregularitats i per això, a més, està tancat? I podria esgotar-lo d'avorriments. Aquest serà el gran instrument per anar a més alt risc? Això se'n diu clientelisme, senyor Homs. D'això se'n diu clientelisme: intentar afavorir des de conegudíssimes entitats esportives a coses molt més vergonyants com les que jo li he intentat citar, i amagar-ho sota aquesta expressió, tan eloqüent, de foment de l'activitat productiva.

I tercer..., tercera prioritat: farem un gran esforç d'inversió. Bé. Mirem-ho, fins a quin punt el podran fer, d'acord amb les xifres del document pressupostari que hem de discutir. La inversió, sens dubte, és un tema cabdal en aquests moments. Hem parlat, escapat o no..., del pilot, vagi vostè o no avançat, que són moments de tocar al màxim les palanques públiques per activar l'economia. És bàsic per a la productivitat social d'un país, i més en un país que té un enorme retard en l'acumulació de capital públic. Els estudis diuen que portem 8 bilions de dèficit de capital públic –ho diuen els estudis. Nosaltres fa temps que els venim dient que Catalunya està infradotada de capital públic, i que els mecanismes de finançament de les inversions públiques, des de fa més de vint anys, no els enfoquen com un reequilibri inversor.

Repassem-ho. L'Estat, comencem per l'Estat, el més gran. L'Estat inverteix a Catalunya, de nou, molt per sota del nivell poblacional, del productiu o del fiscal. Sap què va dir el senyor Aznar, l'altre dia, sopant amb els empresaris catalans? «Oh, es que ustedes no tienen en cuenta el AVE.» Tregui'm el paquet de l'AVE de la inversió estatal, la majoria de la qual, inversió, no reunda a Catalunya, i, sap on queda el percentatge d'inversió? Entre el 5 i el 6% del total de la inversió estatal. Han negociat consolidar el nivell d'inversió de l'AVE, quan estigui acabat, amb altres tipus d'inversions en propers pressupostos, senyor Homs? Per poder afirmar amb boca tan plena que la inversió estatal és tan elevada?

La Generalitat tampoc compensa la manca d'inversió estatal. I no ho fa, essent una de les comunitats autònomes menys inversores de tot l'Estat. Som l'última comunitat autònoma en la relació d'inversió amb PIB, la darrera de tota la classificació. I, la penúltima si ho relacionem *per capita*. I això ho ha pogut llegir en estudis seriosos, publicats per un mitjà de comunicació de Catalunya que porta mesos treballant-hi, com molts altres centres d'investigació, molt abans que algun *lobby* d'empresaris o de l'economia li ho plantegés en un document. Molt abans. Això és més que conegut, que estem molt a la cua de les administracions inversores. Per tant, de nou, punt de partida? Molt avall, senyor Homs –molt avall–; si abans feia grandiloqüència sobre la fabulosa inversió, que ja ho veurem, sortim de molt avall.

Ens ho salva, en bona part, que les administracions locals, el conjunt d'administracions locals estan fent un gran esforç inversor, o directament els ajuntaments o entitats supralocals. Li donaré l'exemple, que vostè coneix perquè ha estat regidor de l'Ajuntament de Barcelona: superada la situació financera, estabilitzada després de l'esforç inversor dels Jocs Olímpics –importantíssim–, enguany, inverteix 130.000 milions de pessetes. Si li ho comparo amb el seu Govern, senyor Homs, el pressupost consolidat de l'Ajuntament de Barcelona és el 12% del consolidat del de la Generalitat. I inverteix el 35% del que inverteix la Generalitat, i amb un esforç propi inversor del 30%, amb propis recursos, quan el seu és sols el 13%. O sigui, la mà per la cara en qualsevol de les partides que vostè vulgui comparar, entre aquest esforç inversor i el que fa el Govern de Catalunya. I, si ajuntem tots els grans ajuntaments de Catalunya, ens adonaríem que sort tenim per anar palliant aquest dèficit d'inversió de les apostes decidides que estan fent les administracions locals.

Podríem incloure, també, inversions en aquest capítol de recuperació d'estoc públic com poden ser autopistes; però, és clar, resulta que són concessions que paguem amb peatges i que, a més, quan treuen extraordinaris beneficis vostès no saben atreure a reinversions de Catalunya. ACESA se'n va a invertir, a comprar autopistes, a Itàlia, i Agbar a Llatinoamèrica. Empreses concessionàries públiques que treuen diners del contribuent, també, se'n van a invertir a grans empreses financeres molt lluny de les nostres fronteres, quan patim un enorme dèficit d'estoc de capital públic. Les conseqüències són molt senzilles. Vostè avui té, el seu Govern té –i el senyor Pujol, lamento que no hi sigui, ho sap perfectament– una autèntica revolta dels sectors més punta de l'economia per aquest tema: empresarials, sindicals, universitaris, que els estan plantejant com un cop de puny a la cara. Hi ha una pluja de declaracions de documents al respecte d'això.

De la Fira, senyor Homs, no en parli! De la Fira, parlem-ne quan recuperem molts punts! I pensi assumir quina responsabilitat té el seu Govern sobre el que ha passat a la Fira! Però no tingui aquí... –no sé com dir-ho, perquè se'm tornarà a enfadar el senyor Camps, no tingui l'atreviment, li ho direm suaument, demanant-li excuses, senyor Camps, per expressions anteriors i el seu enuig–, no tingui l'atreviment de parlar-nos de la

Fira, el Govern de la Generalitat de Catalunya! Però és que no hi ha ni un sol analista empresari, gestor de l'esforç firal que no digui: «Però ja està bé, els de la Generalitat de Catalunya, amb el tema de la Fira!»

Però parlem de coses importantíssimes com la Fira, o l'aeroport, o la depuradora, o els ferrocarrils metropolitans, o l'autovia de Cervera o l'energia. No són detalls petits de l'economia catalana, hi té alguna cosa a veure el Govern de Catalunya amb això? O això és *peccata minuta* o el *maestro armero*? Miri, en molts casos, vostès, en funció del seu protagonisme polític, com el cas de la Fira, han estat autèntics frens: fre al procés inversor. Amb la seva incapacitat de negociar la coordinació d'administracions han estat un tap al procés inversor a Catalunya. I ara tenen la temptació o d'endeutar-se més o de maquillar.

Miri, l'altre dia –vostè no sé si hi era, no el vaig veure, possiblement perquè jo vaig arribar tard i no vaig tenir temps de comprovar entre els centenars d'assistents qui hi havia–, en un sopar que es feia en motiu del 125 aniversari del Centre Excursionista de Catalunya, el president de la Generalitat va dir: «A un país se'l pot estimar també amb sensualitat, ens podem enamorar d'aquell país coneixent-lo, tocant-lo...» Aquests pressupostos demostren que n'estan molt poc, d'enamorats. La seva sensualitat deu ser una mica gasiva, o, des del punt de vista partidista, una mica mercantilista, com es demostra en inversions, per exemple, quan segueixen determinats colors.

Clar, vostès poden anar a exhibir com a inversions, i vostè ho ha tornat a fer avui. Ha arribat a dir, senyor Homs, que aquest any presenten la inversió més gran mai executada. I estem discutint els pressupostos. O sigui, encara no hem arribat ni a l'1 de gener. I quan arribem a l'1 de gener, seran sempre pressupostos. Jo els ensenyo, senyores i senyors diputats, la inversió més gran executada –meravelles del món, aquesta la sisena, la de l'Homs és la setena– que ens presentaven l'any passat: Pla d'infraestructures de l'any passat. És a dir, una pàgina amb set o vuit línies; després hi han dos pàgines de quadres, i s'ha acabat. Això era la meravella de les meravelles de l'any passat. Aquest any han estat una mica més... Han fet una mica més els deures: té dues pàgines més; la lletra és una mica més gruixuda, però ocupa més l'espai, i els quadres són una mica més precisos. Però aquí trobaran, d'entrada, les mateixes inversions que estaven previstes aquí, també el més gran esforç inversor mai executat. Això no és digne d'un governant, senyor Homs. Parli que és el més gran esforç mai pressupostat, per exemple, i llavors, entrem-hi i analitzem-ho sobre la seva realitat.

I amb una paraula molt, molt, molt apagada, ja, ens ha parlat del deute –i se m'està esgotant el temps, no hi entraré molta estona, malgrat que és un tema molt important. Sap vostè, perquè ho pot fer a l'exercici igual que nosaltres, que si aplica els criteris dels comptes de la Sindicatura de Comptes podem estar per sobre dels 2 bilions al final de 2000, i que segurament ens n'anirem als 2,2 bilions de pessetes al final de 2001. Seguint a la Sindicatura de Comptes, sobre endeutament, sap que vostès, la major part de l'endeutament, era per pagar despeses corrents, no pas per inversions. I sap –i si

més no, hi ha una xifra que quadra— que preveuen un cost financer del deute, enguany, idèntic al que preveuen per inversions al pressupost directe de la Generalitat. La mateixa xifra va a pagar cost financer que la que està prevista per inversions.

Bé. Nosaltres voldríem que hi hagués més possibilitats inversores i més control sobre aquestes inversions. Per cert, la Sindicatura de Comptes, senyor Homs, no puja ni el que puja la inflació; o sigui, continuem escanyant-la de recursos i de mitjans perquè compleixi amb la seva funció. I podria llegir-li una sèrie de motivacions importants —si de cas, li ho faré a la rèplica— sobre els controls.

I acabo amb el que, per nosaltres, serien prioritats no contemplades seriosament en aquest pressupost, però que emanen de la pura realitat, avui, de Catalunya. La primera, la política de migracions. S'ha aprovat ja que l'any vinent tindrem una quota de quinze mil persones regularitzades. S'han revisat a tot l'Estat espanyol sis-cents mil expedients, una bona part a Catalunya. Se'ns va presentar un pla interdepartamental que no tenia ni una sola previsió pressupostària. I aquest pressupost continua no tenint ni una sola previsió pressupostària, per aquest Pla interdepartamental, ni de plans d'acollida, ni de coordinació amb les administracions locals, que són les que porten el principal pes en el tema.

Treball, com si estiguéssim fa deu anys, cap previsió en el pressupost; ni sobre el Servei d'Ocupació, ni sobre el contracte d'incentius com el de la gent major de quaranta anys, ni programes de formació lligats a demanda laboral, ni al respecte del poder adquisitiu dels empleats públics.

El medi ambient no és prioritat social, senyores i senyors; no ho és per a aquest Govern, si més no, en els pressupostos que ens acaben de presentar. Hi han partides per paliar desfetes o malbarataments anteriors, com el cas històric, no pas anecdòtic, de la contaminació aquífera.

D'habitatge, on caldria un gir social, el senyor Macias ens va anunciar, el 19 de juny d'enguany, al Cercle Equestre, una gran política d'habitatge: no té un sol reflectiment en el pressupost que es planteja el Govern. Hauria de ser una prioritat.

I el tema de l'Administració local, senyor Homs, sap quant puja tot el fons local al seu pressupost? Sap que tot el que destina en Administració local només 4.000 milions són subvencions incondicionades? Tots els ajuntaments de Catalunya i tots els consells comarcals poden esperar repartir-se 4.000 milions de pessetes de subvencions incondicionades? Li sembla seriós? Quan són l'Administració més inversora que avui hi ha a Catalunya, i per sort?

Miri, acabo, senyor Homs, dient-li que jo segurament no tinc, ni de molt, senyor Homs... Senyor Homs, jo li dic —no, és que li vull dir una cosa que li agradarà molt—, jo segur que no tinc, ni de molt, tota la raó. Les raons són les que li falten, a vostè; vots no li'n sobren, però en té suficients —els del PP—, i en això no seran gaire innovadors, senyor Homs.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor Ribó. Només li vull dir, en un to molt amable, que jo, des d'aquesta tribuna, de falsedats, no en dic, eh?, puc cometre errors, però, falsedats, no en faig, no en dic. En tot cas, puc estar equivocacat, puc estar cometent alguna imprecisió, però de falsedats, és a dir, de mentides des d'aquesta tribuna, no en dic, almenys tinc la voluntat de no dir-ne, i la meua consciència... em permeto avui dir-li que jo, avui, des d'aquesta tribuna no en dic.

(En el sector del públic tres persones despleguen una pancarta.)

El vicepresident primer

Perdoni, honorable conseller. Prego als serveis de la cambra, si us plau, ajudin a desallotjar les pancartes que s'han posat en el públic, perquè haurien de saber que està prohibit, absolutament pel Reglament del Parlament, aquest tipus d'expressió. Si us plau, els serveis de la cambra, facin el favor, el públic assistent de desallotjar les pancartes que estan exhibint, perquè està prohibit pel Reglament d'aquesta cambra, que és l'expressió de la sobirania del poble de Catalunya. *(Pausa llarga.)*

Honorable conseller, té la paraula. Pot procedir.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies. No, li anava a dir, li dic, senyor Ribó, que, escolti, vostè no és ni amable ni quan li fan un petit regal, és a dir, veig que li costa ser amable, és simplement amable quan li he comentat que està a la seva disposició un conversor, un conversor d'euros a pessetes i de pessetes a euros, veig que vostè fins i tot en això li costa ser amable.

Jo li recomano, i potser amb els anys això es fa del tot molt més necessari, que faci un esforç, simplement, en les coses, diguem-ne, molt agradables de la vida, i bé, si li fan un obsequi intenti vostè ser una mica amable, eh? Ben segur que això li revertirà en positiu a la seva salut.

La primera reflexió que vostè m'ha fet anava dirigida al creixement. El Govern, l'únic que li diu, senyor Ribó, és que aquest any la nostra economia és una economia que creix, que creix en un 2,8% de creixement, en termes de PIB. Aquest creixement d'un 2,8% ens ha permès crear 43.000 llocs de treball nets més. No vull creure que vostè i la seva formació política menyspreen 43.000 llocs de treball més nets creats a Catalunya, crec que ho hauria de valorar; crec que hauria de valorar que la nostra economia està creixent amb una capacitat de generació de llocs de treball, de manera que a l'any tancarem 43.000 llocs més. Per tant, vostè ho hauria de veure bé, això; veure-ho bé en el sentit que hauria de valorar-ho i valorar l'esforç que fa la nostra societat i l'economia en créixer, però en créixer creant llocs de treball. En canvi, vostè diu que estem en una situació, no sé si ha dit, quasi catastròfica, perquè el

nostre creixement és irreal, i que les coses en aquests moments van per molt mal camí.

El Govern de Catalunya preveu, per a l'any 2002, un creixement del 2,7. El creixement que preveu el Govern de Catalunya l'any que ve ens permetrà crear entre 35.000 i 38.000 llocs de treball: 35.000 o 38.000 llocs de treball, una franja en aquest ordre, tampoc és una qüestió que vostè hauria de menysprear. El creixement del 2,7 és possible, és possible; sàpiga que, en aquests moments, aquesta previsió, en el supòsit que al final –en la hipòtesi més negativa– no arribi a ser d'aquest ordre, sigui una mica més baixa, vostè em comentava que fent referència que la previsió que s'havia fet aquest any era de 3,8, tancarem amb un 2,8, un punt menys, i vostè em feia veure que s'havia equivocat el Govern en les previsions inicials del creixement que s'havia fet i em deia, fent servir, doncs, aquesta relació comparativa del 3,8 i el 2,8 en què es tancarà, que no es complirà la previsió de l'any que ve.

Jo li vull dir que tancarem el pressupost en un 2,8, i l'únic que he fet és comunicar al Parlament que, tot i sent un punt menys, el creixement, les previsions d'ingressos del pressupost públic de la Generalitat, no han baixat –no han baixat–, no perquè jo vulgui, no, no han baixat. Ja estem en aquests moments al mes de novembre, i li puc dir que tancarem l'exercici i les previsions d'ingressos d'aquest any 2001 seran pràcticament les mateixes que s'havien previst executar i realitzar en el pressupost d'aquest any.

A veure, Alemanya, el darrer trimestre d'aquest any ha crescut un 0,1, Alemanya. Nosaltres, en el darrer trimestre, creixem un 2,8. Aquesta és la realitat que els he transmès. Els he transmès que, així com en altres països de la Unió Europea s'està posant de manifest un afebliment i una reducció del creixement, de manera que, fins i tot un país com Alemanya en el darrer trimestre ha crescut un 0,1, a nosaltres, en aquest darrer trimestre, el darrer trimestre de l'economia catalana, el darrer, el passat, el que ja ha passat, ha crescut un 2,8. Això és l'únic que constato, que sapiguem analitzar la situació actual, i en la situació actual el que diu el Govern és que Catalunya encara està tenint un creixement positiu important i que ens crea llocs de treball.

Ha fet referència, vostè, als instruments fiscals, i m'ha demanat que digui quins són els avantatges i els incentius fiscals, quin és, en aquest sentit, l'ús que fa el Govern de la capacitat normativa tributària.

Bé, el primer ús que n'ha fet el Govern, de la capacitat tributària que avui té, és pràcticament mantenir la pressió fiscal a Catalunya en els tributs que són propis. És el primer objectiu que ha tingut el Govern. No s'ha pujat a través dels instruments de capacitat fiscal que té el Govern de Catalunya la pressió fiscal. S'han fet adequacions, algunes vegades ni s'han actualitzat els tipus; altres vegades purament han sigut correccions molt lleugeres, però no hi ha hagut una revisió d'incrementar la fiscalitat a través de la capacitat normativa que tenim. Una certa voluntat del Govern ha sigut mantenir establement la fiscalitat que, en termes relatius a mesura que va evolucionant l'economia, es fa més progressivament més lleugera la pressió fiscal, ha estat la primera.

La segona ha estat fer revisions selectives, el que s'ha anat fent són revisions selectives, i el que es fa en aquests pressupostos per al 2002 és una altra revisió selectiva de la fiscalitat. En quina direcció fem la revisió selectiva? Doncs en la direcció següent. Les persones que són persones integrades en una família nombrosa, quan la família nombrosa comprí un nou habitatge, li abaixem un 40% l'impost que grava la Generalitat l'adquisició de l'habitatge, un 40%, i a la persona que és disminuïda, li abaixem també un 40% la fiscalitat quan adquireix un habitatge.

Què fem, també? Quan hi han transmissions dintre de la unitat familiar, dintre els membres de la unitat familiar, abaixem la fiscalitat en les transmissions dintre de la unitat familiar. És a dir, l'impost de successions i donacions, dintre de la unitat familiar, el fem més suau.

Què fem més? Abaixem la fiscalitat en de l'adquisició d'habitatges de protecció oficial, en totes les seves característiques, en totes les modalitats de l'habitatge de protecció oficial. I el 0,5 d'actes jurídics documentats que s'aplica, l'abaixem al 0,1, l'abaixem al 80%.

Què fem més? Doncs fem una nova revisió selectiva dels incentius per a les famílies nombroses que tenen fills a càrrec. Les deduccions en el tram autonòmic de l'IRPF es milloren, de manera que ja no és per al segon o tercer fill, sinó és per al primer fill que s'introduiran aquestes possibilitats de deduir-se les 50.000 pessetes que avui contempla la reducció en el tram autonòmic per fill.

I també, en haver molts límits de renda, en haver molts límits de renda que exclouen la possibilitat d'aplicar els avantatges fiscals a què els he fet referència. Ja no seran els 3 milions i mig, sinó que seran els 6 milions de renda. I aquests 6 milions de renda, en el cas de família nombrosa s'aniran incrementant en un milió per fill superior al tercer.

Aquestes revisions són selectives, i quina naturalesa tenen, aquestes revisions, que són socials? Són revisions que tenen la voluntat de ser revisions que incideixin en les necessitats socials del país. Per tant, un grup com el seu, una formació política com la que vostè representa, hauria de veure bé les revisions selectives. I si li semblen poques –si li semblen poques– li prego que em digui quines altres hem de fer, que em digui quines altres revisions hem de fer, però, per favor, digui-me-les concretament; concretin vostès quines altres hem de fer, i diguin, si aquests diners que el Govern deixa d'ingressar, si ho ha d'assumir o no ho ha d'assumir. Concreti'm vostè, digui'm vostè què hem de deduir més. Digui'm quantes modificacions fiscals hem de fer més. Les que el Govern ha prioritzat són les socials, unes determinades socials. En podem fer més! Se'n podrien fer més!, s'han pres aquestes i s'han prioritzat aquestes.

També em diu vostè, en el tema dels impostos especials. Jo, en el tema dels impostos especials, li vull dir només una qüestió: la decisió d'apujar els impostos especials no és del Govern de la Generalitat, no ha estat el Govern de la Generalitat que ha proposat una pujada dels impostos especials. La pujada dels impostos especials l'ha decidit el Govern de l'Administració

central, i l'ha instrumentat el Govern de l'Administració central a través d'unes esmenes al Senat. Busquin, vostès, una esmena del Senat del nostre Grup; busquin, vostès, una acta d'alguna institució on hi hagi una proposta d'aplicar una pujada d'impostos especials instat per la Generalitat de Catalunya o per aquest conseller que li parla. I porti-me-la, busqui-la i porti-me-la. No hem estat el Govern de Catalunya els que hem proposat una pujada dels impostos especials, ha estat el Govern de l'Administració central que ha proposat la pujada dels impostos especials.

Jo, en això dels impostos especials que vostè els ha introduït, li vull fer, de passada, li vull traslladar..., potser un dia hauríem de reunir-nos en aquesta cambra i fer una reflexió profunda sobre aquest tema dels impostos especials, jo els convido a fer un debat monogràfic. Jo els convido a la sessió de Comissió, la que vulguin, que en parlem, però, posats a fer, apporto, senyor Ribó, la reflexió que Comissions Obreres ha adreçat a la societat catalana, entorn a aquest tema dels impostos especials, perquè potser vostè pot ser més sensible a la línia que Comissions Obreres obre entorn d'aquesta qüestió.

Constata Comissions Obreres en el seu escrit que el debat social que es planteja s'ha d'abordar en tres perspectives, i la primera diu: «sobre l'oportunitat o no d'incrementar un impost sobre els carburants en fase minorista», i diu Comissions Obreres en relació amb la primera qüestió, diuen: «Volem manifestar el seu acord amb la política aprovada per la Unió Europea, en el sentit d'utilitzar la fiscalitat sobre el consum de determinats productes: carburants, alcohol i tabac, que tenen un impacte important sobre l'estat de salut i mediambient de la població, per desenvolupar polítiques públiques sanitàries i mediambientals, exigint, alhora, que la recaptació d'aquests recursos només puguin ser adreçada a finançar programes o projectes de millora de la salut i el mediambient» –i diu, Comissions Obreres, que– «en relació amb la possibilitat que el Govern de la Generalitat utilitzi aquest impost en fase minorista per establir un increment impositiu propi sobre el consum de carburants, cal fer les següents consideracions», i diu, considera que: «El debat en aquest àmbit no ha de girar sobre l'establiment o no d'aquest nou impost propi de Catalunya, sinó que es relaciona amb la seva utilització i, en aquest sentit, emplaça el Govern català a obrir un debat amb els agents econòmics i socials del país, explicar públicament i amb compromisos concrets quina seria la utilització de la major recaptació i, alhora, en què beneficiaria o no a l'ampliació i millora de la cobertura d'assistència social.»

Molt interessant la reflexió que obre Comissions Obreres, que ens estimula a reflexionar sobre l'oportunitat d'aquest instrument. Jo el convido, a vostè, que se sumi també, en aquesta línia. No diu exactament si una o dues o tres o quatre pessetes, però Comissions Obreres ens motiva a tots plegats que hi pensem, sobre aquest instrument, l'oportunitat d'aquest instrument, i el que diuen essencialment és que ha de ser amb caràcter finalista, sempre, per a la sanitat i el medi ambient, i ens convida a reflexionar sobre l'oportunitat d'aquestes decisions.

Jo li faig extensiu a vostè, no? En aquest sentit, li vull dir que les futures necessitats sanitàries, senyor Ribó –les futures, eh?–, les futures necessitats sanitàries seran creixents. I vostè, això, ho sap, i el seu Grup, això, ho ha de saber. I no seran creixents ni per voluntat, doncs, del Govern ni tampoc perquè tinguem interès, doncs, de fer créixer la despesa sanitària sense mesura; simplement perquè la població se'ns envelleix, com vostè sap, i les necessitats assistencials creixen molt.

Per tant, és important que en aquest debat –que vostè, doncs, introdueix– pensem com en un futur poder tenir instruments estables que ens puguin permetre assegurar el creixement de despesa que tindrà, necessàriament, el servei públic sanitari a Catalunya. I li demano que em doni vostè solucions, que porti el seu Grup solucions. La meua pregunta és, dir-li: el major volum de despesa sanitària que, indefectiblement, el Govern de Catalunya haurà d'afrontar els propers deu anys, com s'ha d'afrontar?

Les demandes socials, vostè les ha minimitzat, i vostè en aquesta intervenció el que ens ha traslladat és que aquests pressupostos, doncs, en la naturalesa social no vénen a resoldre re i, pràcticament, ha despreciat l'esforç que es fa de prioritització social. Jo pensava que vostè aplaudiria, en aquest sentit, la prioritat social i que la seva formació política, si més no, diria que aquesta voluntat del Govern de prioritzar les despeses socials seria per a vostè un aspecte a destacar.

Jo li vull dir, en aquest sentit, quina és la seva proposta? La seva proposta és créixer més del 34% el Departament de Benestar Social? El Govern proposa al Parlament créixer el 34% més el Departament de Benestar Social. El seu Grup polític proposa incrementar-lo més, més d'un 34%, o menys? M'imagino que més, no? M'imagino que vostè em proposa que tot el que es fa és insuficient –perquè ha dit vostè que tot el que es fa és insuficient– i que el que cal és fer molt més. Bé, doncs, jo li demano que em digui quant més s'ha d'incrementar el Departament de Benestar Social, i aquest volum de recursos que vostè proposa de més, d'on l'ha de treure el Govern de Catalunya?

Perquè el pressupost de la Generalitat si vostè l'estudia veurà que en l'àmbit social –sanitat, educació, benestar social, justícia i treball– són pràcticament el 75% de les despeses d'aquest pressupost. Si vostè creu que s'han de redefinir, reestructurar aquestes partides, digui'm com i quines. Digui'm quantes pessetes de menys hem de treure a la sanitat que avui ens gastem. Digui'm quants recursos de menys ens hem de treure del Departament d'Ensenyament. I si vostè creu que el 34% més de Benestar Social és insuficient, digui'm quant per a vostè seria suficient i digui'm d'on han de sortir els recursos i quins impostos s'han d'alterar –quins impostos s'han d'alterar– perquè puguin sortir aquests recursos per atendre aquestes necessitats, no?

Quant a la inversió de l'Estat a Catalunya... Per cert, li he de dir que el seu Grup polític, que governa l'Ajuntament de Barcelona, no fa créixer el benestar social ni les despeses socials en un 34%. És a dir, tot allò que vostè, tot allò que vostè m'expliqui en aquesta cambra que faci el Govern, jo li recordaré que comencin vostès donant l'exemple fent-ho a l'Ajuntament de Barce-

lona, que vostès allà tenen responsabilitat de govern. (*Remor de veus.*) No creix el Departament de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona un 34%. Miri-ho i contesti'm.

Li he de dir, quant a la inversió de l'Estat, que a la inversió de l'Estat a Catalunya hi ha tres fonts: hi ha la inversió que fa l'Administració central, la inversió que fa la Generalitat de Catalunya i la inversió que fan els ajuntaments, com vostè ha dit molt bé. El que no comparteixo amb vostè és que l'Administració local és l'administració pública més inversora a Catalunya. No és veritat, no és així. La inversió que es fa a Catalunya en l'àmbit públic, l'administració que té el major volum d'inversió és la Generalitat de Catalunya, després ve el Govern central i finalment ve l'Administració local.

Vostè ha dit que el grup d'inversions que fa l'administració pública..., l'Administració local és la que fa un major esforç. No, no... I li diré, li diré només una dada perquè vostè se'n recordi sempre i, en tot cas, doncs, en aquest sentit, bé, serveixi per orientar el debat i per orientar les reflexions. En els últims deu anys, tenint en compte l'any 92 o el 2002, la inversió que fa l'Estat és d'1.372.000 milions, la inversió que ha fet la Generalitat són 3.253.000 milions, i la inversió que han fet les corporacions socials, totes, les de Catalunya, és 1 bilió 965. És a dir, la proporció és: el 50,6% de tota la inversió pública, que s'ha fet en els últims deu anys, l'ha fet la Generalitat de Catalunya; el 21,3% l'ha fet l'Administració central de l'Estat, i el 30,5% l'ha fet l'Administració local.

Per tant, a Catalunya l'administració pública que inverteix més recursos és l'Administració de la Generalitat de Catalunya, de molt –de molt–, i l'únic que he dit en aquesta tribuna en la meua intervenció és que l'any que ve es fa l'esforç més gran mai fet, mai fet.

Ha minimitzat vostè la inversió de l'AVE? No la minimitzi. Jo li demano que utilitzi tots els arguments amb rigor, però no minimitzi a Catalunya la inversió de l'AVE. La inversió de l'AVE és la inversió pública més transformadora en el futur, és la infraestructura més bàsica per afrontar la nostra nova etapa, doncs, cap a la nova incorporació a la Unió Europea.

La infraestructura de l'AVE ens cus el territori de Catalunya en les quatre principals ciutats: entra per Lleida, toca la capital de Lleida, s'acosta a l'aeroport de Reus, passa per la vora de Tarragona, entra a Barcelona, toca l'aeroport, passa per Girona, toca l'aeroport i s'endinsa cap a la xarxa europea. Quatre grans ciutats, tres aeroports. No hi ha una altra infraestructura pública de comunicacions que connecti tan intensament el territori a Catalunya i ens el projecti cap a la xarxa europea. A través de l'AVE canviarà l'estructura de transport de Catalunya. A través de l'AVE i la connexió amb la infraestructura europea, es reportarà a Catalunya un important impacte. No la minimitzi, no la minimitzi, és una inversió que està fent l'Estat a Catalunya, sens dubte, de la qual el Govern de Catalunya ja ha tingut un gran, una gran..., doncs, un gran objectiu polític i una gran prioritat perquè aquesta infraestructura es faci.

És veritat que avui això reporta molts recursos i que l'Estat està en aquests moments invertint aquí molts

recursos, però si vostè, per exemple, fa la mateixa reflexió que m'ha fet, a mi, quant a detreure de la inversió de l'Estat la inversió de l'AVE... Per exemple, en el cas de Madrid: treu la inversió que fa l'Estat a l'aeroport de Madrid i les inversions que fa l'Estat a Madrid cauen en picat; cauen en picat, si es treu les inversions de l'aeroport a Madrid, pràcticament, cauen en picat.

Per tant, no faci vostè la demagògia de voler desvalorar una infraestructura com l'AVE, traient-la de l'esforç inversor i minimitzant la inversió de l'Estat a Catalunya, perquè la inversió de l'Estat a Catalunya a través de l'AVE és molt important, és molt important i, a més a més, dóna dinamisme econòmic en el territori.

També vull dir-li en el tema de la inversió que, no solament és important la inversió que fa pública la Generalitat i l'Estat, i també juntament amb l'Ajuntament..., que suma la de l'Estat i la de la Generalitat –com els he dit– prop de 800.000 milions de pessetes, i si li aneem les de l'Administració local se'n va més amunt d'un bilió de pessetes.

L'any que ve, les administracions públiques catalanes faran un esforç d'inversió pública d'un bilió de pessetes. Aquesta realitat inversora no la coneix el Fons Monetari Internacional. Aquesta realitat inversora pressupostària no la coneixen les autoritats diguem-ne monetàries que fan previsions i estimacions de creixement en base a uns altres indicadors, a unes altres variables. La política pressupostària passa a ser el més important instrument de política econòmica en un futur, i els governs, en aquest cas el de l'Estat o el de Catalunya, són aquests –la política pressupostària– els instruments que tenen per incidir en la reactivació econòmica. Un bilió de pessetes d'inversió l'any que ve és un dels elements que explica aquest mig punt de creixement de més que tindrà l'economia catalana el proper any.

Vull acabar fent-li dues observacions: una, a la Fira. Jo no vull avui polemitzar amb vostè entorn la Fira. No vull polemitzar amb vostè en re, eh?, és a dir, en re, pràcticament en re. No tinc cap interès de polemitzar en re. Vostè ha començat la seva intervenció dient que jo feia tard, veig que vostè també fa tard a les trobades diguem-ne dels excursionistes, però de totes maneres... (*Remor de veus.*) De totes maneres no vull polemitzar amb vostè en re, absolutament en re. Ara, deixi'm dir-li –deixi'm dir-li– que vostès fa molts anys que estan a l'Ajuntament de Barcelona. Vostès, a través de la responsabilitat que tenen a l'Ajuntament de Barcelona han estat presents en tota l'estratègia de la Fira –tota l'estratègia de la Fira. Tota la problemàtica que ha tingut la Fira, vostès la coneixen i l'han viscut, i n'han estat «autors», de les decisions i dels posicionaments de la ciutat de Barcelona i del seu Ajuntament. Vostès, presents en el Govern de la ciutat són coresponsables de la situació en què es troba actualment la Fira.

El Govern de Catalunya s'ha integrat a la Fira fa pocs mesos, i fa molts pocs mesos que ens hem integrat a Fira 2000. Des que el Govern està a la Fira i a Fira 2000, els compromisos d'impulsar la inversió pública que la Fira necessita no han tingut en cap moment ni cap senyal de reducció ni s'han reduït tots els compro-

misos que el Govern s'ha compromès amb la Fira. Els 3.000 milions de pessetes d'aportació de capital que el Govern, doncs, es va comprometre a aportar a la Fira s'han executat, i l'aportació addicional està prevista en aquests pressupostos, i públicament i directament tots els responsables, avui, que estan al front de la Fira han rebut del Govern de Catalunya tot el suport polític, institucional i financer necessari per executar aquest nou pla que s'està orientant en aquests moments a la Fira.

Si estem com estem, part de responsabilitat també té l'Ajuntament de Barcelona. O només la responsabilitat la té qui no estava en el Consell d'Administració i qui no formava part d'aquesta entitat i qui no depenia d'ell prendre les decisions que en aquell moment s'havien de prendre? Per tant, busqui's un altre exemple, busqui un altre exemple diguem-ne per poder desvalorar aquests pressupostos que fa el Govern de Catalunya, però en tot cas el de la Fira li convido que l'abandoni.

I tota la línia d'actuació de l'Administració local, de la incidència d'aquests pressupostos a l'Administració local, no es fa de manera essencialment important, de manera directa a través del Pla directe d'obres i serveis o del Fons de Cooperació Local. Però a través de Benestar Social, a través del Departament de Treball, a través del Departament d'Ensenyament, a través del Departament de Sanitat, a través del Departament de Justícia, a través de les actuacions diguem-ne d'Agricultura, en el territori i en l'àmbit municipal s'impulsen moltes actuacions en col·laboració amb el món local. L'estratègia que ha fet el Govern de Catalunya és a través de les línies temàtiques i funcionals d'acció de Govern amb el camp de Benestar Social, amb el camp de Treball, amb el camp de la Sanitat, amb el camp d'Educació, amb el camp de la Cultura, promoure les accions combinades entre els ajuntaments i el Govern de Catalunya.

Aquesta és la línia d'actuació. No hi han diners sense finalitats. Hi han diners per compartir les accions conjuntes entre el Govern i els ajuntaments per a finalitats concretes. Hi han diners per fer residències de gent gran amb un àmbit local, de manera colligada institucionalment. Hi ha recursos per fer biblioteques amb aportacions addicionals dels ajuntaments. Hi ha recursos per fer, diguem-ne, institucions educatives de comú acord amb els ajuntaments. És a dir, el Govern de Catalunya des de fa temps ha prioritzat l'acció en el territori en col·laboració amb els ajuntaments, buscant la col·laboració institucional en les actuacions, en les línies funcionals que són competencialment responsables del Govern de Catalunya. Aquesta és la línia d'actuació. No hi ha fons sense finalitat. Peles per a fons sense finalitat, molt poques, senyor Ribó, eh? És a dir, posar fondos a instruments sense cap finalitat, simplement per donar, no. Ara, per buscar la col·laboració institucional, per sumar els esforços institucionals Govern - Ajuntament hi ha una munió d'actuacions públiques molt ampla que en aquests pressupostos s'incrementa.

Jo li demano que vostè no perdi l'esperança que jo, també, aspiri que aquests pressupostos els voti el seu Grup Parlamentari. A mi m'agradaria molt, i més en un moment que la despesa social creix com creix. Vostè hauria de ser més sensible que molts, que aquesta vo-

luntat del Govern de prioritzar la despesa social hauria de ser reconeguda.

Per tant, el nostre Grup li ofereix l'oportunitat de continuar reflexionant i pensant, i l'estimulo que ho reflexioni, perquè, fins i tot, m'agradaria molt que vostè votés aquests pressupostos, perquè potser aquests són els pressupostos més socials que vostè haurà vist en aquesta cambra en tots els anys que ha estat diputat.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Homs, jo he rectificat en l'anterior intervenció, i tornaré a perdre temps ara, en l'actual, en el tema de la mentida. Diguem que és un error. Ja he rectificat abans, però ara, a banda de l'educació i el civisme entre vostè i jo, li torno a dir: el creixement del PIB era..., quin?, el que deia el Pressupost o el que ha dit vostè avui? Si eren diferents, l'error -i, Déu n'hi doret, la dimensió de l'error- és que un conseller d'Economia digui una xifra tan important del pressupost del 2001 equivocada; és un error una mica gran.

Jo no crec que no ho hagi dit equivocadament: ho ha dit producte del seu entusiasme a justificar que compleixen al centim. I això, en els moments que corren, quan la ciència econòmica mai ha estat una ciència exacta, voler dir exactament una previsió..., que a més és tan fàcil de comprovar com anar a buscar el pressupost de l'any passat i les paraules...

Bé, mirin, ningú ha negat -sí, també li ho dic en nom d'algun diputat del Grup Parlamentari..., de tots els diputats, volia dir, i diputades-..., que la maquineta no és que la menyspreem, eh? Moltíssimes gràcies, senyor conseller; però jo acostumo a agrair les coses quan les rebo. És una mica fumut això d'anar per la vida agraint coses que no saps si vindran. I la maquineta és el de menys: i la liquidació del pressupost? Ja li ho agraeixo, però porti-la. Porti-la, la liquidació del pressupost, i la hi agrairem. No digui que l'ha portada.

Miri, el creixement, ningú ha negat el creixement, senyor Homs, no faci aquell joc tan arcaic..., debat parlamentari, eh? Els llocs de treball, tindria..., no tinc temps d'aturar-me a analitzar quin tipus, eh?, però és igual. Ara, la paraula «catastròfica» -torna a la trampa, a jugar dialècticament amb trampa-, no l'ha utilitzat ningú, si no és que vostè vol dir que el Fons Monetari Internacional, l'OCDE, la Unió Europea, el Banc d'Espanya són catastròfics, perquè són els que han donat les xifres que jo he utilitzat, i els he citat. O sigui, són catastrofistes, aquestes institucions? La meua pregunta és: per què no fem cas, si més no cautelament, del que diu tothom en el planeta sobre el quadre macroeconòmic?, i vostè no, eh? Per suposat, senyor Homs, li reconec allò de la mili: «El valor, se le supone.» Aquí està el senyor Homs, i

«passo del Fons Monetari Internacional, i passo de l'OCDE, i passo de la Unió Europea. Això serà així.»

Miri, no em compari el sistema d'ingressos de l'any 2001 amb el 2002; no val. Els ingressos del 2001 eren bàsicament per transferències; ja no anava lligat a la previsió de creixement, eren transferències. Sí o no? I aquí hi ha una gran trampa: ara ja no seran transferències, senyor Homs, i ens ho ha explicat molt bé vostè, ja ho hem après: ara va lligat a creixement. Aquest és el gran canvi. Per tant, si falla aquesta previsió de creixement, falla la previsió de finançament. I, senyor Homs, el nou sistema de finançament no és la bóta de Sant Ferriol, no és allò que podem anar traient calés per a tothom, com han fet vostès en aquests pressupostos.

Miri, senyor Homs, sobre el tema de la gasolina, aquest estiu vostè ens ho va presentar –i em remeto a les actes de la Diputació Permanent– com una gran conquesta. Vostè diu: «Busquin les esmenes...» No, no, jo busco el caparronet del senyor Homs el dia del Consell de Política Fiscal i Financera, allà present, i què votava. O no hi va votar a favor, vostè, aquell dia? O no és, com diu, la referència a la reunió d'aquell dia, del dia anterior, que, a proposta de molts consellers, va dir que no estava prou madura la idea, i «*el consejero catalán Francisc Homs, impulsor de la idea original, propuso aplazar el debate hasta la nueva reunión*», que va ser la setmana següent, i es va aprovar? O també és mentida, això? Home, no vulgui, avui... Això és el que no és acceptable –i no és de vostè, sinó que és marca de fàbrica del senyor Pujol– practicar sempre a Catalunya: prenc un acord i l'endemà me n'oblido, d'aquest acord. Això és el que no és seriós. Això és el que vostès en diuen, amb raó altres vegades, «república bananera». Si vostès van allà i voten l'impost de la gasolina, van votar l'impost de la gasolina. I suposo que no va ser per error, de prémer el botó. Siguem seriosos en això, senyor Homs. I, en aquest sentit, tots els grups de discussió que vulgui; creem aquí al Parlament un grup de discussió sobre el tema.

Miri, de les administracions i les inversions... Torna a fer trampa dialèctica. Em pot dir quina proporció d'ingressos té cada administració pública? –per donar el volum global. Quina és la proporció d'ingressos que té l'Administració local? Quants cabals públics administra, que no arriba ni al 13%? Com vol comparar-me..., si no em posa els percentatges? Jo dic: en percentatge, sort de l'Administració local, que té una aposta superdecidida inversora que el Govern de la Generalitat no té.

I sobre l'AVE tampoc em faci trampa dialèctica. Deixem de banda ara la conveniència o no d'aquest tipus de ferrocarril, etcètera. Jo li dic: consolidaran l'any vinent –i això li ho van preguntar els empresaris al senyor Aznar– aquest espectacular percentatge d'inversió estatal a Catalunya quan ja no hi hagi la inversió de l'AVE? Li ho pregunto, tan senzill com això, per poder afirmar a boca plena..., consolidar aquest tipus d'inversió estatal. Està vostè satisfet de la situació de l'aeroport, del metro, de l'energia, de la Fira, etcètera? Està satisfet, com a governant?

Ja han criticat una mica Endesa –ja era hora, no?–, però tenen vostès alguna responsabilitat, ni que sigui una

miquiua, senyor Homs? Ja que volen governar a Catalunya, amb el desastre d'aeroport que tenim, amb la situació de la Fira, amb la situació energètica..., tenen una miquiua de responsabilitat? O no?, o això és Hollywood? Això no ho diuen tots aquells que se'ls estan sublevant, eh?, metafòricament i amb documents concrets per la seva manca de responsabilitat.

En el tema social, no torni a ficar-nos el parany, aquest, ideologista: «Vostès haurien de ser molt sensibles, i ara diguin vostès...» Primer, nosaltres agafem el seu document i li tornem a preguntar: som o no una societat i una administració molt endarrerides en la inversió social respecte a les mitjanes europees i espanyoles? Però contesti'm això: ho som o no? Tenen vostès alguna responsabilitat o no? També pot dir: «Cap.» Perfecte. Perquè aquí resulta que al final, responsables de res, eh?

Miri, no em compari amb l'Ajuntament de Barcelona en política social. Jo no li vaig a fer demagògia ni ideologia, com ha fet vostè. Contesti'm la pregunta: compari el nombre d'escoles bressol de l'Ajuntament de Barcelona amb el nombre d'escoles bressol de la Generalitat de Catalunya, vinga!, unes xifres tan senzilles, una de les mesures de política social. (*Remor de veus.*) Comparin-les. Comencem la casa pels fonaments, que es com ho diu el document pressupostari, eh?, que començaran per aquí. Doncs comencem-hi, comparem-ho ara mateix. I podria continuar donant-li altres xifres paral·leles de comparació.

Les polítiques socials de vostès són la pura privatització sota l'eufemisme de «família». A mi avui em toca revisar les seves polítiques, que són les de tot Catalunya, que per això tenen l'encàrrec de governar. No em toca fer la proposta del que faríem..., també la hi faré, eh?, i més si tinc una certa benignitat per part del president. Però em toca, en primer lloc, anar a analitzar les seves.

En les seves, per exemple, en benestar social, resulta que l'increment més important a benestar social està en la creació d'oficines de Benestar Social. Hi ha més per a delegacions territorials que per a centres de dia per a la gent gran. Hi ha més diners per a delegacions territorials que per a centres de dia de la gent gran, a benestar social. Aquesta política social no és la nostra; jo no li puc votar això! Per això no li ho puc votar; no perquè tingui... «Hi ha política social.» Quina, senyor conseller, quina?

O anem al tema de la vellesa: centres de dia, en aquest pressupost, senyores i senyors diputats, 4 places; habitatges tutelats, en aquests pressupostos, 22 places; acolliment residencial, disminueix 248 places; beques de menjador, disminueixen 82 places. Aquesta política social, jo no la voto, senyor Homs. On van, aquests cabals, que diu que hi ha una política social? Van a la seva privatització.

Nosaltres creiem en una política social d'escoles bressol, d'atenció a la infància, a les persones grans; unes polítiques socials que conciliïn temps i horari laboral, que comencin pels joves, i polítiques d'emancipació. Sap quina és la mitjana d'edat d'emancipació dels joves de Catalunya, senyor Homs? Alguna responsabilitat... Jo no li dic: «Tot és culpa de vostè», no. Alguna

responsabilitat haurà de tenir. O és que no governen Catalunya? Ho veu, com no estan enamorats?, que era l'expressió poètica que jo li brindava a partir d'aquell discurs que vostè es va perdre, en un món que també estima, com és el de la muntanya.

Sanitat. Jo li he citat les problemàtiques que existeixen; és vostè qui ha fet triomfalisme sobre la sanitat. Ni el senyor Rius s'atreveix a subscriure les afirmacions que vostè ha fet a la seva primera intervenció, que això era..., vaja, la sanitat, bé... Li recordo una vegada el senyor Pujol: quan vénen des de Suècia, Dinamarca, des de..., vaja, des d'on sigui a estudiar-nos, perquè som xauxa. I resulta que tota la gent de l'Associació Hospitalària Catalanoblear, de la XHUP, d'associacions mèdiques, tots aquests, deuen ser tots uns catastrofistes i deuen ser tots una gent que no coneix res de la realitat de la sanitat, i estan plantejant problemàtiques concretes, i les estan plantejant per negociar amb la Conselleria per donar la seva solució. Perquè el tema de les llistes d'espera ha qüestionat el model. A veure si se n'assabenten. No és un problema de la cua: és que se'ls està qüestionant el model que tenen instal·lat. Això és governar, abordar les coses així, frontalment.

I miri, senyor Homs, vostè, maquineta, liquidació... —de moment, ni maquineta ni liquidació; gràcies per anticipat, perquè encara quedi més content—, però una cosa molt més senzilla: informi'ns de la Sindicatura de Comptes. Transparència dels organismes públics, senyor Homs. Sap vostè que vostè controla només el 45% del pressupost?, que l'altre 55% se li'n va en organismes que ja no van al control directe del Govern de Catalunya? Sap, senyor Homs, que el que va a empreses privades, amb recursos no financers, és pràcticament el 50%? I és més del doble del creixement del pressupost global. Sap vostè que la Sindicatura de Comptes —i no tinc temps— ens ha dit en el darrer informe que les seves empreses i organismes autònoms no lliuren la documentació obligatòria? En alguns casos, diu la Sindicatura, no lliuren cap documentació.

Sap vostè què diu el Síndic de Greuges? Que les recomanacions que fan a aquests organismes, la majoria no es compleixen; que es detecten nombroses irregularitats; que són organismes, molt sovint, merament instrumentals; que fan maniobres financeres de dubtosa eficàcia i legalitat... Això no ho diu el nostre Grup Parlamentari: això ho diu la Sindicatura de Comptes.

Té alguna cosa a veure, això, amb les maquinetes i amb les liquidacions? Totes les maquinetes del món que vulgui, però controlem més, intervinguem més per a la transparència del diner públic al que és l'Administració de la Generalitat, que això sí que li toca. Ja li deixo, si vol, la Fira, l'aeroport, els hospitals..., tot això fora. Però, si més no, els seus organismes, controli'ls, senyor Homs. O desmenteixi la Sindicatura de Comptes, que potser també resulta que no saben del que estan parlant.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya... (*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Senyor Homs, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt breument, senyor president, no? La magnitud de..., el tema que vostè ha dit de la liquidació..., en el Registre del Parlament, amb data del dia 1 d'octubre, va entrar la liquidació del pressupost d'aquest any pel que fa, doncs, a 30 de setembre. És a dir, està entrada en el pressupost de l'1 d'octubre tota l'execució del pressupost d'aquest any, a 31 de setembre... (*veus de fons*), 30 de setembre, perdó. Mai s'havia fet un avançament d'execució de pressupost tan aviat com aquesta vegada. (*Remor de veus.*)

Evidentment, el que no els puc portar..., el que és evident és que no em puc inventar... (*Algú diu: «30 de setembre».*) President, president, el dia 1 d'octubre, registre segellat... En tot cas, s'ha de repartir als grups perquè ho tinguin. (*Veus de «30 de juny, no de setembre».*) No, no, perdoni, l'1 d'octubre —l'1 d'octubre— va entrar l'execució del pressupost del 2001 a data de 30 de setembre. (*Veus de fons.*) Doncs, escolti'm, ja ho comprovarem —ja ho comprovarem.

El president

Prego que no dialoguin entre vostès i...

El conseller d'Economia i Finances

La segona qüestió que diu vostè és que el 2001 —el 2001— no es complirà el pressupost d'aquest any. I em deia que les quantitats inicials en aquests moments, doncs, aportades en el pressupost del 2001, com que el creixement de l'economia no ha sigut el 3,8, no es compliran. Bé, doncs, jo l'únic que dic és que l'execució del pressupost d'aquest any, previsiblement per la data que estem en aquests moments..., tancarà l'any amb una execució pràcticament equivalent a la pressupostada inicialment. I, per tant, el punt menys de creixement no ens alterarà la previsió.

Em diu vostè en això que això és degut que els ingressos són transferències de l'Estat. És veritat, els ingressos del 2001 són transferències de l'Estat. Però en el 2002, el pressupost del 2002 contempla, com a conseqüència del model de finançament, una assignació inicial que pràcticament no queda alterada per l'execució, diguem-ne, de l'activitat econòmica. És en els futurs pressupostos i en l'evolució futura quan quedaran alterades les previsions futures disponibilitats addicionals de recursos.

En aquests pressupostos per a l'any 2002, l'aplicació del nou model ha determinat una quantitat de sortida, una quantitat inicial de sortida. La quantitat inicial de sortida, en funció de com vagi la previsió, doncs, els propers anys, s'anirà desplaçant a l'alça o a la baixa. Amb això què li estic dient? Li estic dient que també el pressupost del 2002 té un gran component d'estabilitat i de seguretat, en funció del ritme que pugui tenir la realitat econòmica. I, a més a més, li he de fer saber i li he de recordar que el nou model de finançament contempla unes clàusules addicionals que són cautelars, que durant tres anys hi ha unes clàusules addicionals cautelars que fan que en el pitjor dels casos, si les coses tenen unes previsions diferents, s'apliquen aquestes clàusules addicionals i pràcticament fan minimitzar

molt el risc real que pot tenir el no-compliment d'aquests ingressos per part de l'Administració central de l'Estat.

Per tant, en el proper any 2002, les previsions d'ingressos, gairebé és un risc petitíssim, el de l'alteració que té en les previsions que es fan, perquè és el punt de sortida de l'acord del finançament i amb clàusules d'estabilitat en cas de riscos, que té tres anys de cobertura de riscos de desestabilització. Després, amb el tema del Consell de Política Fiscal i Financera, el Govern de la Generalitat –ho reitero– no ha proposat cap pujada d'impostos especials; l'ha proposat el Govern de l'Administració central. El que farà sempre el Govern de la Generalitat i aquest conseller que els parla –el que sempre farem– serà no renunciar a un impost cedit i no renunciar a capacitat normativa.

Mai el Govern de Catalunya hauria d'exercir la seva responsabilitat i renunciar a acceptar impostos cedits o acceptar capacitat normativa. L'única responsabilitat que té el Govern –i va exercir en el Consell de Política Fiscal i Financera– va ser, en la proposta que va fer l'Estat d'apujar la fiscalitat, acceptar la instrumentalització a través d'un impost cedit, que un impost cedit, com vostè sap, senyor Ribó, el que suposa és que tota la seva recaptació ha d'anar obligatòriament a la comunitat en qüestió i, a més a més, el Govern va afegir-hi una capacitat addicional normativa per fer-ne ús per aquest Parlament, si ho creu convenient. I, a més a més, va addicionar una capacitat normativa per a la gestió d'aquest impost cedit. Per tant, no és una iniciativa del Govern de Catalunya la decisió d'apujar els carburants en un 3% –la inflació, un 2,5– i el tabac i, en un 8, els alcohols. És una decisió de l'Administració central de l'Estat, que la proposa al Consell de Política Fiscal i Financera, i, com que la instrumenta a través d'un impost cedit, el Govern de la Generalitat accepta aquest plantejament.

És més: accepta aquest plantejament, perquè és el compromís que teníem, firmat per totes les comunitats autònomes, que l'Estat, si apliqués aquesta decisió, hauria de fer-ho a través d'un impost cedit, que és un punt votat unànimement per tots els consellers de totes les comunitats autònomes, que mandata el Govern a instrumentar la fase minorista en aquests impostos cedits, però a través d'un impost cedit, amb capacitat normativa cedida i amb capacitat de gestió cedida, i el que proposa l'Estat és cedir un nou impost, capacitat normativa i capacitat de gestió, i el Govern de Catalunya mai votarà –almenys aquest conseller d'Economia–, mai votarà en contra de poder tenir més sobirania en l'àmbit de la fiscalitat i que aquest Parlament tingui més instruments per poder decidir com han de ser les obligacions fiscals futures.

En el tema de la inversió, no estic mai plenament satisfet. És clar que no; és a dir, jo, l'únic que dic és que l'any que ve és l'any de major esforç d'inversió pública. No he dit res més. Dic que l'any que ve es fa la inversió pública més elevada, comparant-la amb tots els anys anteriors, i qui fa la inversió més alta és la Generalitat de Catalunya. Ara, estic plenament satisfet... No, escolti'm: plenament satisfet... Doncs, no: si poguéssim disposar de més recursos per a inversió, ben segur que

serien positius, no?, però no és una qüestió de «plenament satisfets», és una qüestió, simplement, que és l'esforç més alta que fa el Govern els últims anys.

Som, o no, l'Estat més endarrerit de la Unió Europea quant a prestacions socials? Jo estic d'acord amb vostè: nosaltres som un país que, en temes de prestacions socials, encara ens falta recorregut en el context de la Unió Europea. Ara, a vostè, li hauria de semblar bé que 128.000 milions de pessetes més –més– de despeses socials per millorar aquest nivell que vostè, doncs, posa de manifest ha de ser sempre ben aplaudit per vostè, o 128.000 milions addicionals més de despeses en l'àmbit social li semblen poca cosa? Poca prioritat? Poc esforç addicional? Un 34% d'increment del Departament de Benestar Social per apropar-nos a aquest millor nivell de prestacions socials que té Europa no li sembla una bona línia, una bona actuació, una bona decisió? No menyspreï l'eufemisme de família, desdibuixant la importància que tenen els ajuts a la família; no ho menyspreï, no faci vostè aquestes frases: «l'eufemisme de família. Vostè, aparentment, amagant-se, entre l'eufemisme de la família...»

Escolti'm: 120.000 famílies, avui, a Catalunya, no reben l'ajut que rebran a partir d'ara, a través de la decisió que el Govern ha pres. No menyspreï que 120.000 famílies a Catalunya puguin rebre un ajut directe que avui no reben; no ho menyspreï, i li vull fer saber que a França, fa pocs dies, el Govern francès ha aprovat un xec de 12.500 pessetes a 8 milions de persones, que dóna directament a les famílies per, també, incidir en aquesta línia. Escolti'm: el Govern de Catalunya no és el Govern francès, ni podem tenir la disponibilitat del Govern francès, però no menyspreï que 120.000 famílies puguin rebre, a través de les mesures que s'han pres, 80.000 pessetes l'any per fill, o les noves ajudes per custòdia de gent gran o persones minusvàlides fins a rendes de 6 milions de pessetes, i, en el cas de família nombrosa, incrementar aquest límit d'un milió per cada nen o filla, fill addicional, o tres... No menyspreï aquesta decisió que el Govern pren. Per què? Perquè surten dels esforços dels ciutadans de Catalunya, que aporten recursos a l'hisenda pública i que el Govern redistribueix a través d'aquesta línia directa d'actuació de la família.

L'hi repeteixo: no ho menyspreï, però tampoc m'estranya que ho faci, perquè vostè ha estat sempre eternament lluny del concepte d'ajudar directament la família. Mai ha estat vostè d'acord amb aquest concepte; sempre han estat vostès lluny d'aquestes línies d'actuació d'ajuts directes a la família. No s'ha estudiat el pressupost bé; tot el que ha dit de totes les actuacions i increments en l'àmbit de Benestar Social i Educació no és correcte –no dic que siguin falsedats–, no és correcte, i ara tampoc em puc entretenir a explicar-los-hi.

En aquests moments, en el camp d'ensenyament 2000-2001, hem convingut amb els ajuntaments la creació de gairebé 11.000 places noves; s'han executat 11.000 places noves. 1.000 d'aquestes places s'han portat a terme, s'han portat a terme amb els ajuntaments i, concretament, amb l'Ajuntament de Barcelona. Aquesta línia d'actuació s'incrementa en el pressupost de l'any que ve; s'incrementa –no s'esveri, no s'esveri, no s'es-

veri. És a dir, 11.000 places noves per cobrir joves de 0 a 3 anys –1.000, concretament, de l'Ajuntament de Barcelona– s'han executat a través de 300 ajuntaments. 300 ajuntaments de Catalunya han tingut en el pla que s'està executant pel Departament d'Ensenyament actuacions conjuntes en aquesta línia. No digui vostè que hem anat enrere; se n'han fet de noves i ara, en el pressupost del 2002, es dota aquestes línies de més recursos, amb un 17% addicional i s'incrementaran aquestes actuacions. Per tant, no em digui que no és així.

El president

Senyor conseller, hauria d'anar acabant.

El conseller d'Economia i Finances

I acabo, senyor president, dient-li: el pressupost de la Sindicatura de Comptes, no el fa el Govern de Catalunya; el pressupost de la Sindicatura de Comptes, el fa la Sindicatura de Comptes, el porta al Parlament i s'integra dins del Pressupost de la Generalitat. El Govern no altera mai ni en una pesseta els pressupostos dels organismes d'aquesta cambra i d'aquest Parlament –els respecta tots. Si creix un 4,4, és perquè és la proposta que ha fet la Sindicatura de Comptes. No ha intervingut el Govern a alterar aquestes, doncs, decisions pressupostàries.

Gràcies, senyor president; moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Conseller, el creixement de la Sindicatura, si els quadres que ens han donat són reals, és el 2,5, però és igual. Miri: vostè seria el Harry Potter de les finances, si ens entregués l'1 d'octubre l'estat de liquidació dels pressupostos del 30 de setembre, perquè voldria dir que li havien quadrat els comptes d'immediat. Miri's bé aquest lapsus que ha tingut, que és molt humà i comprensible, però no enganyi tots els grups parlamentaris perquè no crec que el senyor Rigol amagui, en algun lloc del seu despatx, allò que vostè va entrar el dia 1 d'octubre, que ningú ha vist, no?

El president

És metafísicament impossible que amagui alguna cosa, quan entra pel registre.

El Sr. Ribó i Massó

L'hi agraeixo molt i n'estava seguríssim, senyor Rigol; per això, li dic, encara, al senyor conseller, que potser, a la millor, ha caigut pel camí o algú ho ha perdut en algun lloc. A veure: jo li reconec que vostè ha tingut una certa mala sort de vendre com va vendre amb arguments publicitaris, amb grapa, un acord de finançament en moments de conjuntura tan difícil, no?, però anem a les coses concretes. Què li interessa, a la gent del carrer, senyor conseller? (*Pausa.*)

El president

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Jo, si vull debatre amb un diputat o amb un conseller, ho intento fer quan m'escolten. No té sentit...

El president

Ja sap que els diputats tenim aquesta capacitat d'escoltar diverses coses alhora.

El Sr. Ribó i Massó

Sí? Doncs, jo no la tinc, senyor conseller.

El president

Sí que la té, també.

El Sr. Ribó i Massó

Miri: dec ser un dels més disminuïts d'aquesta casa... (*Rialles.*) A veure, senyor conseller, de la gasolina, què li interessa a la gent a Catalunya? Li interessen dues coses. A veure: l'apujaran o no l'apujaran, senyor conseller?; faran ús, o no, vostès d'aquesta capacitat normativa? Primer punt: encara no m'ho ha respost, eh? L'hi he preguntat dues vegades en torns anteriors. Veu com no m'escolta, senyor Rigol? Dues vegades. L'hi torno a preguntar: faran ús o no faran ús de la capacitat normativa per incrementar el preu de la gasolina en el que li correspon a vostè, senyor conseller? Segona pregunta: quants diners arribaran a Catalunya d'acord amb les quatre pessetes –aquestes, ja sí– que pagarem de més? Incrementaran, o no, el dèficit fiscal? Per quina de les dues vies que jo li he descrit va, o si va per una tercera? Il·lustri la ignorància, si us plau, senyor conseller. Vostè ho ha de saber, suposo, no? Perquè, si és tan ignorant com jo, val més que surti de l'escò i ens anem junts.

Però, jo ja no li entro en la coherència. El senyor Duran, el dilluns, va dir el que va dir i el senyor Pujol, el diumenge, va dir el que va dir, o es que vostè no segueix les declaracions del president del Govern i del secretari general de la Confederació... Van dir el que van dir sobre aquest tema. Un, aplaudint-lo i, l'altre, despenjant-se. Aleshores, jo els demano coherència, serietat, però, en concret, aquestes dues coses són el que interessa a la gent del carrer: l'apujaran, o no, i quants diners tindrem? Miri... A part que és un impost de dependència; no és d'autonomia financera, i això tampoc m'ho ha contestat.

La política social. Discutim. *Policies*, eh? Sí: concretes. No, no anem al concepte ideologista de polítiques socials. Vostè en té unes, de *public policies*, i jo en tinc unes altres. Aquesta és la diferència –no sobre la política social. A França, senyor Homs, fa molts anys que tenen escoles bressol, que tenen centres d'acollida, que tenen centres de dia, públics –fa molts anys, decennis. Això ja ho tenen, i ara han afegit això. Vostès comencen, saltant-se tot l'estadi de l'estat del benestar públic, i van directament al privat. Això es pot comparar molt

fàcilment, senyor conseller, a part que, quant a les escoles bressol, vostè sap perfectament que una plaça val 650.000 pessetes i vostès n'aporten 80.000. Sigui més modest en apuntar-se la medalla sobre aquest tema, a part de l'enorme endarreriment que no aguanta la comparació que jo li he dit amb l'ajuntament.

I, en el tema família, senyor Homs, l'ha traït Freud. «Família eternament...» No sé si venia per la banda vaticanista de la coalició o per... Aquí l'ha traït alguna cosa, no? «Eternament...» Bé, molt atrevit el polític que digui «eternament», no? De famílies, n'hi ha de moltes menes, senyor Homs. El que no pot ser és que vostès pretenguin que la família del tipus que sigui –i sap que avui a Barcelona ciutat hi ha un percentatge minoritari de la família clàssica «eterna», com vostè diu, eh?–, del tipus que sigui, no pot ser que sigui el substituït del poder públic. Aquesta és la diferència entre dues concepcions de polítiques socials. Vostès carreguen a la família –que vol dir «a la bona, a la bona»– que atengui el nano i atengui el gran –això és el que fan–, i que substitueixi la Generalitat –fantàstic!–, i que tindrà ajut amb diner públic a partir d'empreses privades que aniran a complementar aquest esforç. En aquesta política social no ens hi trobarà.

La dona té dret a la igualtat amb l'home, malgrat que avui estigui cobrat un 75% del que cobra un home a Catalunya –xifres absolutament estadístiques, rigoroses. La dona té dret a un horari com l'home, a compartir absolutament tant les seves necessitats, les seves preferències, com les seves obligacions, com l'home, i la família de l'home i de la dona, o només d'home o només de dona, o d'homes i de dones, com sigui, té dret a uns serveis públics que, a través del finançament del contribuent, promoguin el benestar social. Vol més explicitació? Jo entenc que, «eternament», això potser seria condemnat –a l'infern, ja no perquè ja no existeix l'infern, no? L'«etern» sembla que encara existeix, però l'infern ja no existeix. Doncs, no sé on seria condemnat, eh?, però, com que no hi creiem, en això, doncs, posem-nos a comparar polítiques concretes...

El president

Senyor Ribó, no el voldria condemnar al silenci, però se li ha acabat el temps. *(Rialles.)*

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Rigol, vostè parla *ex cathedra* i, per tant, té la darrera paraula aquí.

El president

Sens dubte.

El Sr. Ribó i Massó

L'hi agraeixo i plego de parlar. Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, siguin les meves primeres paraules d'homenatge a l'inventor del nou impost sobre la gasolina, que ha permès al Partit Popular prendre'ns amb una mà el que ens havia tornat amb l'altre, i prengui's com a advertiment que el compte de la lletera sempre acaba malament. Podria estendre avui l'homenatge –ho he sentit venint amb el cotxe– al ministre soci de vostè, que, a sobre, ha inventat un impost insòlit sobre el tren, per motius de seguretat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Anem a analitzar els pressupostos, que tenen, és evident, un toc d'alegria superior a d'altres anteriors, però que són l'instrument d'unes polítiques que, molts cops, no compartim, i moltes d'altres polítiques que trobem a faltar en benefici de la gent de Catalunya. Un pressupost que es podria resumir amb un increment real, destinat per això, sota la capa de despesa social, a tapar forats, existents i heretats, a l'ensenyament i la sanitat, amb unes prioritats no compartides pel Grup que represento, que encara voten sobre el sector concertat més que sobre el sector públic, i uns pressupostos que avalen unes polítiques de concertació amb el Partit Popular que està, a escala espanyola i a escala catalana, en una fase de plena involució social i nacional. Aquest seria el dictamen inicial d'aquests pressupostos que fa el Grup d'Esquerra Republicana.

Perquè no em digui que no entrem a la part positiva de l'evolució del país, és evident que la salut de la societat catalana, per sort, encara és bona. I no entraré en detalls, perquè vostè ja s'hi ha esplaiat. Però, el que falla aquí és la salubritat de l'ambient on viu aquesta societat catalana, i no ho diem nosaltres, sinó que, cada cop més, sectors dirigents de l'opinió, fins i tot de l'empresariat.

Salubritat de l'ambient que procedeix de polítiques públiques que, realment, no fan front, podríem dir, a la presència endèmica d'una sèrie d'epidèmies com el virus de la insuficient eficiència de l'Administració; el virus de la manca de criteri o de criteri insuficient en l'ús dels recursos públics –una sagnia en el dèficit fiscal persistent, malgrat el nou model de finançament–, i finalment, una manca de defenses que pot tenir aquesta societat, provocada pel cofoisme i l'autobombo que, recurrentment, es fa des dels poders públics, que a vegades impedeix tenir horitzons ambiciosos per superar aquells colls d'ampolla que pugui tenir aquesta societat, que –repeteix–, la societat, sobretot en l'esfera privada, encara té una salut bona.

I abordant ja els pressupostos, les línies macroeconòmiques, vostès sempre presenten xifres excessives, sempre pequen de cofoisme. L'any passat, per exemple, preveien un creixement del PIB del 3,8, i acabarà sent del 2,8; preveien una inflació del 2,5 i acabarà sent del 3,3; un atur estimat del 7,6, i ha estat del 8,7; un atur registrat del 5, i ha acabat sent del 6,4; creació de llocs de treball d'un 2,7, i ha acabat estant de l'1,6. L'informe d'enguany fa encara, per tant, les previsions més

agosarades: 2,7 de creixement, quan l'OCDE situa Espanya al 2%.

Estem en uns pressupostos que donen més suficiència d'ingressos, és evident, pel nou model, però també que consoliden més pressió fiscal i a esperar que el PIB aguanti. Això seria el titular del sector d'ingressos. Amb aquest nou model de finançament traïem el ventre de pena, és evident; enguany pressupostem un 10,8 d'increment d'ingressos, enfront del 7,3 de l'any passat, tres puntets que donen alegria a la casa del pobre després de la misèria. Però, en qualsevol cas, aquest nou finançament, que fa créixer els tributs cedits, que fa créixer els ingressos propis, també baixa per compensació les transferències de l'Estat, que passen, el total de transferències, del 68% al 30% del conjunt. I el nou model, no repetirem el debat que hi va haver a l'estiu, no contempla ni la territorialització de les recaptacions, ni els paràmetres de compliment fiscal, ni la bilateralitat en relacions Catalunya - Madrid.

Estem, doncs, en un model que s'instal·la sobre una pressió fiscal superior, més pressió fiscal que mai. Els impostos i les cotitzacions socials que es paguen a l'Estat han crescut més de pressa que l'activitat econòmica. La pressió fiscal ha passat del 33,7% del PIB al 96, al 35,7 al 2000, i vostès són copartípcis d'això. Dirà: «No, és que això són impostos de Madrid.» Vostès els han aprovat. Això és un paquet, vostès van en el paquet del Govern del PP aquests anys, i això ens implica també a nosaltres com a ciutadans de Catalunya.

Despesa pública, ha caigut del 43% del PIB al 39 del PIB de l'Estat. L'IRPF, per exemple, no s'ha adaptat a la inflació i en perjudica les capes empobrides. Per tant, ens trobem que aquests darrers anys hi ha hagut una regressivitat en l'àmbit fiscal: més impostos indirectes i menys de directes. I en aquest marc, en aquest context, encara amb el procés d'aprovació del nou model a les Corts pendent, vostè va i anuncia la bona nova d'un nou impost, que al PP li falta temps per presentar i fer aprovar.

La seqüència real dels fets no enganya, jo diria que vostès i el Govern del PP fan els números i s'adonen que el fons de suficiència no el pot o no el vol cobrir l'Estat. Per dues raons: els ingressos s'han aprimat i l'Estat es nega a posar-se a règim, es nega a suprimir, a comprimir aspectes que un estat descentralitzat hauria d'haver liquidat: persistència del Ministeri de Cultura, persistència del Ministeri d'Agricultura, persistència del Ministeri de Medi Ambient que, en una concepció d'Estat compost no tindrien sentit. És l'Estat que no es vol aprimar i necessita posar la mà a la caixa del contribuent perquè els números no li surten, i vostè ho sap això, perquè, de números, hi entén.

Per tant, aquesta és la història. Vostè fa d'avantguarda, ho predica, i els altres ho apliquen. O potser és que encara estem en una necessitat més peremptòria, perquè en realitat, el que s'aplica no és per millorar la sanitat, sinó per fer front als requeriments ja heretats, als temes, pel que fa a la sanitat catalana, en relació amb la baixa temporal i pel que fa als desplaçats. Per tant, no estem donant nou servei, sinó tapant forats de les qüestions que ja heretàvem.

I encara diria més, no està, potser, esperant vostè l'«aguinaldo» necessari per fer front al pagament dels interessos ordinaris dels hospitals concertats, que en aquests moments s'han tornat a deixar de pagar –vostè ho sap–, malgrat la moratòria de la Seguretat Social davant del deute històric d'aquests hospitals? Quin joc malabar de tresoreria haurem de fer quan no s'estan tornant els interessos del sector concertat? No estem jugant amb això? Encara tapar un forat més dels que hem dit abans.

Senyor conseller, el secretari general de la seva Federació va dir que no estava d'acord amb l'impost i que els van obligar. Això és una reacció infantil, impròpia d'un Govern que té responsabilitats. Ja són dues vegades que algun membre del seu Govern, d'alguna manera, es desentén de les seves posicions. No sé si estem davant de la tradició evangèlica en aquest Govern, que la mà dreta no sap el que fa l'esquerra, o simplement estem en un camp qui pugui a l'afganesa, no ho sé, però la sensació de desgavell hi és.

En aquests pressupostos, per tant, en aquest context de més pressió fiscal, acompanyat d'aquest nou impost de la gasolina, no trobem mesures que compensin aquesta situació. Vostès tenien i han tingut aquest any, amb el nou model, un augment important de capacitat normativa i no el fan servir de forma suficient. No veiem en la Llei d'acompanyament deduccions suficients pel naixement de fill o filla nascuda dins del mateix exercici; ni deduccions per fills que convisquin amb declarants menors de 18 anys; o menors de 23 que realitzin estudis reglats o estiguin en situació d'atur; ni deduccions suficients per a custòdia de fills o filles menors de tres anys; ni deducció, per exemple, per a adquisició de llibres escolars –una despesa important a les famílies.

I en aquest marc veurem les xifres –perquè hi ha un mandat del Parlament, de l'últim debat de política general–, veurem les xifres aviat. Crec que hi ha totes les dades per dir que persisteix el dèficit fiscal, i persisteix el dèficit fiscal perquè, malgrat la millora del pressupost de la Generalitat, els pressupostos de l'Estat continuen sent els pressupostos a favor de Madrid. Un any més, aquests pressupostos han estat lesius, i ja portem temporada. Des del 82 fins al 2002, la mitjana del percentatge de participació de Catalunya en les inversions de l'Estat regionalitzades és d'un 8,9%, unes 7.000 pessetes per habitant, davant de les 2.700 d'Espanya.

En aquests anys, la diferència entre el rebut a Catalunya i la mitjana espanyola puja un total d'1,5 bilions de pessetes, que ens deuria l'Estat si ens poséssim al nivell de la mitjana espanyola. A l'etapa del PSOE, la mitjana d'inversió va ser del 7%. Quan vostès han estat decisius, han arribat com a sostre de mitjana al 9,5%. Considerant la suma d'empreses públiques enguany, en les quals es compta el TGV, només s'arriba al 14% del total, encara per sota de la població, situada al 16%, i per sota de l'esforç fiscal, situat al 23%.

Quan Aznar, en aquesta visita recent a Barcelona, diu que Catalunya és clau en el seu projecte, l'entendem perfectament. Vol dir que és clau per acabar d'arranar l'únic territori de l'Estat que encara no ha passat econòmicament sota l'adreçador de Madrid.

Però no només en els darrers quatre anys, el pes de Madrid a les inversions de l'Estat ha passat del 16 al 19% del total, i és el 12% dels habitants de l'Estat. Si sumem Castella - La Manxa –que és la regió natural de Madrid– a Madrid, tindrem –amb sis milions d'habitants, aproximadament, com Catalunya–, tindrem un resultat que aquesta zona rep el 24% de les inversions de l'Estat, quasi duplica l'any millor, que és l'actual, on Catalunya rep el 14%. I això és una estratègia que vostès, amb la seva política de col·laboració, no han parat; han consolidat. I encara, per acabar-ho d'adobar, ens assabentem que el Partit Popular pensa tirar endavant una llei de capitalitat de Madrid, per rebre una subvenció especial de l'Estat en aquest concepte. Això és pel que fa al capítol d'ingressos.

Passem al capítol de despeses. En aquest capítol –comencem pel capítol 1–, on diversos experts recomanen no passar l'increment de la inflació. Doncs bé, el superem. Passem la inflació situada al 3,5, prevista, i passem al 6,5 d'increment. Si hi hagués escriu –diuen aquests experts–, s'hauria de destinar a la contractació o consolidació del personal qualificat per a necessitats molt específiques. Estem parlant de gent de l'Institut Català de la Salut o del Servei de la Seguretat, dels Mossos o dels Bombers. En tot cas, el consolidat de la despesa del personal s'apropa a una tercera part de la despesa corrent no financera, i aquest és un límit que no s'hauria de superar mai.

Caldria acomodar el creixement d'aquest capítol a una ràtio que tendeixi cap a la meitat de la taxa nominal d'augment de la despesa total, que enguany seria, aproximadament, un 5,15%, quan en realitat, el pressupost marca un 6,6 de creixement. Per tant, doncs, per sobre del que seria raonable per no inflar les despeses del capítol de personal.

El capítol 2. S'hauria de tendir a augments situats al 40% de l'increment total. Enguany, això significaria un augment del 4,5. Doncs bé, el capítol 2, aquest any s'incrementa l'11,95.

El capítol 4 significa més d'un terç de la despesa no financera, i en aquest capítol el més rellevant són els concerts: concerts educatius, concerts sanitaris. I aquí, vostès han fet una opció, que ja va ser criticada al seu moment aquí, en el camp de l'ensenyament, quan alguns concerts d'aquests són absolutament injustificables, perquè són concerts amb entitats d'elit.

Capítol 6. Aquest any sí que supera la ràtio que seria desitjable, que és una ràtio superior a 2 sobre el nivell de creixement nominal, la inversió ho supera, i el que passa és que caldrien molts anys de mantenir aquesta ràtio per recuperar tot el que tenim pendent d'estoc de capital públic per sota la mitjana espanyola. Això, pel que fa a grans números dels capítols d'aquests pressupostos.

Anem a veure ara, també, un apartat important a l'hora de la despesa. Quina eficiència té el Govern en l'aplicació d'aquests números? I aquí és on també hi ha alguns dubtes. Els problemes apareixen quan els governs malbaraten els impostos en activitats no productives: subsidis atorgats per raons polítiques, corrupció, excés de burocràcia, nombre massa elevat de cotxes oficials,

empreses públiques deficitàries i despeses sumptuàries; aquí és on es malbarata el diner públic. Per tant, una cosa és si els pressupostos pugen prou o poc, una altra cosa és com s'utilitzen, com es gestionen aquests pressupostos.

Vostès van prometre que en aquesta legislatura s'avançaria en un model d'Administració moderna, per objectius, el Cat 21. L'altre dia va comparèixer el conseller en cap i el més calent és a l'aiguera; encara no hi ha programació pressupostària per departaments i no existeix un autèntic treball per objectius, només cal mirar-se els papers que lliuren vostès, on no es concreta res de res, ni tan sols es concreten aquests grans capítols, els sis grans eixos del Cat 21.

La pràctica del Govern de la Generalitat continua hipersegmentada, i en podríem treure diversos exemples que conec de prop, des de la multiplicitat de programes que hi ha entre direccions generals i conselleries diverses de suport a la microempresa o al microemprenedor fins al tema de la formació professional que, desgraciadament, tenint un model basc, que té un bon assessor, doncs, no el seguim. I tenim formació professional separada, segmentada: la reglada per una banda, l'ocupacional per una altra, la continuada per una altra. S'està preparant una llei que, si no es canvia, doncs, va en la mateixa direcció.

I, al costat d'un treball modern, transversal, hi ha d'haver la motivació del funcionariat. De fet, aquí hi ha una gran bossa de diner: utilitzar bé els recursos humans que es tenen. I l'estructuració moderna i transversal de l'acció de govern ha d'anar acompanyada, doncs, d'aquesta il·lusió. La gran bossa de diner està aquí, no només en el dèficit fiscal, sinó en la manca de productivitat d'importants segments de l'Administració, que no estan motivats. Ho llegíem en la revista..., de la seva revista, de la funció pública, del passat octubre. En un article sobre motivació laboral de l'Administració pública s'afirma, prèvia enquesta, que per part de la Generalitat no existeix una política de motivació cap al seu personal. Els entrevistats exposen que l'Administració no tan sols no els motiva sinó que els desanima. Això també és política pressupostària: com es pot treure rendiment d'uns pressupostos més primers del que ens pertoca si, a sobre, els qui han d'esprémer-los estan desmotivats.

I, finalment, la gestió del pressupost, una pinzellada. L'any 2000..., vostès habitualment entre el previst i el liquidat sempre hi ha unes distàncies enormes: quatre xifres, desviació del 8%. I, en el cas dels ingressos, incorporant-hi el deute a curt termini en els ingressos liquidats. I, en la despesa, una desviació a l'alça del 13,3%. Per tant, més desviació cap amunt de la despesa que els ingressos. Però, atenció, perquè aquesta desviació cap amunt de la despesa no afecta els capítols 6 i 7, que serien els més interessants que es desviés, en tot cas, cap amunt. No, les inversions sempre cap avall, inversions i transferències de capital. 14% avall, 20% avall, respectivament. Departaments estrella d'aquesta desviació cap avall: PTOP, Agricultura, Treball, Indústria i Medi Ambient. Departaments clau.

I anem a analitzar les partides diferents, i ho farem, cosa que no han fet vostès, seguint els seus eixos valors:

sis eixos valors. La societat dels emprenedors. La societat dels emprenedors. Doncs, bé, la inversió és fonamental per activar l'economia productiva i, malgrat l'alegria d'aquest any, no s'arriba encara als nivells d'inversió sobre el PIB de l'any 95, el darrer de les vaques més grasses, on el PIB era..., la inversió sobre el PIB era el 2,12%. En aquests moments estem a l'1,76%. En aquest context de l'economia emprenedora tenim un dictamen, tenim un informe, d'una colla d'emprenedors dinàmics que diuen que els problemes estructurals poden acabar ofegant l'esforç i la capacitat d'iniciativa dels emprenedors catalans. Cercle d'Economia ha denunciat el procés de concentració econòmica que pateix l'Estat, des de fa més de quinze anys, i diu que si això no canvia es corre el perill que Madrid acabi sent una megacapital que cap de nosaltres sabem «manejar», entre cometes.

Diu també l'informe que les empreses públiques que s'han privatitzat i després s'han fusionat han traslladat els seus centres de decisió a Madrid, malgrat que gran part de la seva activitat productiva o comercial es localitza a altres comunitats, i això és perjudicial. I també diu l'informe que un procés d'aquest tipus, si continua mantenint-se, acabarà generant desequilibris econòmics, territorials i pèrdua de capacitat de creixement de l'economia en el seu conjunt. No ho dic jo: ho diu el Cercle d'Economia. Com també diu que el disseny de la xarxa de transport continua sent un model radial molt perjudicial per a Catalunya. Es denuncia que es vulgui crear un macroaeroport a Madrid i, en canvi, no es potenciï el de Barcelona. I vostès aquí, aquest any passat, han tingut una..., en fi, una importància rellevància en aquest camp, un protagonisme.

El 14 de febrer del 2001 el president Pujol estava al Marroc, on declarava que sota cap concepte el Govern català assumiria el pagament de cap tram del TGV. Menys de vint-i-quatre hores més tard, a la seu del Ministeri de Foment, Pujol explicava els enormes avantatges de pagar el tram que, el dia abans, no havia de pagar. Un tram, un ramal secundari, pagat pel Govern de la Generalitat, i que es presenta..., va assumir pagar, va dir que assumiria pagar, 15.000 milions, i empassar-se el galàpet que el TGV arribi al Prat per una via secundària, a canvi de l'estabilitat del seu Govern. 15.000 milions que sembla que alguns tècnics ja situen en 30.000 milions. I Barcelona tindrà un aeroport secundari, dependent del que programi o desprogrami Madrid. Per tant, antena radial d'una concepció centralista d'Espanya.

I, en aquest àmbit de l'economia emprenedora, que vostès senyalen com a eix valor, com anem amb la xarxa de fibra òptica al país? Per a quan el metro cobrint tot Barcelona i l'àrea metropolitana? Per a quan l'establiment del tren d'alta velocitat entre Castelló i Barcelona? La millora en la connexió ferroviària transfronterera amb l'augment de la freqüència entre Girona i Perpinyà i amb la renovació de la línia Vic - la Guingueta? Per a quan la presentació d'un estudi de viabilitat sobre la progressiva adaptació de la xarxa ferroviària catalana a l'ample de via europeu? I podríem continuar. Per tant, economia emprenedora amb molts reptes encara pendents de desenvolupar.

Podríem dir el mateix en infraestructures tecnològiques. La situació actual de la inversió en recerca a Catalunya, despesa pública, 0,36 del PIB a Espanya..., 0,36 a Catalunya, 0,42 a Espanya. Si sumem empreses, 1,6 a Catalunya, mentre Madrid arriba..., 1,06 a Catalunya, mentre Madrid arriba a l'1,64. Per tant, també encara per sota de les necessitats del país. I no parlem ja de les infraestructures energètiques. Ha sigut l'any també del protagonisme. Vostès van avalar la qüestió de la privatització sense liberalització, i això ho estem pagant car els consumidors i els empresaris de Catalunya. Una empresa que té pràcticament el monopoli elèctric, que fa i desfà i dona un mal subministrament. I el Govern no l'ha denunciat al Tribunal de la Competència, la situació de domini de mercat que hi ha, de fet, aquí. No ha fet passos reals per afavorir l'entrada de nous operadors, per trencar aquest monopoli de fet, i llavors passa el que passa. Microtalls i talls permanents que ja han fet incendiar, en el sentit figurat de la paraula, bona part del país per aquest mal tractament.

I, en l'àmbit d'indústria i comerç, la novetat positiva procedeix d'una iniciativa d'Esquerra Republicana. Per fi Comerç tindrà una partida important, procedent de l'impost de grans superfícies, que podrà gestionar-se amb relació als plans de dinamització del comerç urbà. Alleluia. Ara, si parlem de turisme, estem discutint una llei de turisme, on no es preveu el finançament. I, per tant, en aquests pressupostos tampoc figura com es posarà en marxa una llei que no preveu el finançament. És a dir, en el camp turístic també tot el calent està a l'aiguera.

Segona línia del seu programa Cat21: desenvolupament sostenible. Els pressupostos que anem a posar a discussió, de fet, no resolen les qüestions estructurals en aquest àmbit, o avalen polítiques contràries a la sostenibilitat. És l'any, aquest, l'any que acabem de passar..., és l'any del Pla hidrològic nacional. Per tant, avalant aquests pressupostos estem avalant el Pla hidrològic nacional. Dades d'Eurostat diuen que l'Estat espanyol és un dels que presenta majors taxes de mortalitat degudes a malalties infeccioses i parasitàries, resultat del control deficitari de la higiene alimentària ambiental, essent també un dels llocs en què la població està més exposada, per exemple, a sorolls més alts deguts al trànsit. O, per exemple, també en l'àmbit de la qualitat de vida i del consum, el grup d'experts en vaques boges que assessorà la Comissió Europea va alertar que Espanya i Portugal eren dos estats molt vulnerables per al desenvolupament de l'epidèmia d'aquesta malaltia.

Tercer eix: l'espai cultural. Tercer eix valor. Espai cultural. Abordarem uns pressupostos sense que vostè hagi signat el contracte programa de TV3: el gran motor de la indústria audiovisual, de la indústria cultural moderna a Catalunya, TV3, sense contracte programa. Amb 105 milions de deute, de la Corporació, i amb accions a Via Digital, descapitalitzades, per valor de 19.000 milions de pessetes. Aquest és el balanç del sector que hauria de ser el motor d'aquest espai cultural i de la indústria cultural. I, pel que fa a normalització, estem amb el mateix de cada dia: pocs mitjans i poc i mal orientats, mal orientats. Ho hem vist en el cas Harry Potter. Vostès es neguen a canviar la llei, per sancionar,

que és el que els indica el Tribunal Superior que haurien de fer, i llavors hem de subvencionar i, encara, a sobre, els prenen el pèl. Per tant, aquesta és la realitat del balanç de la qüestió cultural.

Quart gran eix: societat catalana del benestar. La societat de l'acolliment. El percentatge del PIB en despesa social a Catalunya, el 20,3; a Espanya 22,4, lluny de les mitjanes europees. I també pel que fa al nombre de població que treballa en serveis de benestar: lluny de les mitjanes europees. Catalunya sempre alguns punts per sota l'espanyola, pel model privatista que s'ha optat i que ens han també forçat a tenir, degut a la baixa inversió pública.

Les pensions. Vostès, que ara tenen un nou model de finançament..., seria el moment de solucionar un deute històric, que ja fa vergonya. Vostès s'inventen una pensió complementària pocs mesos abans de les anteriors eleccions, idea que surt d'Esquerra Republicana, que, en el seu moment, voten en contra aquí, i després de la màniga es treuen també un altre «aguinaldo», en aquest cas, d'uns pocs milers de pessetes perquè el pensionista vagi a votar. I després se n'obliden, ja. Com si el cost de la vida diferencial a Catalunya no continués existint; com si les pensions mínimes, miserables, no necessitessin una compensació a Catalunya per a, almenys, garantir el mateix nivell de capacitat adquisitiua. Com és que hi ha aquesta poca sensibilitat si és que, realment, aquest any anem tan bé d'ingressos?

La sanitat. Evidentment, doncs, hem dit que tapen forats i no els tapen del tot, perquè encara tenim uns estàndards molt per sota dels europeus. Però, atenció: per a quan el control de la despesa desbocada farmacèutica? Què estem, al 5% de genèrics, ara?, quan al nord d'Europa estan al 30%? Per tant, encara lluny dels estàndards europeus. Les cues de l'atenció primària a Barcelona encara són notables, i el temps dedicat en aquests centres als pacients, escàs: mitjana, tres minuts. És allò de «vés a veure el metge» Mai tan ben dit: l'ha vist.

Suport a les famílies, suport a les famílies. Suport a les famílies: doncs, bé, creiem que es podria fer molt més. Es podria fer molt més perquè un tema com l'ocupació està arribant a un punt d'inflexió, i a un punt d'inflexió curiós, perquè d'una banda tenim uns empresaris que ens demanen trenta mil llocs de treball qualificats, una bossa d'immigració sense regularitzar i l'atur femení, que ja inflexiona un altre cop cap amunt. Què falla aquí? Doncs, probablement, fallen dos elements clau: la formació professional –en parlàvem abans– i la intermediació. Alguna cosa no funciona. Demanen llocs de treball, l'atur femení puja, i això no casa. I, a sobre, es va amb quotes d'immigració, que és la que ve: no la que ens interessa o que podem anar a buscar. Aquí alguna cosa no es fa bé. I això impacta –l'ocupació és un dels elements importants– sobre la família.

Habitatge social per engegar, per engegar. Home, he vist a l'acompanyament –no sé cap a on van els trets; si va per aquí m'ho explicarà– que a Incasol aquest any li donen autorització per a endeutar-se. Veurem si anirà per aquí, però, de moment, això no està pressupostat. Veurem, veurem.

Penúltima qüestió: societat de l'aprenentatge a mig fer. FP: ja n'hem parlat, no hi tornaré a insistir. Aquí es va aprovar una resolució proposada per Esquerra Republicana fa –jo diria– tres o quatre anys. Encara està per fer. Immersió d'anglès, pilot, al batxillerat. No tenim prou coneixement de la tercera llengua: no han aplicat vostès ni el que es va aprovar al Parlament. I inversió en universitats, 0,9% del PIB, insuficient, quan a Europa és l'1,6 del PIB.

Per tant, doncs, senyor conseller, aquest és el nostre balanç dels seus pressupostos. En un final de cicle polític, en un final de cicle pel que fa al marc de les autonomies i pel que fa, molt probablement, a la força que ha liderat a Catalunya el pujolisme, i un final de cicle que té com a característiques una dependència com mai vista del Govern de la Generalitat amb relació a Madrid, amb un Govern que s'ha quedat sense marge de maniobra. Un Govern sense marge de maniobra davant les iniciatives que el Govern de Madrid ha adoptat els darrers temps, amb totes les lleis involucionistes, que m'estalvio de citar. Davant d'aquesta involució autonòmica i democràtica, davant d'una política que entenem que en alguns àmbits té molt poc de social, Esquerra creu que hi ha d'haver un gir nacional i un gir social. I el pacte entre el Govern i les forces de progrés per acabar la legislatura ho hagués permès, això. Vostès van triar una altra alternativa. Quan van oferir aquest pacte, era un pacte sobre pressupostos, un pacte sobre calendari electoral i un pacte sobre les lleis d'interès nacional, i, per això, vam retirar la proposta de posar en votació, no es van dignar a contestar en directe, ho van fer a través de la premsa, i van dir que no. Vostès es troben a gust amb el suport que reben...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, hauria d'anar acabant si us plau.

El Sr. Huguet i Biosca

Acabo, senyora presidenta. Vostès es troben a gust amb el suport que reben i que els permetrà, un cop més –qui dia passa, any empeny–, suport barat per al seu partit, que es permet fer la política continuista de tota la vida, però car per a Catalunya, perquè no s'aborden els canvis de prioritats i l'estil de govern que el país necessita.

No ens trobem, doncs, davant d'un debat d'aprovació rutinària de pressupostos, sinó davant la decisió d'avaluar o no la política, compartida des de fa sis anys...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, li demano...

El Sr. Huguet i Biosca

...per vostès i el Partit Popular.

La vicepresidenta segona

...que vagi acabant...

El Sr. Huguet i Biosca

El nostre vot serà negatiu al seu pressupost.

La vicepresidenta segona

...perquè ha consumit el temps amb escriure. Moltes gràcies.

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Homs.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres som una força política dialogant, oberta, doncs, a conformar acords i diàleg amb tots els grups d'aquesta cambra i per portar a terme, doncs, el programa polític que el Govern té compromès amb la societat catalana. No som presoners de ningú, som una força democràtica, que –repeteix– a través del diàleg i la negociació política tirem endavant l'acció de govern des de Catalunya.

Jo coincideixo i comparteixo amb vostè que la societat catalana té una bona salut, i vostè ha començat el seu discurs fent una reflexió en aquest sentit. Jo ho comparteixo. És veritat, la societat catalana té una bona salut. I la valoració que vostè feia de l'economia de Catalunya destacant la seva importància. Jo també ho he fet en el discurs, i, en aquest sentit, la comparteixo amb vostè.

Catalunya avui té un PIB de 21 bilions, com sap, 257.000 empreses i 2,8 milions de persones ocupades. No hi ha cap altra realitat social i econòmica a l'Estat espanyol que tingui aquest potencial, eh?, ni Madrid. Avui Madrid no té 257.000 empreses, poc més de 160.000 i escaig, té. Però Catalunya té un potencial de teixit econòmic, empresarial, important, com ningú, i el seu PIB, la producció que fa, tot aquest potencial, és el més elevat de totes les comunitats autònomes a l'Estat espanyol. No només la seva realitat és important, com vostè deia, sinó també el seu dinamisme, com vostè també indicava. Les importacions i les exportacions estan experimentant importants creixements i, per tant, vol dir que l'economia se'ns internacionalitza.

I en aquest sentit, doncs, tan sols li vull dir que el Govern el que fa és, sobre la base d'aquesta bona salut que té l'economia a Catalunya, i encara el bon moment de creixement que té..., estimem que l'any 2002 encara Catalunya continuarà tenint aquesta bona salut i continuarà tenint aquesta bona expectativa de creixement. Més moderat, això sí, però encara creixerà creant llocs de treball i fent-se més present en el mercat internacional.

Vostè ha fet una reflexió sobre la fiscalitat, indicant que la fiscalitat ha pujat, i jo no comparteixo el seu criteri. Jo el que sí constato és que a l'Estat espanyol i al nostre Grup polític hi ha tingut un protagonisme important. S'han fet revisions selectives de la fiscalitat, revisions selectives que han fet baixar tipus i han fet baixar pressions fiscals en àmbits concrets de la realitat social i econòmica, i el que ha provocat aquesta revisió dels tipus i de la fiscalitat de manera selectiva ha sigut, doncs, eixamplar bases, i l'eixamplament de bases com a conseqüència de la baixada de tipus ha generat processos d'increment de recaptació, però s'ha fet una baixada real de tipus impositius a l'economia per les figures fiscals.

Com sap vostè, el Govern no ha pujat els impostos, el Govern de Catalunya ha mantingut pràcticament estabilitzada, en un context general estabilitzat, la pressió fiscal a Catalunya, no hem utilitzat les figures avui que són competència de la Generalitat i que té capacitat normativa per pujar la pressió fiscal, sinó, més aviat, hem continuat en aquesta direcció: revisions selectives.

I deia vostè que l'IRPF no s'ha adaptat a la inflació. Sàpiga que quan l'IRPF no s'adapta a la inflació és bo per als ciutadans, és a dir, quan es manté la mateixa pressió fiscal és quan l'IRPF s'adapta a la inflació, és a dir, precisament, quan els tipus impositius i les deduccions no s'adapten a la inflació, és quan llavors es fa més baixa, la pressió fiscal. Per tant, si és possible i no s'adapta l'IRPF a la inflació, és una bona notícia per als ciutadans, perquè els baixes la pressió fiscal.

També li vull fer saber que la moratòria, en l'àmbit del sector sanitari, la moratòria s'ha prorrogat, eh? Existeix avui una moratòria en l'àmbit de la sanitat pel que fa referència a les obligacions que tenen les institucions sanitàries amb la Seguretat Social, i els interessos i el principal estan congelats des de fa bastants anys pels, diguem-ne, deutes anteriors a l'any 92. Aquesta moratòria i els interessos estan congelats, no es paguen, estan congelats, perquè, per llei de l'Estat, cada any hi ha una autorització que aquesta moratòria continuï mantenint-se. I fa pocs dies, en els pressupostos de l'Estat, s'ha tornat a prorrogar aquesta moratòria per a un any més, per a l'any 2002. Per tant, en aquest sentit, la moratòria en la sanitat es continua mantenint.

Els impostos de carburants. Em vull entretenir una mica més en aquesta qüestió, eh? Li vull recordar, perquè crec que vostè deu estar molt interessat que jo l'hi explici, l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera. Què va fer el Consell de Política Fiscal i Financera amb la reforma del finançament? Quin és el compromís que totes les comunitats autònomes van acordar en aquest tema dels impostos cedits sobre els carburants?

Li ho llegeixo. El Consell de Política Fiscal i Financera, per unanimitat, va dir exactament el següent: que «en el si del Consell es creï un grup de treball per tal d'analitzar la creació d'un impost sobre la venda minorista d'hidrocarburs amb el següent perfil: que haurà de tractar-se d'un impost que caigui sobre les vendes minoristes, entenent com a venda minorista la venda o entrega d'aquests productes en el mercat; que haurà de tractar-se d'un impost estatal, però que ha de ser un impost cedit a les comunitats autònomes...» –és a dir, l'impost estatal vol dir un impost que l'implanta l'Estat, però, un cop implantat, l'ha de cedir a les comunitats autònomes– «atribuint a aquestes comunitats la capacitat normativa quant als tipus de gravamen i la gestió, i s'haurà de tractar d'un impost que respecti les pautes marcades per la Unió Europea.» Això s'aprova per unanimitat. El que s'aprova per unanimitat és això, no?

Per tant, a partir d'aquí, l'Estat pren la decisió –l'Estat pren la decisió– d'incrementar els impostos sobre els carburants, i l'únic que fa el Consell de Política Fiscal i Financera, i el que fa aquest conseller, i el que fa el Govern de Catalunya, és exigir que es compleixi aquest

acord, és a dir, que es faci a través d'un impost cedit, que es transfereixi capacitat normativa i que es transfereixi capacitat de gestió. És l'únic, i no n'he estat jo, diguem-ne, l'inventor, jo no he estat l'inventor –no he estat l'inventor– de la fase minorista en els carburants, ni ho ha estat el Govern de Catalunya. La fase minorista sobre els carburants s'aplica a Alemanya, a Itàlia i a Àustria, i la Unió Europea la recomana a tots els estats membres, la recomana. Però deixi'm dir-li: jo tampoc n'he estat l'inventor a Catalunya. Vostès, Esquerra Republicana, governen a l'Ajuntament de Barcelona. Sàpiga que la carta municipal, aprovada per l'Ajuntament de Barcelona amb els vots d'Esquerra Republicana, porta el plantejament d'aplicar a Barcelona la fase minorista sobre els carburants. La carta municipal que ara està en tràmit en el parlament espanyol integra l'aplicació a Barcelona de la fase minorista dels carburants per aplicar-la i destinar-la a l'Ajuntament de Barcelona. Vostès governen la ciutat, i això fa un parell d'anys que ja el seu Grup polític va proposar aquest instrument, i dintre de la carta de Barcelona, actualment en tràmit al Congrés dels Diputats, hi ha la possibilitat d'aplicar la fase minorista, és a dir, hi ha el plantejament d'aplicar la fase minorista, aplicar-la en l'àmbit territorial de Barcelona, sobre els carburants, i cedir capacitat normativa a l'Ajuntament de Barcelona, i afectant amb un 10% la fase minorista de la fiscalitat sobre els carburants.

A veure, aquesta és una qüestió que està en el context de la Unió Europea, que hi ha tres estats que la plantegen, que la ciutat de Barcelona, en la carta municipal, la proposa i que en el Consell de Política Fiscal i Financera es va fer una recomanació a l'Estat que s'estudiés aquesta aplicació, i el Govern de Catalunya l'únic que ha fet és que si això es fa, sigui un impost cedit amb capacitat normativa i amb capacitat de gestió. Res més, no?

Voldria dir-li que amb el tema de les inversions comparteixo amb vostè, en termes generals, la reflexió que ha fet, i és veritat, doncs, que Catalunya, amb tot aquest tema de les inversions públiques, ha tingut uns ròssecs del passat que, en fi, són uns ròssecs que no han jugat positivament. És a dir, és veritat que a l'etapa del PSOE veníem d'un pes relatiu de la inversió pública a Catalunya entorn del 7% i que, en els últims anys, amb el Govern del Partit Popular, s'ha fet un esforç d'anar incrementant aquesta inversió de l'Estat a Catalunya, fins al punt que aquest any 2002 la inversió de l'Estat a Catalunya s'apropa al 14,8% de pes relatiu en aquests moments dintre del conjunt de l'Estat. Apropats a l'objectiu que tenim a Catalunya que arribi al 16%, eh? Hi ha una precisió que em fa la diputada del Partit Popular que s'arriba al 16%. A nosaltres ens sembla que arriba al 14,8, però, en tot cas, estic disposat a acceptar-li que arriba al 16 si acabem de conèixer aquest diferencial en què es concreta, no? Però s'ha fet un gran esforç –s'ha fet un gran esforç– en aquests últims anys d'anar incrementant aquesta inversió de l'Estat a Catalunya. Però estic d'acord amb vostè, que aquest és un plantejament en què coincidim, que ha de continuar –ha de continuar–, no?

I quan vostè fa l'anàlisi de les inversions comparades entre totes les comunitats autònomes, se'ns retreu que

a Catalunya s'està invertint menys que a altres comunitats autònomes de l'Estat. Jo només li puc dir, com a conseller d'Economia, que jo puc compartir amb vostè l'objectiu de fer tots els esforços possibles per fer que aquesta inversió a Catalunya sigui en el futur encara més alta del que actualment és, però aquest any es fa l'esforç més alt. Retrospectivament, es fa l'esforç més alt de tots els anys anteriors.

Ara, els vull fer saber que a Catalunya el 30% de les inversions del període que pot anar des dels últims cinc anys procedeixen dels fons europeus, és a dir, que poc menys de la tercera part de la inversió ve finançada per fons europeus, que es complementa amb la inversió que fa directa la Generalitat. En canvi, a les comunitats autònomes de l'objectiu 1, que són Andalusia, Astúries, Canàries, Cantàbria, les dues Castelles, Extremadura, Galícia, Múrcia i València, aquest percentatge és el 73%. És a dir, aquestes comunitats autònomes, perquè estan dintre l'objectiu 1, disposen d'una font addicional de recursos que ve per la participació dels fons europeus en les inversions en aquestes comunitats. Això és el que fa que quan comparativament es miren les inversions de l'Estat en els territoris de les comunitats autònomes, Catalunya, en termes relatius amb altres comunitats autònomes, doncs, quedi, diguem-ne, per sota de la mitjana d'aquesta inversió, perquè aquestes disposen de fons addicionals europeus, perquè estan dintre l'objectiu 1, i Catalunya no hi és.

Canviar això, és a dir, canviar els criteris d'interpretació de la Unió Europea pel que fa a la identificació de quins territoris entren dintre l'objectiu 1 pot ser un objectiu compartit per vostè i per nosaltres, i pel Govern de Catalunya, però, avui per avui, és molt difícil. La Unió Europea estableix uns criteris, que s'apliquen horitzontalment a tots els estats membres, i, pel que fa a l'Estat espanyol, Catalunya, en determinats aspectes, no hi entra, com és el cas de l'objectiu 1, i altres comunitats autònomes sí hi entren. I això fa el plus d'inversió addicional. Per tant, si comparéssim homogeniament les dades de la inversió, deixant fora la participació dels fons estructurals europeus, a Catalunya es fa una inversió molt més alta que la que es fa a les altres comunitats autònomes de l'Estat. Aquesta és l'anàlisi que sempre fem. Vostès analitzen tenint en compte els fons europeus, i Catalunya no participa en els objectius 1. Però si deixem fora els objectius 1 i deixem fora els fons estructurals, i llavors comparem homogeniament la inversió que es fa a l'Estat per les comunitats autònomes i per l'Estat central en els territoris de les comunitats autònomes, veurien com a Catalunya s'hi concentra..., és la comunitat que fa un esforç inversor més alt. És a dir, des de Catalunya, i amb els nostres recursos i amb els recursos de l'Estat..., a Catalunya és la comunitat que es fa l'esforç inversor més alt, però quan això s'emporta amb els fons estructurals europeus, això es desequilibra per aquesta raó, no?

Finalment, i acabo, vull dir-li que, en fi, els pressupostos per objectius tindran oportunitat de discutir-los ara a continuació, amb totes les anàlisis sectorials i els donaran, a vostès, les respostes més concretes en tots aquests camps, no? I jo puc compartir amb vostè tota aquesta reflexió que m'ha fet de la motivació laboral,

que, realment, doncs, és un aspecte important, no només en l'àmbit de l'Administració pública de la Generalitat, també en l'àmbit dels ajuntaments. No menyspreï vostè, també, la necessitat d'introduir més motivació en els àmbits, doncs, del món local i també en les administracions restants de l'Estat, no? Però podria compartir vostè, en aquest sentit, la necessitat d'optimitzar la utilització dels recursos per una més i millor i òptima política de recursos humans en l'àmbit públic. I crec que sí que és una bona línia de reflexió. Hauríem de poder reflexionar com podem, via recursos humans, optimitzar la utilització dels recursos. És també el que està fent la societat privada; la societat civil està optimitzant, a través de les direccions de recursos humans, la utilització dels seus propis recursos. I l'Administració pública també ho ha de fer.

I vull, també, doncs, fer-li saber que, pel que fa al turisme, sí que es preveuen uns increments importants. Les línies de suport a tot l'agroturisme, i totes les línies financeres d'ajut, i les línies, doncs, de ponderació, de bonificació de tipus d'interès, d'ajut per a les inversions en el camp turístic, es doten de més volum, de més capacitat, a través de l'ICF i a través de les partides que el Departament de Comerç i Turisme té per poder destinar en aquestes polítiques.

En el tema del contracte programa de TV3, li he de dir que, efectivament, no hem signat encara el contracte programa de TV3, però la intenció del Govern és, ara, en aquests moments que ha definit ja un marc pressupostari per a l'any que ve, entrar en conversacions amb aquesta entitat i fixar un contracte programa per a tres anys per poder delimitar les inversions que ha de fer i els compromisos que s'han de tenir en aquest context. S'ha mantingut l'aportació addicional que fa la Generalitat, a través de Cultura, a la Corporació de Ràdio i Televisió; s'ha actualitzat amb uns 800 milions de pessetes, aquesta aportació, i s'ha esperat que es tanqui aquest contracte programa per al que podria ser el compromís addicional que es podria fer amb aquesta institució i que s'ha de fer en un context d'una planificació triennal, tenint en compte les necessitats i tenint en compte les inversions que s'han d'afrontar. Però el Govern té intenció de signar aviat, posar-se de seguida a les converses per poder signar aquest contracte programa.

Vull dir-li, pel que fa a la cultura, que sí que hi ha una dotació addicional molt més important de recursos; hi ha més de 6.000 milions de pessetes addicionals que es prioritzen en el camp de la cultura i que van a dotar l'Institut d'Indústries Culturals, a instrumentar vies de finançament de la indústria audiovisual. L'ICF tindrà i disposarà d'unes línies més amples de finançament per a la indústria audiovisual i s'instrumenta –i en la Llei d'acompanyament hi figura– una nova possibilitat de suportar finançament projectes en l'àmbit audiovisual a través d'un fons de capital de risc que s'instrumentarà en aquest camp, i que s'autoritza, amb la Llei d'acompanyament, la seva aplicació i desenvolupament per part de l'ICF.

I finalment li vull dir que el tema de les pensions públiques que ha fet vostè al final és una responsabilitat bàsica de la Seguretat Social; és a dir, la Seguretat Social té la principal responsabilitat de la determinació de

les pensions públiques dels ciutadans de Catalunya. I l'aspecte més complementari pel fa a les pensions més assistencials, les que són, doncs, complementàries de les pensions diguem-ne econòmiques fonamentals, que té el sistema, doncs, el té la Seguretat Social. La Generalitat pot fer una acció complementària, i en aquest sentit, ja fa unes prioritats –aquest pressupost– d'intentar, en la línia de les pensions assistencials i d'accions assistencials, dotar de més recursos, però també li he de reconèixer que intentar, doncs, en aquests moments prendre mesures complementàries per dotar molt més les línies de les pensions, doncs, realment li he de reconèixer que la Generalitat aquí té uns camps de manobra relativament petits, no?, i uns camps d'actuació molt limitats.

En tot cas, jo estaria molt disposat a escoltar quins suggeriments vostè em planteja en la línia que el Govern de Catalunya contempli mesures complementàries de les pensions públiques que dona la Seguretat Social, però ha de saber que això és intensiu en despesa pública, que podem estar parlant de molts milers de milions de pessetes, i, en tot cas, doncs, és una qüestió que hauríem de veure en quin sentit, a això, el Govern pot fer front, a aquestes obligacions, no?

I pel que fa, doncs, a la sanitat, en fi, jo l'únic que li puc dir és que no comparteixo aquesta síntesi que ha fet vostè en el tema sanitari. Sàpiga que les previsions de despesa farmacèutica en aquests moments estan situades en el 6% –és a dir, l'evolució que està experimentant la despesa farmacèutica a tota la sanitat catalana està en el 6%–, i que els genèrics també estan el 6%, estan evolucionant també en la mateixa taxa d'evolució. L'impacte menor dels preus de referència no és –això– un voluntarisme: és una realitat; hi ha un impacte menor dels preus de referència en el sistema i s'ha aconseguit abaixar la despesa, és a dir, s'ha pogut aconseguir abaixar una mica la despesa per aquesta raó.

I sàpiga que es preveuen, en el pressupost, les inversions per acabar tots els CAP que falten en aquest moments, i pràcticament, doncs, això: l'any 2002 quedarà conclosa tota l'etapa inversora d'implantació de centres d'atenció primària.

I només dir-li que la mitjana de temps de dedicació d'un metge a un pacient avui és de vuit minuts, eh? I aquesta dada és una dada que m'ha proporcionat el conseller de Sanitat, com poden comprendre, perquè jo no em dedico a fer el seguiment exacte d'aquests aspectes, però em diu que avui els mesuradors del temps que dedica un professional de la sanitat al ciutadà és de vuit minuts de mitjana. I no pateixi: els metges hi són, els metges estan en el seu lloc de treball, atenen la població. I no voldria que, en un esforç d'excessiva crítica, menyspreés el que és un esforç, avui, que està fent un col·lectiu..., que –aprofito per dir-li– és un esforç professional molt important: avui el col·lectiu dels professionals que estan treballant a la sanitat està suportant una gran capacitat de demanda de serveis sanitaris, perquè la població es va cada vegada més envellint, com sap, i demanda més serveis sanitaris, i està suportant una pressió, en fi, de majors necessitats assistencials. I els professionals sanitaris estan en el seu lloc de treball, i la dedicació mitjana és de vuit minuts.

I acabo dient-li que, l'Incasol, el dotem de més recursos, el dotem de més capacitat, perquè pugui fer no només més sòl..., perquè Catalunya ho necessita per poder, doncs, desenvolupar inversions i activitats; per poder, doncs, aportar més sòl a les inversions públiques que ha de fer la Generalitat; per poder impulsar a través de l'Incasol noves inversions de titularitat pública de la Generalitat, en el camp del desplegament dels Mossos d'Esquadra, en el camp d'alguns centres socials i en el camp d'alguns centres sanitaris. En aquest sentit, l'Incasol amplia la seva actuació i pren la responsabilitat de fer aquestes infraestructures que són titularitats públiques del Govern de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya.

Res més. Moltes gràcies, i a la seva disposició per a les qüestions que em vulgui plantejar ara, però ja li anticipo que, per no allargar la sessió més i poder-nos-en anar a dinar, no li explicaré.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyor Huguet, té la paraula per una miqueta més dels vuit minuts de la mitjana de les visites mèdiques, la té per deu. *(Rialles.)*

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor conseller. El seu bolígraf... Bé, ja veig, ja l'hi donaré després. Anem... *(Veus de fons.)* Sí, doncs, de part meva. Bé, respondrem, punt a punt, al que vostè ha plantejat.

En relació amb la situació macroeconòmica i de les empreses catalanes, jo he dit que, efectivament, la salut era bona, però hi ha alguns punts que poden preocupar si la política de la Generalitat no actua correctament. Per exemple, la inversió estrangera aquest darrer any ha estat: 76% a Madrid, d'un total..., del 55 l'any 93; hi ha una pujada enorme –amunt– per part de Madrid en relació amb Catalunya, i Catalunya va molt endarrere..., en segona posició però molt endarrere de la captació d'inversió estrangera.

I un altre element preocupant és que, mentre que a principis dels noranta la majoria d'inversió catalana fora era a la Unió Europea i també durant un any o dos va ser important a l'Est, en aquests moments l'europea ha baixat al 50 i la de l'Est és insignificant. L'altre dia un alt càrrec de la Comunitat Europea deia: «Per què vostès han deixat d'interessar-se per l'Est, quan l'Est és el mercat més garantit i segur i estable que, amb poc temps, s'obrirà, perquè serà un mercat interior?» Què passa aquí? Què fa la Generalitat per aconseguir una política intel·ligent d'obertura a l'Est? Això no es veu, perquè les xifres, almenys, no constaten que hi hagi una política adequada. Primer punt.

Segon punt. Home!, pressió fiscal n'hi ha; ha augmentat, la pressió fiscal ha augmentat, això és evident. I no només ha augmentat, pel que dèiem abans, perquè s'hi va afegint l'impost de gasolina, etcètera, etcètera, sinó que l'última novetat és que també augmentarà la fiscalitat d'un important nombre de pimes i professionals: l'ordre d'apujar un 4,8 la tributació dels 2,5 mili-

ons d'empresaris de l'Estat que paguen IRPF pel sistema d'estimació objectiu a mòduls. On van la majoria d'aquests empresaris? A Catalunya. Per tant, aquí cada vegada assistim a un joc malabar que el que donen per una banda, fent una modificació fiscal o posant més inspectors d'Hisenda, com va passar quan hi va haver un augment de la sanitat fa uns anys, recapten, pentinen, en fi, ja s'ho prenen, diguem-ne, no?; el que donen amb una mà ho prenen amb l'altra, modificant el comportament fiscal o posant més pressió d'Hisenda a Catalunya. I això qualsevol dels gestors i assessors fiscals d'aquest país sap que és cert. Segona qüestió.

Tercera qüestió. Jo no qüestiono el fet que a Europa hi ha una directiva que diu que, sobre els carburants, si s'ha de millorar prestacions sanitàries, és possible carregar un impost; el problema és: aquí ens han fet trampa, perquè en definitiva l'impost que crea l'Estat compensa –si no ho he entès malament– el que, a ell, li tocava posar; en definitiva no es creen noves prestacions, les noves prestacions les deixa a vostè, si carrega l'impost creat per l'Estat, si en fa un de propi, un tram autonòmic. Per tant, aquí no estem parlant del mateix; aquí estem parlant d'un impost per tapar forats que l'Estat no vol tapar apimant-se ell, no per crear noves prestacions. I aquí està la trampa del discurs; es ven com que s'afronta la sanitat i en realitat és per tapar forats, no per obrir noves línies de prestacions: «si vols noves línies, t'ho pagues tu amb el teu tram autonòmic, no amb el meu, que és el de l'Estat». I aquest és el problema.

Següent qüestió: inversions. Vostè m'ha explicat allò dels fons europeus, però a mi la procedència m'és bastant igual, el problema és el resultat, i, si el resultat ens discrimina, això, acumulat, ens porta a una societat com la catalana amb una anèmia del sector públic; anèmia per sota dels percentatges de PIB que hi ha a Baden-Württemberg..., als motors d'Europa: Baden-Württemberg, Roine-Alps o Llombardia. –per sota. *(Pausa.)* No, no, per sota; nosaltres estem per sota, en relació amb el PIB, del pes del sector públic d'aquestes zones –dades tretes, diguem-ne, de fonts fiables.

Per tant, aquesta és la qüestió. Però a més a més –a més a més– aquí hi ha una trampa important: els fons europeus van a parar a l'àrea metropolitana de Madrid, és a dir, com si rebéssim aquí al costat de Barcelona fons europeus; o sigui, a seixanta quilòmetres de Madrid –Toledo, Guadalajara, Segòvia–, estan rebent a cabassos fons europeus amb l'excusa que l'estadística els dóna que estan per sota dels criteris que els facilita l'entrada d'aquests fons. Això és competència deslleial. Aquest factor, un govern nacionalista l'hauria de denunciar; una altra cosa és si després es pot o no es pot canviar, però almenys denunciar-ho. No els he vist mai, a vostès, denunciar aquest fet.

Quarta qüestió. Ha reconegut que s'havia de fer un debat sobre l'Administració. Bé, fa anys que dura això. És a dir, recordo un famós càrrec –suposo que per motius polítics– que es va crear que era la Direcció General de Desburocratització. Aquest és fabulós, aquest cas és un cas d'antologia política. Bé, estem vint anys després i encara realment no s'ha abordat la desburocratització. I, escolti, algunes parcel·les del seu Govern, poques –algunes escoles, per exemple, de for-

mació professional; algun servei determinat, i sembla que el Cidem, concretament, que jo sàpiga-, han fet l'esforç de passar l'arrasador que passa l'empresa privada, de passar ISO, de passar nivells de qualitat europeus; per què no ho estenen a tot arreu, això? Per què no ho estenen a tot arreu?

(*Veus de fons.*)

Un CAP. Molt bé, doncs, els CAP. Però, és clar, és que resulta que hi han CAP pilot, que seran unes experiències pilot, que no els estenen a tot Catalunya –molt eficients–, i els casos pilot aquests no s'han estès –no s'han estès, eh?–; casos que funcionen bé no s'estan estenent a tot Catalunya –estic parlant de despesa sanitària, i aprofitant que el conseller intervenia també des de l'escó.

Escolti, capital de risc, doncs, per a la indústria audiovisual –el felicito, eh?–; per què no capital de risc –quan estem en un dels llocs més retardats d'Europa– per al conjunt de la microempresa i la petita empresa? No n'hi ha –no n'hi ha. (*Veus de fons.*) No..., veurem si funciona. En tot cas, fins ara el que s'ha obert per l'ICF no ha funcionat, perquè allò no és capital de risc; és a dir, funciona com un banc normal i allà t'hipoteques fins i tot –perdonin l'expressió– els calçotets, diguem-ne; és a dir, com un banc normal. Per tant, escolti, això no és capital de risc; capital de risc, a Amèrica i a Europa, és: jo tinc una idea bona, jo li dono diners, no m'hipoteco. Això no funciona aquí; gran repte pendent, quan hi ha joves investigadors a la universitat que mai els podem situar en el model d'empresa externalitzada –*spin-off*– si no hi ha diner darrere, que la gent aquesta no s'hagi d'hipotecar. I això és estratègic, i això no ho han obert, i han tingut molts anys per fer-ho –no l'han obert, aquesta línia.

I finalment dues qüestions. Pensions complementàries. Diu: «Home, proposi...» No, és que, jo..., el que em xoca a mi és que tres mesos abans d'unes eleccions vostès vegin la necessitat de fer una pensió complementària i després s'ha acabat. Com diuen en castellà: «Si te he visto, no me acuerdo.» Això és el xocant. Siguin coherents. Si no és necessari, perquè ho feien llavors? Diguem-ne, s'ha vist massa el llautó –s'ha vist massa el llautó, al Govern. Tres mesos abans agafen la idea d'Esquerra Republicana i pam! Sis mil pessetes a cada pensionista. Això val un vot. Val un vot, no?, i vostès pels pèls..., potser, algun d'aquests vots els va garantir el diputat aquest que els ha facilitat..., eh?, segurament; una bona jugada electoral –una bona jugada electoral–, però, és clar, això és vergonyós, diguem-ne, no?, que s'utilitzi el personal d'aquesta manera. És vergonyós.

I amb relació a un tema important: el tema immigració. Home, és evident que en la mesura que s'estan empadronant molts immigrants, amb papers o sense papers, fins i tot, en la distribució de recursos de l'Estat, universal, per les despeses universals, aquesta gent hi compta. Però vostès haurien de posar sobre la taula –i jo, almenys, no ho he sabut veure– que no acaba tot aquí, perquè hi ha despesa complementària. I la despesa complementària és de dos tipus: primer, una, fruit d'una resolució d'aquest Parlament, que jo no he vist encara que es porti a terme, on es garanteixi la forma-

ció laboral del sector immigrat, a la qual s'incorpora la formació, amb drets i deures, i amb la llengua, almenys, jo no dic l'única, però, almenys, la pròpia del país; jo no he vist cap partida que implementi aquesta política aprovada en aquest Parlament; punt 1.

Punt dos. El problema per on poden venir conflictes interètnics, Déu no ho vulgui, és quan hi ha cues en prestacions de serveis no universals: entrada en una llar d'infants, percepció de determinats subsidis de benestar social. Si hi ha gent pobre del país que salta de la cua perquè la partida no s'ha incrementat de forma suficient, aquí tenim una font de conflicte social que un govern responsable i amb anticipació hi hauria de fer front. I si els diners propis no són suficients, crec que Madrid, que manté competències, desgraciadament, en àmbits..., quan haurien de ser competències integrades aquí, hauria de posar diners sobre la taula, tenint en compte que absorbim més de la tercera part de la immigració extracomunitària en aquests moments. I això és una bomba de relotgeria si no es fa front a aquestes despeses complementàries que evitin que els pobres, que ja viuen aquí, saltin de les cues en la prestació de serveis no universals. I li estic parlant d'una qüestió seriosa. Vostè diu que no contestarà. Hi té tot el seu dret, però em sembla que aquest tema és un tema delicat i important, que jo no he vist, en absolut, en cap punt del seu pressupost.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Quan he donat aquelles normes de funcionament, m'he equivocat en un punt: he dit que les votacions serien no abans de dos quarts d'una; volia dir no abans de dos quarts de dues, eh? Després, aquesta hora que donem d'interrupció és una hora que s'entén completa en el sentit que els aparells digestius de ses senyories s'han de salvar, també.

Per tant, reprendrem la sessió a dos quarts de quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, el lletrat major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i la consellera de Benestar Social.

(*La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.*)

La vicepresidenta segona

Reprenem la sessió.

Té la paraula, per a la tercera esmena a la totalitat, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., senyor conseller, abans de començar, sobre la taula hi havia aquest embolcall, que té una maquineta dintre per calcular ohms, ai!, per calcular euros, perdó. (*Rialles.*) S'hi assembla molt, per tant, en aquest sentit tenia raó vostè, el que no tenia raó és en l'estat d'execució. Li acabo d'entregar una documentació que demostra que el que vostès van entrar a 30 de setembre o a 1 d'octubre, és igual, és l'estat d'execució a 30 de juny, com no podia ser d'altra manera i com està regulat en aquest Parlament –com no podia ser d'altra manera–, però és que ens hem enredat..., una certa confusió amb les dates.

Senyor conseller, si aquest pressupost l'estiguéssim debatent en un altre moment, potser, nosaltres l'hauríem qualificat de pressupost electoral, perquè és un pressupost amb unes previsions generoses des del punt de vista dels ingressos i que permeten, per tant, unes previsions també generoses en apartats de despeses. I això permet fer allò que alguns governs fan en campanya electoral, que és fer promeses, que després es compleixen o no es compleixen; però, en tot cas, que poden tindre un cert suport pressupostari.

Però la veritat és que les dates no ens lligaven, encara en teoria costa una mica de pensar en les eleccions, potser estan un pèl lluny; però és que el senyor Duran ahir ens va donar la clau de la interpretació –jo ho crec– de l'actualitat i també d'aquests pressupostos. I el senyor Duran va dir que d'aquí a pocs mesos –em sembla que va dir dintre del primer trimestre de l'any que ve– pensen revisar les seves relacions amb el PP, i d'aquí veuran quines conclusions en treuen, i tampoc nosaltres som qui per qui endevinar-les, d'entrada.

Però, és clar, això sí que ja ens dóna la clau per interpretar aquests pressupostos que, per una banda, poden ser electorals, si així els convé, o, sinó, per altra banda, són uns pressupostos pensats per a la seva pròrroga: uns pressupostos pensats perquè si no arriben a acord els podran prorrogar. Tenen suficient marge, tenen suficient greix, podríem dir, com per permetre la seva pròrroga. Per tant, sí que, des d'aquest aspecte, com a mínim, tenen un cert caràcter preelectoral.

Però la veritat és que ja li ho han dit els altres portaveus, jo li hauré de repetir algunes de les coses que li han dit, perquè si no dirien –o vostè ho diria– que penso diferent del que han dit alguns altres, però estan basats en unes previsions de l'evolució de l'economia que no es compliran, que, de fet, han quedat fetes a miques en pocs dies per un model de finançament que ja fa aigües abans de començar, pel seu seguiment d'una política erràtica del PP en matèria fiscal, per la manca de rigor i control dels recursos de la Generalitat, tornem a trobar quantitats importants d'enginyeria financera per poder tancar els pressupostos, i, finalment, perquè no són uns pressupostos que ens ajudin a resoldre els problemes del país.

Seguint el mateix ordre que ha fet vostè i que algun altre Grup també, evidentment, les previsions macroeconòmiques, per molt que ara vostè s'esforci en dir «no, no, el pas del 2% o de l'1,5%, que seria el que

voldríem pensar, fins a aquest 2,7, l'aconseguirem amb l'increment de la inversió», vostè sap que això, la inversió pública –vostè ho sap–, no pot ser així. Vostè sap que hi ha cicles econòmics. Vostè sap que nosaltres depenem del comportament de les altres economies. I no preveure això en aquests pressupostos és una temeritat.

No preveure que el cicle econòmic té unes pautes, que sempre són quasi les mateixes, que primer comencen a Estats Units, que després es traslladen a Europa, que a Espanya arriben un pèl més tard i que l'economia catalana sempre quan..., en etapes de decreixement, sempre creixem per sota de l'espanyola; igual que quan estem en etapes de creixement creixem per sobre; és un cicle, diríem, molt més radical, el nostre. És clar, aquestes, que no són lleis –ho diríem–, des del punt de vista jurídic, sí que són lleis des del punt de vista econòmic, i d'alguna manera les hem de complir. Perquè si ens entossudim i no les complim amb les nostres previsions, la realitat ens farà tornar a lloc, i, aleshores, la realitat serà molt més dura.

Però és que, a més a més, hi ha un altre efecte important que calia tindre, en aquests pressupostos, en compte, que és –com ja ho ha recordat algun altre portaveu– que aquesta vegada els nostres ingressos estan molt més relacionats amb l'activitat econòmica. Diríem que en el model anterior hi havia una part relacionada amb l'activitat econòmica, una part, diríem, molt més petita que l'actual. Però, com vostè ha explicat i tots plegats hem anat explicant en els darrers dies, en el nou model de finançament la vinculació dels impostos al conjunt dels pressupostos de la Generalitat és molt més elevada, però això també ens fa molt més sensibles a la conjuntura econòmica. Per tant, una baixa d'activitat econòmica es traduirà, també, en una baixa de recursos en el model de finançament.

Com ho farem això, després? Li ho ha preguntat algun altre diputat. Vostè no ha contestat. Vostè té el dret de no contestar, evidentment; però, en tot cas, és una incògnita que queda planejant, de dir: «Què passarà si l'activitat econòmica baixa? Com compensarem els pressupostos de la Generalitat? Actuarem com s'ha fet sempre, tancar l'aixeta a les inversions, i no ser incapaços de controlar les despeses de funcionament.» Hi haurem de tornar, segurament, en algun altre moment.

Deixi'm dir, d'entrada, i perquè també quedi clar, que nosaltres també valorem positivament el seguiment de l'economia fins aquest moment. Diríem que, fins a mitjans d'aquest any, l'economia ha anat bé –l'economia catalana ha anat bé. Probablement podríem fer bo allò que ha anat bé, malgrat el Govern; malgrat que el Govern no els ha acompanyat. Perquè vostè veurà que analitzarem després taxes d'inversió, recursos destinats a recerca i desenvolupament. I veurà que el Govern no ha acompanyat l'economia, si l'hagués acompanyada hauríem anat millor, i, a més a més, hauríem fet, segurament, una cosa que ara trobarem a faltar, que és preveure què pot passar quan les coses vagin més malament.

Però també voldria aprofitar aquest debat per fer quelcom que ens sembla important sempre, que és identifi-

car els colls d'ampolla de la nostra economia; identificar, des del nostre punt de vista, quins són els estrangulaments més importants que estem patint i que, per tant, poden dificultar-nos créixer en anys propers. Un d'ells, una referència que també ja ha sortit i que, en tot cas, l'esmento, però que, pendents del punt de vista té una importància que és la reflexió que ha sortit del mateix Cercle d'Economia. Que és una reflexió que, des del nostre Grup, s'ha vingut fent des de fa temps, que és no allò que vostè acostuma a dir, honorable conseller, que no perdem pes en el PIB, que no és veritat, que també en perdem, però que no és aquest el problema que preocupava al Cercle d'Economia i que tampoc és el problema que ens preocupa a nosaltres des de fa ja bastants mesos i bastants anys, que és la pèrdua del centre de decisió. Cada vegada, a Catalunya, hi ha menys centres de decisió sobre les activitats econòmiques que es fan a Catalunya. I això, a la llarga, és sempre un problema. Què han fet, vostès, per intentar resoldre això? La veritat és que som incapços de trobar cap iniciativa seva que tendeixi a equilibrar aquestes situacions. Més aviat, per ara, amaguen el cap sota l'ala, diuen que no és veritat. I això és el que ens preocupa més. Caldrà un nou govern, probablement, i noves idees; però, en tot cas, el seu ha demostrat la seva incapacitat en aquest camp.

Però hi ha una altra dada més recent que no ha sortit en el debat i, en tot cas, nosaltres la volem posar sobre la taula. Vostè ha comentat l'evolució de les xifres de població ocupada. És cert, van creixent; uns increments relativament febles, però van creixent. Però eixamblem una mica el camp de visió: com es mou la nostra població ocupada amb relació al conjunt de la població ocupada espanyola?

Doncs, miri, l'any 1997 la població ocupada a Catalunya representava el 17,7% del conjunt de la població ocupada espanyola. L'any..., a les darreres dades del tercer trimestre del 2001, de l'EPA, estem al 16,8. Amb quatre anys hem perdut un 1% de pes en població ocupada de l'economia espanyola. Algú diu: «Això són problemes de l'EPA.» –Algú ho diu: «Això són problemes de l'EPA.» I per no caure, diguem-ne, en aquesta temptació hem anat a buscar una altre font: Seguretat Social. Afiliats a la Seguretat Social, total: tots. Doncs, miri, la tendència és la mateixa, posarem més d'un punt, parlarem de sis dècimes, és igual, però la tendència és la mateixa.

Què hi ha en aquests pressupostos que tendeixi a corregir el que pot ser el factor que limiti de forma més important el creixement futur de l'economia catalana, la nostra incapacitat per subministrar suficient força de treball a les empreses perquè puguin tirar endavant? No hi hem trobat res. És més, algú ha recordat que les previsions del Departament de Treball són esgarrioses. I si tinc temps n'hi parlaré, però podem anar més enllà. Aquesta és una anàlisi merament quantitativa, podem anar a l'anàlisi qualitativa. Recentment s'ha tret una publicació, a partir d'un equip de la Universitat Autònoma, en la qual s'han analitzat els nivells de formació de la nostra població ocupada. Els resultats són escandalosos: tenim una de les més baixes concentracions de persones que treballen en sectors d'alt valor afegit. El

nivell educatiu dels nostres ocupats és dels inferiors, també. Per tant, tenim, honorable conseller, un problema de quantitat i tenim un problema de qualitat en la nostra població ocupada, i aquests, sobretot el segon, és una clara responsabilitat del Govern i dels sistemes de formació que han estat instaurats durant aquests anys. I d'això en el pressupost no se'n parla, no existeix, no és un problema. Què pensa fer el Govern en aquest sentit?

Ens preocupa, ens preocupa un govern que està concentrat en els seus problemes interns i que correm, tots plegats, el risc de perdre el tren i de no ser capaços de situar-nos en el moment que correspon. Com veu, senyor conseller, també hi ha problemes, diríem, globals, que entenem que s'han de resoldre en el pressupost i que no s'afronten.

Anem a parlar una mica concretament de les xifres pressupostàries: els ingressos. Estic d'acord amb vostè, els ingressos..., un dels elements més importants és el nou model de finançament, i, per tant, hem de dedicar-hi un temps a parlar del nou model de finançament. Ara, conseller, vostè ha dit: «No, les xifres que fem servir no són previsions nostres, són comunicacions del Ministeri d'Hisenda.» Però, això el salva d'alguna cosa? Això no el salva de res, honorable conseller! Per molt que el Ministeri d'Hisenda hagi fet unes previsions, si després aquestes previsions estan fetes sobre unes bases irreal, vostès s'ho trobaran. I serà el pressupost de la Generalitat el que trobarà a faltar aquests ingressos. Considera, honorable conseller, lògica una previsió de l'increment del 33%, en el..., del 34%, del 34% en el 33% de participació de la renda? En tres anys la quota catalana pot pujar un 34%?

Jo li recordo que fa menys d'un mes o dos mesos que vostè va fer una previsió del voltant del 20%; del 4, si mal no ho recordo, del 9-10 i del 7, el 20%. I ara ens tragarem una previsió del 34%. Per què? Perquè és, probablement, l'única previsió que els quadra els números. És l'única previsió que vostès poden presentar en aquest Parlament, d'acord amb el Govern central, perquè els números els quadren i perquè no quedi ja patent, abans de començar el model, que aquest és un model que no funciona, que és un model que no dóna els resultats que vostès volen.

Però, en tot cas, si no es vol creure això, digui'm una altra..., comenti'm una altra situació que ens ha deixat esparverats: el conjunt de la cistella d'impostos en aquests tres anys puja un 23%, el fons de suficiència puja un 14. I el fons de suficiència és la resta d'impostos que no ens han transferit més l'impost de societats, que joestic d'acord que pot ser que aquest 23 es millori una mica perquè l'impost de societats tingui una evolució més negativa. Com lliguen aquestes dues previsions? És impossible. Per què? Perquè el fons de suficiència s'ha fet bé, probablement; però l'altre s'ha forçat per poder presentar uns resultats. Ja li ho anticipo: nosaltres creiem que aquests ingressos estan inflats en 50.000 milions de pessetes, més o menys.

Vostè demana, a vegades, que li aportem solucions. En aquest tema li hem aportat una solució. En el debat en el Senat hi ha una esmena, va ser ja en el Congrés de Diputats, però també torna a ser en el Senat. Hi ha ha-

gut una esmena que deia, escolti, garanteixi'm, com a mínim, que l'increment relatiu del nou model en relació amb l'antic, per a l'any 2002, es complirà. Vostès hi han votat en contra. Bé: s'ho trobaran.

Jo crec que tots ja som conscients que han dissenyat un model pensant en una altra situació, pensant en una conjuntura que anava amunt, però això ha canviat. Ara anem avall. Els increments dels impostos estan baixant. Per tant, en la mesura que estem cobrant aquests impostos també això ens ho trobarem. I a més a més, amb una previsió que les comunitats autònomes, en termes generals, tenen en si mateixes unes despeses molt més estructurals que el mateix Estat: sanitat, ensenyament..., són despeses gairebé fixes, que any rere any es van repetint. I, per tant, sotmetre'ls a la conjuntura dels impostos sense més elements –ja li dic que no m'ho digui, perquè ja ho recordo que durant tres anys sí que tenim una garantia pel que fa referència a la sanitat en relació amb el PIB, però res més, però res més.

Per tant, senyor conseller, aquesta és la realitat dels ingressos. I dedicar..., jo crec que és obligat dedicar alguns minuts a l'impost d'hidrocarburs; se n'ha parlat a bastament aquest matí. Podríem fer la història del que volia ser i del que realment serà. Del que volia ser –que era un impost pensat per traspasar-lo a les autonomies, perquè en el seu moment poguessin incrementar– al que serà, que és un impost que l'ha capturat l'Estat, posarà quatre pessetes a tots els ciutadans, i a Catalunya no n'hi aniran ni cinc. Perquè..., vostè ho sap perfectament: el que recaptem d'aquest impost, que sí que ens ho portaran a Catalunya, ens ho descomptaran del fons de suficiència. Per tant, ni cinc de calaix de més per l'impost d'hidrocarburs.

Es recorda, honorable conseller, del debat sobre el model de finançament? Amb aquella gesticulació que li és pròpia: «No apujarem cap més impost..., no n'apujarem cap més...!» (*Rialles*.) I no ho va dir una vegada, ho va dir manta vegades. La primera, abans de l'any, i vostè ja s'ha vist forçat a aprovar una pujada d'un impost: l'impost d'hidrocarburs. I seguiríem: l'IVA, l'alcohol, avui sortirà la Renfe, la Seguretat Social dels autònoms... Bé, aquest és un altre debat que no correspon a aquesta cambra, però que, en tot cas, sí que la desorientació fiscal del Partit Popular és clarivident, en aquests moments. Se'ls ensorren els ingressos, no saben què volen fer, són incapaçs de reestructurar la seva despesa i estiren de més impostos.

Com que, senyor conseller, no tindrè temps de dir-li tot el que voldria dir-li, i suposo que hi haurà rèpliques i que podrem ampliar..., algunes coses ara potser les hi hauré de dir més telegràficament.

Malgrat tot això, vostès fan el pressupost amb més dèficit dels últims anys, i fan el pressupost amb més endeutament dels últims anys. El que és fumut és que no ho volen reconèixer. I és la veritat. Si vol, després li canto les xifres: és la veritat. Per què? Perquè el volen disfressar. I per què l'han de disfressar? Perquè els seus col·legues no els deixen ensenyar el llautó, no els deixen dir que fan dèficit i que fan endeutament quan probablement enguany ens podríem posar d'acord que és un any en què el dèficit i l'endeutament tenen lògica.

En comptes de ser crítics, com hem estat en altres moments, enguany, li podríem dir: «Escolti, que hi hagi més dèficit, que hi hagi més endeutament té sentit, si es fa servir bé i si la despesa es racionalitza.» Però, clar, els seus companys de viatge, els del Grup Popular, no el deixen, perquè l'estabilitat pressupostària és un paradigma que s'ha de mantenir per damunt de tot i que ho representa tot. Vostès l'únic que fan és fer trampa. I aleshores, o vostès estan supeditats a ells, o ells es deixen enganyar. Ja s'aclariran entre vostès, no és pas aquest el nostre problema. Repeteixo, si vol podem tornar-hi, sobre aquest tema.

Parlem una mica de les despeses. De fet, és un pressupost en què les despeses corrents baten tots els rècords. Vostè parlava aquest matí, ha fet una mica de joc de mans entre el 8 i el 9 per cent. La veritat és que és el 10, però bé, tampoc discutirem punt més, punt menys. Les despeses corrents pugen un 10%, perquè s'han de..., descomptem les transferències de les corporacions locals –i s'han de descomptar, per avaluar-les, i pugen un 10%. Un 10 és poc o és molt? Doncs, no ho sé, miri, és el rècord. Per tant, és molt.

Situem..., això vol dir, en increment de despeses corrents, un 170.000 milions de pessetes. Situem un nivell normal de creixement dels costos en què, en el 3%, la inflació ho posa en el 2. Posem-hi el 3, per allò que en diuen dels esllavissaments de la massa salarial i aquelles coses. Això voldria dir que hi ha un increment justificat –justificat des del punt de vista de la inèrcia–, de no fer res més de nou, de 50.000 milions de pessetes. I els altres 120.000? Què en fem, dels altres 120.000? On ens explica què fan dels 120.000? I no em vingui ara amb allò de: «No, que aquí n'hi ha 70, a la sanitat...». Escolti'm: no, expliqui'm coses concretes, honorable conseller. Què fem amb els 120.000 milions de pessetes de més que hi ha de despeses corrents?

És –repeteix– el creixement més elevat dels últims anys. I aquesta no és una bona política. En moments d'estretor, el primer que s'ha de fer és estrènyer el cinturó de les pròpies despeses, de les despeses del funcionament intern propi. I vostès no ho fan.

En la rèplica espero tenir temps i li parlarem de les prioritats socials –que tampoc apareixen per cap lloc– i, una mica, de les inversions. En tot cas, per dir-li: primer, que la xifra que vostè ha donat de tres bilions en deu anys, ja me l'explicarà. No lliga amb cap de les dades que vostès han publicat. No de les del Grup Socialista ni res: no lliga amb cap de les dades que vostès han publicat.

En les inversions, honorable conseller, el pressupost del 2002 té menys partides que el pressupost del 1995. El senyor Huguet li ho ha recordat. El 1995: 1,7% del PIB; el 2002: 1,5. Hi ha menys inversió en aquest pressupost que en el pressupost de 1995. Això és el que hi ha en els pressupostos, això són els números que vostè ens ha donat. Però, miri, anant més enllà, honorable conseller –tindrà temps de replicar..., tindrà temps de replicar, senyor conseller. L'any 1995 –no ja al pressupostat, al liquidat, eh, que és el de veritat!–, vostès van liquidar un 1,4% del PIB. L'any 2000, en l'últim que han entrat aquesta cambra, han liquidat el 0,9.

En cinc anys han abaixat mig punt el percentatge del PIB dedicat a la inversió pública de la Generalitat. Com pot venir aquí a parlar de l'esforç de la Generalitat, dels 3.000...? Parli del que vulgui! El seu pes en relació amb el PIB a Catalunya de les inversions de la Generalitat ha baixat, i ha disminuït en un 50%, en termes relatius.

Podem parlar de la comparació amb les altres comunitats autònomes, si vol ho farem, però, en tot cas, per dir-li que, fins i tot traient les dades dels fons europeus, també Catalunya està al vagó de la cua.

Però voldria dedicar alguns minuts –perquè també és el nostre compromís, i no volem defugir-lo– a parlar d'alternatives diferents. De fet, deixi'm dir un comentari, honorable conseller. Vostè ha estat també, en algun altre moment, en aquesta banda del faristol, encara que hagi estat en altres cambres; vostè també ha examinat pressupostos d'altres administracions. Quin concepte tindria vostè, en aquests moments, honorable conseller, d'un pressupost en què els departaments d'Ensenyament i Universitats ocupessin un dels darrers llocs del rànquing d'increment dels departaments? Quina aposta de futur representa menystenir el coneixement? Els departaments que transmeten el coneixement a la nostra gent jove, els departaments que ens permeten tenir aquell plus que permeti fer un salt qualitatiu important. El seu és un pressupost d'inèrcia, és un pressupost que no creu en el futur, que no pensa que aquest coneixement és un dels valors més importants que podem transmetre als nostres joves. Serà perquè, segurament, la seva coalició ja no forma part del futur d'aquest país.

Alternatives. Nosaltres hem reflexionat, evidentment no en el nivell de detall de la confecció d'un document pressupostari complet, perquè això no està a l'abast –i vostè ho sap– de qualsevol Grup que no estigui en el Govern, però sí que hem reflexionat sobre els grans eixos d'una política pressupostària alternativa, d'una política pressupostària diferent. I és el que li voldria comentar en aquest moment.

En primer lloc, hauríem de plantejar als ciutadans, i donar-los la garantia, però la garantia certa, la garantia de veritat –no simplement d'un compromís d'aquells que després no es compleix– de no increment de la pressió fiscal. De fet, els pressupostos que vostès ens han presentat –que, repeteixo, només podem comparar el 2002 amb el 1999, perquè no tenim dades entremig–, però la pressió fiscal del 2002 en relació amb la pressió fiscal del 1999, en termes comparatius..., vostès han incrementat la pressió fiscal. El percentatge d'impostos que pensen recaptar en aquest pressupost en relació amb el PIB és superior al que van recaptar l'any 1999. I, de fet, vostè, en l'avaluació del model de finançament que ens va passar, també plantejava un creixement dels impostos que creixia un 1,4% més de pressa que el PIB. Per tant, el seu horitzó, l'horitzó del seu pressupost, és sempre un horitzó d'un pressupost expansiu, d'un pressupost d'increment de la pressió fiscal. Jo crec que hauríem de dir als ciutadans que aquesta no és la previsió que correspon en aquest moment, sinó que volem anar a un pressupost diferent, a un pressupost que no tingui increment de pressió fiscal. Aquest seria, en tot cas, un dels nostres compromisos.

Segon compromís: limitar l'augment de les despeses de funcionament, per tal d'aconseguir alliberar recursos per a noves polítiques i augment de les inversions. És allò que li deia abans: aquells 120.000 milions de pessetes que hi ha de diferència entre el creixement vegetatiu de les despeses corrents i les despeses corrents que vostès han posat. Doncs, miri, d'aquests 120.000 milions, nosaltres entenem que 60.000 podrien anar per a nous serveis –després li ho comentaré–, i altres 60.000 per incrementar inversions.

Per tant, aquí ja hi ha una definició concreta d'un pressupost que en comptes de créixer el 9%, el 10% –com creix el seu pressupost en les despeses corrents–, només hauria de créixer a l'entorn del 6 o 7. Però, a més a més, amb el compromís de dedicar el plus dels tres punts a noves activitats, a nous serveis. Però la resta hauria d'anar a incrementar les inversions, perquè el que fa falta en aquest país són més inversions, i en això podríem estar d'acord amb el discurs que en algun moment de la seva intervenció vostè ha fet. Dir: fan falta més inversions –és cert, fan falta més inversions–, per tant, posem-nos-hi, però posem-nos-hi de veritat! Vostè em fa trampa quan posa inversions. Va i –com també recordava el senyor Ribó aquest matí– 70.000 milions de pessetes d'aquestes inversions tenen l'únic suport de tres fulls de paper, en què diuen, com a únic compromís, que no hi haurà endeutament administratiu. Què vol dir, això? Home, vol dir que ja ho pagarem d'una manera o altra. Que, en comptes d'endeutar-se la Generalitat, s'endeutarà GISA, s'endeutarà l'ACA, s'endeutarà qui correspongui. Tan malament estem que fins i tot hem de fer servir el mètode alemany per pagar les despeses del RAM de les escoles?

El RAM –per als que no ho recordem prou bé– són aquelles petites inversions que s'han de fer cada any a les escoles per anar mantenint-les en condicions. Doncs, aquestes petites inversions –són inversions de to menor, de 5, de 10 milions de pessetes, de 15 milions de pessetes–, aquestes petites inversions també estan en el document del Pla addicional; aquestes petites inversions també les haurem de pagar amb el mètode alemany.

Tan malament estem, honorable conseller, que hem d'acudir, per pagar aquestes coses, al mètode alemany? O m'explica el perquè de la previsió de la titulació de les taxes del joc? (*Pausa.*) Sí, no em miri amb aquesta cara... Llei d'acompanyament, si mal no recordo –em fa dubtar entre la Llei d'acompanyament o la Llei pressupostària, la pressupostària, em diuen..., la d'acompanyament, ja ho deia bé–, la d'acompanyament preveu la possibilitat que el Govern pugui fer titulació de les taxes del joc. És a dir, que les cobrarem per anticipat perquè ens faran falta. Clar, tots aquests mecanismes previstos en el pressupost denoten alguna qüestió, i denoten que realment els números no els quadren, i que han de fer cap a determinats recursos d'enginyeria financera, dels quals jo no li discutiré la legalitat perquè ja sap que jo, quan parlem d'economia, hem de separar els termes legals dels termes diríem..., o sigui els termes formals dels termes reals. I això, en termes reals, què vol dir? Que ens endeutarem a compte d'uns ingressos del joc, de l'EAJA, suposo..., que cobrarem d'aquí a uns anys, però que a la millor necessitem ara!

Clar, aquí, al final, un té la impressió que s'estan acumulant despeses i s'estan acumulant forats pensant que vostès no els hauran de pagar, que els haurà de pagar un altre. Com a mínim, aquells a qui probablement ens toqui la responsabilitat de pagar-los, el que tenim és responsabilitat de dir, en aquest moment, que vostès estan generant forats, perquè els ciutadans ho sàpiguen. I que si després els hem de pagar, ho farem, complint els nostres compromisos, però que, en tot cas, els responsables seran vostès.

Ja li he dit, també, que amb aquest nou disseny d'una nova política pressupostària la nostra voluntat seria pensar que, en els moments de conjuntura relativament baixa com aquesta, un increment raonable de l'endeutament ha de ser suportable, però pensant que això és un recurs conjuntural i que, tan aviat com les circumstàncies econòmiques del país ho permetin, hem de millorar, o sigui, hauríem de tendir a fer-lo desaparèixer, hauríem de tendir a deixar-lo a zero.

Tot això ens permetria, honorable conseller, fer un salt important en les inversions, un salt important que permetria cinc-cents mil milions de pessetes en aquest pressupost i quasi bé tres bilions, en cinc anys, de pessetes, un salt important que ens permetria passar del 14% que vostès dediquen a despeses de capital al 18%. Per tant, un pressupost qualitativament molt més pensat per al futur, qualitativament molt més llançat a les noves idees i als nous plantejaments que s'han de fer.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Vostè em pot preguntar: «I què pensen fer amb això?», i com que el temps se m'acaba, li estalviaré la lectura, però, en tot cas, sí que el remeto al *Diari de Sessions* per una cosa molt evident: fa pocs dies hi ha un debat en aquest Parlament en què parlem de l'alternativa al seu Govern, en què el Pasqual Maragall va detallar disset propostes concretes, algunes d'elles de molta actualitat i que superen les seves pròpies previsions en algun camp, com pugui ser el de la família. Bé, aquestes disset propostes, és el que ens hem ocupat d'avaluar que fossin propostes factibles en aquest pressupost alternatiu. Aquest era també un dels objectius de la formulació d'una alternativa als seus números, i aquestes disset propostes és possible de tirar-les endavant amb aquesta simple execució d'un pressupost, de controlar allò que s'ha de controlar, que són les despeses de funcionament, que són les despeses burocràtiques del seu Govern. Controlem això, aconseguim un creixement que en comptes del deu sigui el sis, sigui el set, i només amb això serem capaços de trobar recursos suficients per tirar endavant aquestes propostes i per tirar endavant una nova política d'inversió, una nova política per empènyer aquest país cap al futur, que és el que, finalment, a tots ens preocupa i el que hem de fer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer, pel seu to. Moltes gràcies pel seu to. He de començar dient-li que que vostès i nosaltres discrepem de com millor servir el país no ens ha de portar a no saber dir-nos les coses amb un to i amb un respecte, eh?, i amb un rigor –i amb un rigor. Jo l'únic que li puc dir és que no comparteixo moltes de les coses que vostè ha dit, i ara intentaré dir-les-hi, però, d'entrada, li vull dir que li agraeixo el to, el to que vostè utilitza.

No són, aquests pressupostos, uns pressupostos electorals. No ho són. No només perquè les eleccions queden lluny, no? –no només perquè les eleccions queden lluny–, sinó perquè vostès, probablement, atribueixen que aquests són uns pressupostos electorals perquè no es creuen les xifres. Les xifres d'aquests pressupostos vostès no se les creuen, eh?, i, llavors, com que no saben què dir, el que ens diuen és que són electorals, no? El creixement d'aquests pressupostos, una part del creixement d'aquests pressupostos, és un creixement ordinari, lògic, creixement ordinari de la massa monetària econòmica que integren aquests pressupostos, i una altra part del creixement d'aquests pressupostos ve del nou acord de finançament. Aquesta és la síntesi, eh?, perquè no hi han més fonts –no hi han més fonts, no?

Ara, per què vostès, quan els pressupostos, per exemple, d'Extremadura creixen un 10,9%, els de la comunitat autònoma, quan creix, per exemple, el pressupost d'Andalusia prop d'un 11%, quan creix el pressupost de Balears un 12%, vostès s'ho creuen, i quan estem parlant del pressupost de Catalunya vostès no s'ho creuen? Em vol explicar per quina raó –per quina raó– i per quin criteri polític i econòmic, si el nou model del finançament ens reporta a les comunitats autònomes més recursos, ha de ser bo el creixement d'Andalusia per vostès, ha de ser bo el creixement d'Extremadura per vostès i ha de ser bo el creixement de les Balears per vostès, que són pràcticament equivalents al que té Catalunya, i, en canvi, quan estem analitzant les xifres en aquest Parlament, el nostre creixement no és creïble? Per quin argument han de ser creïbles els pressupostos i les previsions que fan aquests governs, governats per partits socialistes, i, en canvi, quan estem aquí discutint el pressupost de Catalunya, en aquest cas, a Catalunya, això sí que no és creïble, quan els criteris són els mateixos, exactament els mateixos? És l'acord de finançament que s'aplica en l'àmbit de les comunitats autònomes.

Quan jo li he dit, a vostè, que les previsions ja no són unes previsions del Govern de Catalunya, sinó són unes xifres comunicades oficialment i formalment per l'Administració central de l'Estat, és perquè l'Administració central de l'Estat té la responsabilitat, en la fase prèvia de l'elaboració dels pressupostos, de comunicar-nos les previsions que ells tenen dels tributs que ara queden afectats, perquè la Generalitat té una participació en aquests tributs, i això és així a totes les comunitats autònomes, i el Govern central de l'Estat ha comunicat a totes les comunitats autònomes, doncs, les previsions que aquestes han de fer. Per què han de ser bones per al socialisme català i creïbles les previsions que es comu-

niquen a les comunitats autònomes governades pel socialisme i no han de ser bones ni creïbles les que es comuniquen a Catalunya? Per quina raó? Per quina raó –per quina raó– jo he de fer cas i donar crèdit a les seves paraules quan vostè diu: «Escolti'm conseller, vostès estan fent unes previsions excessivament optimistes que no es compliran»? Doncs jo li dic: escolti'm, faci vostè una carta a la consellera d'Andalusia i d'Extremadura, i digui-li ràpidament que les seves previsions tampoc es compliran, i que li contesti, perquè a mi sí que ja m'ho ha dit que ella sap que aquestes previsions es compliran.

Bé, l'altra reflexió que vostè ha fet al començament és que les dades macroeconòmiques en què es fonamenten les previsions que tenen aquests pressupostos tampoc seran creïbles, no? És l'altre argument: «Vostès construeixen uns pressupostos que tenen una base de marc econòmic per al 2002 que no serà creïble.» Bé, d'entrada, li he de dir que estem discutint..., el fons monetari parla d'un 2,2, i el pressupost que proposa el Govern de Catalunya el fonamenta en un creixement d'un 2,7. Estem en aquests moments discutint entre vostè i jo la credibilitat de 0,5 punts en termes de PIB. Aquesta és la discrepància trivial –trivial, la discrepància trivial. Bé, nosaltres el que li diem, en aquest sentit, és que el fet que explica que Catalunya pugui preveure un creixement superior en termes de PIB a la mitjana de la Unió Europea no és res més que la informació que el Govern disposa en aquests moments de com està anant l'evolució de l'economia a Catalunya.

Aquest any, Catalunya tanca un creixement de la seva economia en un 2,8. Tanca, també, per damunt de la previsió de la mitjana de creixement del PIB de la Unió Europea. També el Fons Monetari diu que la Unió Europea creix en un tipus de creixement l'any 2001 i Espanya creix per damunt. També el Fons Monetari apunta que, previsiblement, el creixement del 2001 seria més baix, i no ho és. És uns punts, mitja dècima, més alt. Per què vostè ha d'agafar només l'argumentació quan fa referència al 2002 i no ha de fer referència a les estimacions que fan al Fons Monetari que tampoc encerten en el creixement del 2001? Quin és l'element que el Govern de Catalunya creu que és important considerar en el moment de fer una previsió mig punt més de creixement de PIB l'any 2002? Doncs, simplement, que l'any 2002 a Catalunya es posa en execució, es portarà a terme, es materialitzarà, una formació bruta de capital important com perquè pugui tenir una incidència en el quadre de creixement de l'economia de l'ordre de tres punts i mig per la importància que té aquest esforç de formació bruta de capital en el creixement del PIB. 3,6 punts és la incidència que tindrà l'esforç d'inversió pública i privada que es fa l'any 2002, i per això creiem que hi haurà mig punt de creixement més del PIB.

I també creiem que això és possible perquè quan ens connectem amb els sectors econòmics, i quan parlem amb la gent, i quan parlem amb l'activitat del país, ens diuen coses que..., jo li agrairia que vostè fes un esforç sortint algun temps de l'ombra i connectant-se directament amb la realitat econòmica del país. I veurà com li diuen coses com les que jo li diré: la construcció avui

està tenint taxes de creixement, en l'obra pública civil, del 15% –del 15%, obra pública civil; l'activitat turística preveu una temporada per a aquest estiu que ve pràcticament al ple, i amb un creixement entorn del 10%, però preveuen que conjunturalment, probablement –conjunturalment–, hi haurà una reubicació d'oferta i de demanda turística en què, previsiblement, l'oferta que hi ha a Catalunya i a l'Estat espanyol reabsorbirà algunes redecisions que es prenen en el mercat del turisme internacional, i això hi dona un plus de creixement addicional; l'activitat del sector químic i de la indústria electrònica, de noves tecnologies, està tenint taxes superiors al 5%, entre el 3,7 i el 5 la indústria electrònica, i la indústria química va entre un 5 i un 6%; l'activitat de l'automòbil tanca aquest any un tancament de la xifra de vendes d'automòbils el més alt de tots els anys de vendes de la indústria de l'automòbil.

Bé, totes aquestes previsions ens fan pensar que el 2,8 que avui tanquem de creixement no és un 2,8, doncs, fictici. És una realitat. Previsiblement, l'economia catalana serà capaç d'aguantar un dinamisme econòmic arran de les dades que avui disposa el Govern, i, a més, perquè la inversió pública que es fa a Catalunya l'any que ve, sumant la de l'Estat i la de l'Administració de la Generalitat, més també la dels ajuntaments, doncs, és un esforç important d'inversió pública conjuntural, perquè ja veurem si tots els anys pot ser un esforç tan addicional, però, aquest any, prop de 800.000 milions de pessetes, es fa d'esforç addicional d'inversió pública, i això fa, per la via de la formació bruta de capital, una incidència en el creixement que pot ser possible que arribem al 2,7.

En tot cas, jo li dic: deixem el debat aquí, i si d'aquí a set mesos o nou mesos Catalunya creix el 2,7, jo li ho recordaré, i si no és així, vostè m'ho recordarà, i en tornarem a parlar, però jo li ho recordaré. (*Remor de veus.*) Ara, dit això, li he de dir que la diferència d'un govern a un govern a l'ombra és que el govern que governa ha de donar missatges al país que permetin estimular objectius i aconseguir objectius que, realment, siguin possibles, siguin realistes i possibles, però que, realment, permetin al país que creixi, gent i riquesa. Si vostè el que m'està demanant és que jo surti ara en nom del Govern de Catalunya i digui: «Ciutadans de Catalunya, el proper any el creixement de l'economia de Catalunya serà un desastre», si és això el que m'estat demanant que jo digui, doncs, això el Govern no ho farà –no ho farà, eh? I, per tant, per això, nosaltres diem que la previsió de creixement de l'economia de Catalunya és possible que creixi mig punt més del que avui diu el Fons Monetari Internacional. És possible, i posem l'instrument del pressupost al servei d'aquest objectiu, i prioritzem la despesa social, i prioritzem la inversió pública al servei d'aquest objectiu, perquè és l'objectiu que ens ajuda a crear ocupació, a crear llocs de treball, a generar, diguem-ne, benestar.

Bé, jo crec que puc compartir amb vostè l'explicació que ha fet que l'economia catalana, doncs, té elements que també són prou positius. Diu: «Jo estic d'acord que ha anat prou bé, això.» I amb això, doncs, comparteixo el criteri, l'apriorisme, de la reflexió econòmica que l'economia ha anat prou bé, i, en tot cas, discrepem en

la previsió de..., perquè si vostè creu que fins ara ha anat prou bé, per què a partir d'ara no ha d'anar com ha anat fins ara? Jo li dic: digui'm vostè quina raó té, vostè, objectiva que li permet afirmar aquí que l'economia catalana ha anat prou bé, però ara no anirà prou bé? Bé, a veure, si ha anat prou bé, i ho compartim, que ha anat prou bé, i tanquem un bon any, i en termes de creixement estem creixent més que la mitjana de la Unió Europea, per què i per quines raons ara, de cop i volta, i per quin element bàsic, ara això no anirà prou bé? El Govern creu que pot continuar anant prou bé, que pot continuar creixent i podem continuar creant ocupació.

S'ha entretingut vostè una mica en les xifres de la població ocupada. Realment, li he de dir que en el tema de la població ocupada avui som víctimes d'una certa, diguem-ne, confusió entre l'EPA i les dades de la Seguretat Social. És veritat, hi ha uns canvis metodològics i estructurals que fan que sigui complicat el seguiment d'aquestes estadístiques. Fins i tot, hi han contradiccions, eh? Fins i tot, les variables de l'atur ens proporcionen dades diferents, i tenim aquí una certa, doncs, contradicció. Ara, l'únic que li puc dir és que aquesta explicació que vostè ha donat que la població ocupada a Catalunya cau..., l'únic que li he de dir és que el que ens està passant és que està canviant l'estructura de la població de Catalunya. Aquest és el tema estructural. Hi ha un canvi profund d'estructura d'edat dintre de la població de Catalunya, i al Govern no li preocupa tant el tema que, a vostè, li preocupa. En canvi, ens preocupa molt més un altre que, al nostre entendre, és molt més important.

El que és important de l'anàlisi de la població de Catalunya és que la població de Catalunya s'envelleix. Aquest és el tema: s'envelleix. El marginal puntual que pot tenir de variació, de canvi, pel que fa referència a la població ocupada, que està integrant en aquests moments un element que no recull les EPA i no recull algunes informacions estadístiques, que és aquesta població immigrant que s'integra en el país. El que sí que realment és important –i crec que ens hauria de preocupar molt més– és l'envelliment de la població. Perquè com a resultat de l'envelliment de la població, les necessitats sanitàries i assistencials són molt més importants. I, per això, doncs, el Govern posa més l'accent a analitzar les repercussions estructurals de l'envelliment de la població. Per això el Govern posa en aquests pressupostos molt més l'accent a prioritzar despeses socials que tenen per finalitat incidir en la franja de les problemàtiques socials derivades d'un envelliment més intens de la població, i, en canvi, ens relativitzem en les preocupacions per un petit marginal de variació de la població ocupada, en aquests moments, en la que el fonament, la justifica, simplement, són unes dades de la població activa que són complexes de seguir en termes homogenis.

Això, simplement, fent referència als ingressos, no? Fent referència als ingressos, diu, vostè, que no són uns ingressos creïbles, i que la comunicació dels ingressos que l'Estat ens ha fet en aquests moments al Govern de la Generalitat tampoc són creïbles. Ens diu vostè que el nou model de finançament, doncs, realment aporta unes dades, però les dades que aporta el nou model de finan-

çament comunicades per l'Administració central no són creïbles.

Bé. Escolti'm, jo, com a conseller d'Economia, li he de dir que quan el Ministeri d'Hisenda em comunica formalment que aquestes són les previsions, doncs, jo, alguna credibilitat els he de donar i algun punt de referència ha de tenir el Govern de Catalunya entorn d'aquestes, doncs, formals i institucionals comunicacions, no? Ara –torno a recordar-li-ho, una altra vegada, no?–, per quina raó jo no he de donar crèdit a aquestes i, en canvi, la consellera socialista d'Andalusia, sí que hi ha de donar crèdit? Per quina raó? (*Veus de fons.*) Per quina raó, no?

Quan vostè ha entrat en l'anàlisi dels ingressos... Quan ha entrat en l'anàlisi dels ingressos, vostè, ha fet un comentari sobre el creixement de l'IRPF. Realment, el nou model de finançament ens canvia profundament l'estructura de la font dels ingressos. És més complicat, ara, l'anàlisi, o si més no complicat, és més diferent. Jo crec que, per a vostè, no és complicat, perquè el tinc per un home capaç i, per tant, jo crec que vostè podrà entendre la nova estructuració que tenen els ingressos, no? I els podrà, doncs, analitzar en termes comparatius amb els que teníem com a model en aquests moments en la fase anterior.

I hi ha la dada que vostè diu: «Estan, vostès, estimant un creixement de l'IRPF amb un 34%.» No, és que no és exactament així. És que en la presentació dels ingressos, evidentment, s'acumula en la figura de l'IRPF, no només la part que era el 15% de l'IRPF, que era una part que sí que entrava via cistella, però ara s'hi annexa la transferència de l'Estat del restant 15, i s'hi annexa el 3% addicional. És a dir, l'IRPF té un increment, perquè l'estimació inicial era 15%, perquè el restant 15% es venia via transferències, eh?, de l'Estat. No venia per participació directa i, amb aquestes dades i aquests pressupostos, el 33% és totalment afectació de recaptació directe. Ja no és en concepte de transferència. I, per tant, per això hi ha un creixement d'aquest ordre, però no és un creixement..., no s'ho pensi, no ens creix l'IRPF un 34%. Què més voldria jo que en creixés l'IRPF un 34%! És a dir, que la recaptació de l'IRPF a Catalunya em creixés un 34%. Li ho asseguro que aquest conseller estaria fantàsticament content que fos així, no? No és així. És la presentació integrada de les tres fonts que contempla aquesta estimació, que és: el 15 inicial, el 15 addicional, que no ve ara, doncs, per transferència i ara s'integra en el concepte, i el 3% restant fins al 33.

«La cistella d'impostos» –ho diu vostè– «creix un 23 i el fons de suficiència creix un 14.» M'ho ha d'explicar això, perquè no em quadra amb les informacions que jo li subministro, amb les dades del pressupost.

Miri, vostè té la cistella d'impostos..., aquest any fa molt difícil comparar-la amb l'any passat, perquè és el primer any de cistella d'impostos. Per tant, no em pot comparar en cap terme homogeni el creixement de la cistella d'impostos, perquè la cistella d'impostos aquest any és el primer any; per tant, no la podem comparar amb res homogeniament. Per tant, no sé quin càlcul vostè fa com per poder dir que la cistella d'impostos

creix un 23. Li diria: «Tant de bo em creixés un 23, la cistella d'impostos.» És a dir: per una banda –m'ho diuen vostès–, aquestes dades no són creïbles? El creixement que vostès tenen previst no és veritat? Els impostos que vostès diuen que recaptaran, no es veritat? I, després em diu: «La cistella d'impostos, conseller, li creix un 23%.» Escolti'm, expliqui'm-ho, perquè jo sí que no ho entenc. Jo, no ho entenc.

Li voldria explicar algunes coses entorn el tema dels hidrocarburs. Amb el tema del hidrocarburs ja m'hi he anticipat aquest matí i he dit que el Govern el que ha fet amb la matèria d'hidrocarburs és posicionar-nos sobre el plantejament i la proposta que ha fet l'Administració central a totes les comunitats autònomes per assumir un impost cedit.

Jo he llegit, aquest matí, el compromís de l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera que sis consellers d'Economia de comunitats autònomes socialistes van votar –el van votar. És a dir, el que van votar sis consellers d'autonomia va ser que per a l'any 92, any 2002, poséssim en marxa, eh?, la fase minorista en els hidrocarburs, i que això fóra un impost cedit i que aquest impost cedit tingués capacitat normativa i capacitat de gestió. Això és el mandat de tots els consellers, unànimement, amb els sis vots dels sis consellers socialistes.

Jo li he de dir que el Govern, ara, ha proposat que aquesta implantació d'aquest nou impost, el Govern proposa un increment en carburants del 3%, que és la inflació, les 3,9 pessetes sobre el preu del carburant, eh?, 130 pessetes és la inflació, un 3 per cent. El Govern proposa aquest plantejament: pujar 3,9 pessetes i ho proposa al Consell de Política Fiscal i Financera. No proposa al Consell de Política Fiscal i Financera la puja dels impostos especials restants, eh?, ni tabac, ni alcohol. És una decisió que pren el Govern de Madrid i no té res a veure amb les comunitats autònomes. Però el Govern proposa, a la vegada que proposa l'impost cedit, proposa l'aplicació de les 3,9 pessetes aquestes, que –ho repeteixo– són un 3% d'increment.

El Govern, en el moment de posicionar-se, com que aquesta proposta que fa el Govern, aquesta decisió que pren el Govern d'apujar aquestes 3,9 pessetes, el 3% d'inflació sobre els carburants, és la proposta que l'instrumenta a través d'un impost cedit amb capacitat normativa sobre gestió i sobre futura capacitat d'aquest Parlament, el Govern, en compliment del què havíem acordat en el Consell de Política Fiscal i Financera, que, per unanimitat, tots hi havien dit que això s'havia d'estudiar i aplicar, vam acceptar la capacitat normativa que ens dóna i vam acceptar la capacitat de gestió que ens dóna i els vam acceptar el nou impost cedit que ens donen. I, un dia, aquest conseller o qui sigui portarà a aquesta cambra un marc normatiu que regularà la gestió d'aquest nou impost cedit i regularà la capacitat normativa sobre aquest nou impost cedit.

Jo, en nom del Govern de Catalunya, mai rebutjaré un nou impost cedit i una nova capacitat per aquest Parlament i una nova capacitat futura de gestió d'una figura impositiva a Catalunya; mai, mai, ho faré. Perquè en el nostre ideari, en la nostra voluntat política, en el nostre, doncs, objectiu polític està proporcionar-li, a aques-

ta cambra, més sobirania tributària, més capacitat tributària per prendre decisions. Si el que fa temps que estem discutint amb l'acord de finançament és no només tenir més recursos, sinó tenir més capacitat normativa, quin sentit tindria que en nom del Govern hagués rebutjat l'oferta de més capacitat normativa? O d'obtenir un nou impost cedit? Això és el que ha fet el Govern de Catalunya, ni m'he inventat les 3,9 pessetes, ni sóc, diguem-ne, titular d'aquesta iniciativa. L'únic que fem és defensar els legítims interessos del poble de Catalunya perquè la seva cambra política tingui capacitat política per decidir sobre els seus impostos. I al ser impost cedit, tota la seva recaptació és cedida a la comunitat autònoma. Tot el que se'n derivarà, a Catalunya, com a conseqüència de l'aplicació d'aquestes 3,9 pessetes, d'aquest 3%, tot, íntegrament tot, se cedeix a la Generalitat de Catalunya.

Jo li vull dir una cosa, i amb tots els respectes, no?, amb relació a aquest tema dels hidrocarburs. I m'alegro que estigui aquí el senyor Maragall, perquè ell se'n recordarà: quan vam discutir la Carta municipal, vam posar dintre la Carta municipal amb el seu recolzament i amb la seva iniciativa, vam posar-hi que una de les fonts de recursos que s'hauria d'institucionalitzar i introduir en el marc legal en el país seria l'afectació de la fase minorista en els carburants i cedir a l'Ajuntament de Barcelona un 10% d'aquesta fase minorista. Per fer –ho deia el senyor Maragall– finançament de transport públic. Per quina raó, senyor president, senyores i senyors diputats ha de ser bo afectar un 10% la fase minorista per destinar a finançar transport públic i no ha de ser bo fer la fase minorista per finançar la sanitat?

Algú d'aquesta cambra em pot argumentar per quina raó la fase minorista no és bona per a la sanitat i és bona per al transport públic? Per quina raó? (*Forta remor de veus.*) A més, li vull dir, al senyor Maragall: vostès... –i aquí també em sento responsable jo també perquè en aquell moment era regidor de l'Ajuntament de Barcelona–, en aquell moment, la Unió Europea no es va pronunciar sobre això. Avui la Unió Europea diu a tots els estats membres que la fase minorista, senyor Maragall –i li ho explico a vostè perquè no ho repeteixi, perquè la Unió Europea li dirà que no ho pot fer–, la fase minorista sobre els carburants no es pot aplicar al transport públic, només es pot aplicar a les polítiques sanitàries i a les polítiques mediambientals. Aquesta és l'única –l'única– finalitat que estableix la Unió Europea.

I, en aquest sentit, li he de dir que... (*Veus de fons.*) Vés, vés, vés a buscar els papers..., vés. (*Rialles.*) Ara, deixi'm dir-los que fa pocs mesos –fa pocs mesos– en aquesta cambra –no sé si vostè, senyor Carnicer, però fa pocs mesos, en aquesta cambra– el seu Grup Parlamentari, va presentar a una iniciativa de Proposició no de llei que es discutia a la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques d'aquesta cambra, va presentar una proposta en la que vostès suggerien que s'introduís la fase minorista en els carburants i que es destinés al transport públic. Fa, d'això, pocs mesos. Fa d'això pocs mesos que vostès van proposar en aquesta cambra que s'afectés la fase minorista i es destinés al transport públic. Per quina raó el Govern de Catalunya ha de

votar en contra, quan el Govern de Madrid proposa un impost cedit que és afectar la fase minorista i destinar-la a la sanitat amb capacitat normativa i amb capacitat de gestió? Per quina raó el Govern de Catalunya ha de dir que no en aquest plantejament? Quina incoherència veta el Govern de Catalunya amb relació a les seves iniciatives, quan vostès proposen, en aquesta cambra, que s'apliqui la fase minorista per a aquesta finalitat?

Nosaltres la proposem per a la sanitat. I amb això ja li anticipo, a vostès, senyor Carnicer i senyor Maragall, que discrepem. Nosaltres la proposem per a la sanitat, no la proposem per al transport públic. No és per al transport públic que s'ha d'afectar els carburants, s'ha d'afectar per a la sanitat. A la sanitat hi han les majors demandes futures de la nostra societat, també hi són en el transport públic, però hem de trobar altres vies de finançament en el transport públic perquè és més prioritat atendre la sanitat que el transport públic. I això avui li hem de dir al país: és més una prioritat de país atendre les necessitats socials de la sanitat que atendre el transport públic. És una qüestió de prioritat i és una discrepància entre nosaltres i vostès, no? Però és més, li ho vull dir, senyor Carnicer, amb tots els respectes, també, no?, amb tots els respectes, quan el socialisme governava... (*Veus de fons.*) I atengui'm un minut..., quan el socialisme governava a l'Estat –per cert, amb molts ministres catalans del seu Partit– es va incrementar l'impost sobre la benzina un 136%.

L'impost de la benzina (*remor de veus*), quan vostès governaven a l'Estat, es va incrementar un 136% i l'impost sobre el gasoil –l'impost sobre el gasoil; per cert, aquest impost que paguen els transportistes, els pescadors i els agricultors, eh?–, aquest impost sobre el gasoil, vostès el van pujar un 881%: vuit vegades –vuit vegades. (*Remor de veus.*) Per què i quina legitimitat tenen vostès que, quan governaven, van pujar deu vegades l'impost sobre la benzina i vuit vegades l'impost sobre el gasoil, amb increments del 136% i el 886%? Amb quina legitimitat vostès ens qüestionen la legítima, doncs, obligació que jo crec que té el Govern de Catalunya, que, en una proposta que fa l'Estat, d'apujar un 3%, que és la inflació, nosaltres acceptem aquesta decisió, simplement perquè això és un impost cedit i és un impost que va acompanyat amb capacitat normativa i capacitat de gestió, quan vostès, en aquesta cambra, proposaven fa uns mesos que féssim això mateix per destinar el finançament a transports públics?

Quina incoherència hi ha en l'acció del Govern? Quina incoherència hi ha? La incoherència és que quan vostès governen apugen un 136% l'impost de la benzina, i quan vostès estan a l'oposició es desmarquen de qualsevol decisió en aquest sentit. (*Veus de fons. Pausa.*) El senyor Duran i Lleida i jo mateix mai hem estat tan d'acord. (*Remor de veus i rialles.*)

Voldria comentar, senyor president, la qüestió del dèficit. Diuen que «més dèficit que mai, més dèficit que els últims anys, més endeutament que els últims anys..., més tot» –més dèficit, més endeutament, més tot. Bé, miri, jo, com que ens acompanyen i a la seva dreta i a la seva esquerra tenen dos eminents alcaldes, li faré, diguem-ne, una reflexió. Miri, l'estructura del dèficit de la Generalitat de Catalunya és exactament la mateixa

estructura del dèficit que té l'Ajuntament de Girona. Per què aquesta estructura del dèficit que té l'Ajuntament de Girona és bona i per què és dolenta la de la Generalitat? (*Remor de veus.*)

L'alcalde que està a la seva dreta té una situació molt complicada (*el president diu: «l'alcalde»*) –salto l'alcalde, perquè l'alcalde és una altra història (*forta remor de veus*)–, l'alcalde que està a la seva dreta..., l'estructura de dèficit que té l'Ajuntament de Lleida és tres vegades més elevada que l'estructura que té la Generalitat de Catalunya. Per què ha de ser bo estar endeutat tres vegades més, estructuralment, que la Generalitat, i ser dolent quan ho fa la Generalitat tres vegades menys? (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Perdó, prego que el diàleg sigui parlamentari i no espontani. (*Pausa.*) Se li està acabant el temps, eh?, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president, acabo. Miri, jo li vull comentar que he tingut oportunitat de conèixer el seu plantejament alternatiu, eh? Al seu pressupost alternatiu, m'he dedicat aquest matí a donar-li una ullada, i la veritat és que quedo astorat –quedo astorat. Perquè vostès diuen, en el seu programa alternatiu, vostès es plantegen en el punt 1.d del programa alternatiu, que preveuen la reducció de l'endeutament de la Generalitat fins arribar a zero el sisè any. Reduir a zero l'endeutament de la Generalitat..., a part que jo els he de dir que és una mala decisió, eh? És a dir, jo no la recomanaria a cap governant, més quan el tipus d'interès va al 3%. Diuen, literal: «reduir a zero l'endeutament en sis anys». Això vol dir 250.000 milions de superàvit cada any. Em vol explicar com farà vostè 250.000 milions de superàvit cada any? El que jo no entenc són les seves, de previsions d'endeutament; aquestes són les que jo no entenc. (*Forta remor de veus.*)

Però, si agaféssim la proposta que va fer Pasqual Maragall fa poc, amb motiu de la moció de censura, al punt 17, senyor Maragall –«marc financer i de factibilitat», contempla que vostès preveuen que en termes de PIB, diuen, «considerant un escenari amb nou endeutament, però amb manteniment de la relació deute/PIB, els recursos disponibles serien 1,9 bilions de pessetes». És a dir, vostès proposen mantenir l'endeutament en termes de PIB. Nosaltres, l'endeutament en termes de PIB, el reduïm, i vostès diuen «mantenir-lo». Mantenir-lo són 500.000 milions més d'endeutament; mantenir en termes de PIB l'endeutament és fer créixer l'endeutament en termes de PIB.

És a dir, jo li recomano que en temes d'endeutament i en temes de dèficit facin vostès una reflexió interna, eh?, facin una reflexió interna, perquè no quadren.

I acabo, senyor president, simplement, perquè ja és molt tard, dient-los que en la rèplica comentarem el tema de les despeses i l'estructura de les despeses.

Moltes gràcies.

(*Veus de «D'acord, Molt bé!».*)

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat, per deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president... Honorable conseller, jo no sé si tindrè temps, perquè, clar, vostè té el temps il·limitat i aquí els altres el tenim pautat, però, en tot cas, sí que li asseguro que m'agradaria no tindre límit de temps per poder-li contestar les coses que ha dit, perquè algunes són interessants. Però, en tot cas, i sobretot referit a la darrera part de la seva intervenció, jo li reclamo a vostè, com a mínim, el mateix rigor que vostè em reclama a mi –com a mínim. I fer demagògia fent servir xifres que vostè sap que no són les que hem expressat en els nostres documents és, des del nostre punt de vista, una falta de respecte que lamento totalment. (*Remor de veus.*)

Per tant, aniríem una mica, allò, en pla telegràfic, perquè no pensi l'honorable conseller que em vull deixar re al calaix. Per què Extremadura i Andalusia puguen més? Escolti, és que és molt clar: és que el Govern del PP els va tindre a pa i aigua durant un munt d'anys, i ara, amb el nou model, creixen molt més els seus recursos. Ja està, no n'hi ha més –no n'hi ha més. (*Aplaudiments.*) I vostè ho sap, això. Vostè, conseller, ho sap, això. Per tant, no em digui que li expliqui coses que vostè ja sap. Vostè sap com el Govern del PP ha tractat Extremadura i Andalusia en els darrers anys. I, per tant, que en el nou model de finançament hagin tingut un increment de recursos una mica més fort que els altres..., és que probablement haurien de créixer més que això, perquè han d'empassar-se, com es diria allò, el *marrón* dels tres o quatre últims anys. Per tant, no em faci aquestes comparacions, senyor conseller, que no serveixen.

Miri, el país necessita del seu Govern missatges optimistes; jo hi estic d'acord. Però també realistes, perquè el pitjor que li pot passar a un govern és perdre la seva credibilitat davant dels seus ciutadans, i vostès, com segueixin per aquest camí, perdran la poca que tenen. Si el país comprova que vostès han fet unes previsions macroeconòmiques, unes previsions del model de finançament que no s'ajusten a la realitat, el seu prestigi se'n va per terra. I això és el que ens preocupa! Ens preocupa el prestigi del Govern, perquè volem ser govern. Per tant, facin les coses ben fetes, i tots plegats ens hi trobarem segurament millor.

Ja li he dit que l'economia ha anat bé, però malgrat el Govern, com..., no sé si tindrè temps, perquè com que li he de contestar tantes coses... Però, bé, en tot cas, sobretot des del punt de vista de la inversió, vostès, ho repeteixo, han passat de l'1,4% del PIB al 0,9 en cinc anys. Per tant, d'això, l'economia se n'ha ressentit, i el ressentiment de l'economia és que... Però, en canvi, els empresaris, els treballadors de Catalunya han fet un esforç i van tirant endavant.

Diu: «A nosaltres ens preocupa l'envelliment, però no la pèrdua de pes en l'EPA.» És que probablement estem parlant de les dues cares de la mateixa moneda, conseller. I vostè això ho sap. Per tant, no em faci trampa per

intentar demostrar que són coses diferents i que li preocupa més una cosa que l'altra. És el mateix. El que passa és que una pot tenir elements de compensació, com és una taxa d'activitat, cosa que no s'ha fet a Catalunya.

Per tant, honorable conseller, som-hi, busquem solucions. És o no és l'evolució de la població ocupada un possible coll d'ampolla?, i més enllà, ja li ho he dit, dels problemes de l'EPA o de la Seguretat Social. Amb diferents magnituds, però les dues estadístiques marquen la mateixa tendència: perdem pes en el conjunt de la població ocupada. I, com a vostè li agrada dir de vegades, escolti, no m'ho invento, són estadístiques.

Anem bé, però vostè sap que... M'han passat aquí una estadística de la construcció. La construcció d'habitatges ha baixat un 20% en els iniciats, ha baixat un 20%. I, els iniciats, vostè sap com jo que és un indicador de futur. O no som capaços de pensar que una molt bona part de la inversió que hi ha a la construcció, i al sector de l'automòbil sobretot, és el que algú ha anomenat «l'efecte euro»? És a dir, tot un conjunt de recursos que, davant de la recança del canvi de moneda, estan aflorant en aquest moment i no havien aflorat en moments anteriors. Si aquest fos un bon diagnòstic..., i la veritat és que no tenim ningú, segurament, dades estadístiques per avaluar-ho, però, si aquest fos un bon diagnòstic, el canvi de conjuntura de l'any que ve seria encara més perillós. I vostè ho sap, conseller, perquè, en tot cas, a més a més, n'hem parlat vostè i jo, d'això.

Les dades que jo li he donat de creixement de l'IRPF i creixement de la cistella d'impostos i el fons de suficiència són les dades que vostès han pressupostat l'any 2002 amb relació a les úniques dades que tenen comparació, que són les del model de finançament del 99. I vostè encara m'ha d'explicar per què la cistella d'impostos puja un 23 i el fons de suficiència un 14. (*Veus de fons.*) 2002 i 99. I són números tots seus, eh? No ens n'hem inventat cap: uns estan en el pressupost i els altres estan en l'avaluació del model de finançament que vostè ens va entregar, amb creixements totalment diferents dels que vostè va fer servir en aquell moment.

Diu: «Un 1% de l'EPA és poc o molt?» Són 130.000 llocs de treball més a Catalunya. Com diem en el meu poble, «oidà!». «Déu n'hi do», que diuen els de Barcelona. 130.000 llocs de treball. És important.

Impost de carburants. Estava en el model per estudiar-lo, no per aplicar-lo. Tenia la Comissió un termini de sis mesos; han anat molt més de pressa que això, molta celeritat, molta rapidesa... I era un impost que estava previst per cedir-lo a les comunitats autònomes perquè aquestes, en el futur, poguessin tindre més recursos per a allò que consideressin convenient –després parlarem de l'afectació–, per allò que consideressin convenient. I vostè va ser un dels protagonistes d'aquella discussió; els mitjans de comunicació ho van reflectir. Llavors no se'n donava vergonya. Ara se'n dona vergonya; llavors no se'n donava vergonya (*veus de fons*) –home, de tant en tant ens n'hem de donar vergonya de coses, conseller, tots plegats–, ara se'n dona vergonya, i en aquell moment no se'n donava vergonya. A més a més, primer que sí, després dubtes, després finalment hi votem a

favor, i després surt el senyor Duran dient que «nosaltres no en volem saber res, d'això». Anem bé, anem pel bon camí. Jo crec que l'opinió pública catalana està ben informada de la seva posició amb relació al tema de carburants.

En tot cas, honorable conseller, parlarem una mica de les afectacions. La Comissió de Peatges, amb el seu vot favorable, va aprovar l'afectació d'un impost de carburants semblant a aquest, impost minorista, al transport. L'ATM –en la qual vostès també tenen quelcom a veure– també ho ha aprovat. És cert que el nostre Grup va presentar una proposta sobre aquest tipus, és cert (*remor de veus*) –no, no, si no li ho nego; no, no, no li ho nego–; amb una variant clau, honorable conseller: cada vegada que dèiem això, nosaltres dèiem que el mateix import s'havia de reduir de l'impost estatal, de l'impost de producció. Per tant, al ciutadà no l'afectava aquesta variació d'impostos, sinó que era la distribució de l'impost, que hi havia una part en producció que passava a minorista. (*Forta remor de veus.*)

Per cert, honorable conseller, vostès hi van votar en contra a la Comissió; en canvi, a l'ATM hi van votar a favor; a la Comissió de Peatges hi voten a favor, a Madrid hi voten a favor... Veritat que la seva posició política en aquest tema és una mica complicada i difícil, difícil, molt difícil d'explicar, perquè volen i dolent.

I hom diu: «Escolti, cessió de capacitat normativa: un impost a Catalunya.» Em sembla bé, em sembla bé; cap problema, cap problema; no se'n vagi per l'altra banda, que cap dificultat en aquest sentit. Ara, l'increment de la pressió fiscal, no, escolti, no, no calia, no calia. No calia perquè en tot cas als ciutadans els havíem d'explicar que abans d'incrementar els impostos hauríem de fer un esforç de regularització de les nostres despeses, coses que ni vostès ni el Govern central han fet.

Probablement deu tenir raó que en Duran i Homs mai havien estat tan d'acord com ara. Passa que també deu ser veritat que probablement no hi tornaran a estar mai més, però aquesta és una altra qüestió. Honorable conseller, no manipulem les xifres que és perillós, nosaltres quan parlem de l'endeutament –i vostè ho sap– parlem sempre de l'endeutament net. I li ho he dit en la meua intervenció inicial perquè no hi hagués cap tipus d'error en aquest sentit. Accepto que enguany..., acceptem el nostre Grup que enguany hi pugui haver un cert nivell d'endeutament, que a més a més coincideix amb el que li dèiem: un manteniment de la relació PIB - endeutament, que no sé d'on ha tret això dels 500.000 milions. Ja m'ho explicarà. Deu ser aquesta calculadora nova que ens ha portat, perquè, si no, no ho entenc. No hi ha manera que surtin aquests 500.000 milions de pessetes.

Vostès tenen un deute d'aproximadament dos bilions de pessetes, si ho comptem tot. Si només comptem el del Banc d'Espanya, un bilió i mig. Doncs, compti un 6%, un 7%, d'increment del PIB. És un 6%, un 7%, d'increment del deute, 100.000 milions de pessetes, el que han posat en el pressupost d'aquest any. Doncs miri, ja li ho he dit: si per a enguany probablement aquest deute pot ser correcte, si no li nego això. Una altra cosa és que ho vulgui camuflar, una altra cosa és que es vulgui enga-

nyar. Parlarem del dèficit després, perquè ja m'he tornat a passar. Parlarem del dèficit després, però, conseller, no faci dir coses als nostres papers que no diuen ni de lluny. Li hem dit: «un endeutament semblant al que hi ha al pressupost». Llavors el que sí que li diem és: si la conjuntura ho permet, és a dir, si aconseguim tots plegats sortir d'aquesta tendència de deflació que estem en aquest moment –bé, deflació no–, aquesta tendència de creixement baix que estem en aquest moment, si la conjuntura ho permet, hem d'anar disminuint aquest endeutament fins a zero. Per què? Perquè l'endeutament ha de ser això. L'endeutament és un recurs extraordinari per als moments que fan falta més recursos. No podem pretendre en tot moment viure de l'endeutament, que és el que vostès han fet en el passat i volen continuar fent en aquest moment. En aquest moment conjunturalment pot ser bo, però no sempre l'endeutament és bo. Hem de saber estalviar i reduir l'endeutament en els moments en què l'economia ho permet per gastar-lo si convé –això li ho admeto– en els moments que l'economia ho requereix.

El president

Senyor Martí Carnicer, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carnicer i Vidal

Acabo, senyor president, perquè en tot cas, senyor conseller, jo lamentaria que haguessin caigut –repeteix– en la darrera part de la seva intervenció en un canvi de to que no seria el positiu, perquè voler donar el tomb a les xifres no és mai saludable per ningú.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. (*Aplaudiments.*) Senyor conseller, té la paraula per deu minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Doncs, vull començar pel final, senyor president. Vull començar pel final, perquè em preocupa la seva reflexió última, que és una reflexió que... vull intentar convèncer a vostè i el seu Grup que és equivocada.

Miri, si en algun moment no s'ha de reduir l'endeutament és ara. (*Remor de veus.*) Si econòmicament té alguna finalitat no reduir a zero l'endeutament és ara. És quan els tipus d'interès són baixos que no s'ha de reduir l'endeutament. I per tant, la seva proposta de reduir en termes de PIB fins a zero l'endeutament no és ara que s'ha de fer, no és ara. Sàpiga una cosa: durant molt anys quan vostès van governar, van expandir molt el pressupost públic, i el Govern socialista i allà on vostès governen i han governat l'esforç d'executar actuació d'obra pública civil l'han instrumentat per a actuacions a curt termini. Vostès han fet moltes coses i les han finançat a curt termini, amb plurianualitats de dos..., un, dos, tres anys. S'ha acabat. Ja no pot el món d'avui fer carreteres, hospitals, escoles, pagats al comptat. Pagar al comptat una escola, una carretera, un hospital, és un luxe que la societat d'avui no es pot permetre.

Tota la Unió Europea està finançant a més de deu i quinze anys tota l'obra pública civil. Tant és així que la Unió Europea, en aquests moments, està recomanant als estats membres criteris de finançament a mitjà i llarg termini de l'obra pública. Una bona estratègia de política econòmica en el sector públic és desplaçar en un període raonable el finançament de l'obra pública. D'aquesta manera fem suportar l'esforç de la infraestructura d'avui, de la inversió d'avui, en un període raonable de cycle de temps a deu - quinze anys. I no rigui, senyor Maragall, perquè això és el que ha fet vostè a l'Ajuntament quan era alcalde. No ha pagat l'obra pública que va fer pels Jocs Olímpics al comptat. No va poder mai fer-ho. (*Remor de veus.*) Per tant, tot l'esforç que vostè està fent per convèncer-nos que la Generalitat té un endeutament excessiu..., jo ja li he explicat aquest dematí que els interessos del deute acumulat de la Generalitat de Catalunya representen el 3,1% dels ingressos del pressupost de les administracions públiques de la Generalitat de Catalunya. Que el cost financer, interessos, representi un 3%, i un 3,7 sigui l'amortització... La suma dels dos conceptes és el 6,8. Que el 6,8 dels ingressos ordinaris que té l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya es destini a finançar l'1,5 d'endeutament acumulat, que representa el 7,5% del PIB de Catalunya, quan la Comunitat demana –la Unió Europea– límits màxims del 60%..., on està aquí..., on està aquí el plantejament sostenible per vostès que aquesta és una mala actuació des de l'acció de govern. On està? I a més, les darreres informacions públiques publicades en els diaris, en aquests moments totes les agències de *rating* estan donant la màxima qualificació a la Generalitat de Catalunya per la gestió de l'endeutament. Standard & Poor's i les altres dues agències de *rating* estan qualificant en aquests moments en els nivells més alts..., ho sento, per damunt de l'Ajuntament de Barcelona, per damunt de l'Ajuntament de Barcelona, per damunt de l'Ajuntament de Lleida per descomptat i per damunt de l'Ajuntament de Girona, estan qualificant com a..., amb la qualificació més màxima la gestió de l'endeutament de la Generalitat de Catalunya, perquè, senyores i senyors diputats, és perfectament sostenible.

Jo només voldria, tornant a alguna de les seves observacions, dir-li que Extremadura creixerà un 10,9. Aquest és el pressupost. I Andalusia creixerà un 11%. La diferència d'Extremadura amb Catalunya de creixement és un 0,3%. El 0,3% és la millora addicional que segons vostè diu que ara es retorna a aquestes comunitats com a conseqüència de l'acord del finançament. Miri, si resulta que a aquestes comunitats amb el nou acord se'ls ha pagat el que vostè diu del passat, per què ells creixen un 11 i un 10,9, i Catalunya creix un 10,3? Per què en tot cas ha de ser dolent el creixement de Catalunya i ha de ser bo el seu? I ara no fem referència a aquestes dues: parlem de Balears. El conseller és socialista. Vostè ho sap perfectament. Balears també creix en aquests moments entorn d'un 10%.

Parlem també de l'Aragó. L'Aragó també creix en aquests moments en el mateix percentatge i no està en aquest paquet de comunitats que vostè diu. Escolti'm, el nou model de finançament és bo per a Catalunya i és bo per a les altres comunitats autònomes. Posin-s'ho

aquí, posin-s'ho aquí. (*El conseller s'assenyala el cap.*) I em plaurà molt, em plaurà molt, pujar a aquesta tribuna i a la presentació del proper pressupost passar-los a vostès l'execució d'aquest pressupost. I em plaurà molt pujar a aquesta tribuna i poder dir que Catalunya ha crescut un 2,7. Bé, i si creixés un 2,6, molt bé. Si anunciant l'objectiu del 2,7, Catalunya creixés un 2,6, quan Alemanya creix un zero i escaig, quan Andalusia té un zero i escaig, i Catalunya creixés un 2,6, molt bé. Per tant, no discutim més sobre això, el Govern instrumenta amb la seva política econòmica una orientació de cara a un creixement d'aquest ordre i deixem passar el temps i després l'analitzarem.

Només li voldria dir que hi ha una gran diferència entre vostè i nosaltres entorn de totes les posicions en matèria d'impostos. Vostès quan governen apugen els impostos com ningú i quan estan a l'ombra aleshores prediquen abaixar els impostos. És tot un exemple de coherència, és tot un exemple de coherència. (*Remor de veus.*) És a dir, avui ens recriminen una puja imputada a nosaltres que no és decisió del Govern, una puja de la inflació del 3%, i ens la intenten imputar a nosaltres que no és decisió del Govern de Catalunya –és decisió de l'Administració central de l'Estat–, per una puja de la inflació tres punts, quan vostès van pujar 163% l'impost sobre benzina i 881% l'impost del gasoil. És a dir, per què ha de ser per vostès més creïble el que estan dient que el que nosaltres en aquests moments acceptem –només acceptem– perquè s'instrumenta a través d'un impost cedit, s'instrumenta a través d'un impost cedit..., el que tindrà capacitat normativa la Generalitat i aquest Parlament.

Bé, la fase minorista per al transport públic la vam rebutjar en aquesta cambra, perquè la Unió Europea no permet en fase minorista sobre hidrocarburs destinar-ho a transport públic. És sanitat i medi ambient. I pel Govern de Catalunya la prioritat és sanitat i medi ambient. (*Remor de veus.*)

Finalment, senyor president, voldria comentar-li breument que en les explicacions que ens ha il·lustrat, sens dubte rigoroses des del seu punt de vista..., no passa res que en discrepem, però rigoroses des del seu punt de vista, li he de comentar que l'evolució de les despeses corrents del pressupost de la Generalitat, que he anunciat que és un vuit i mig, una mica per sota de la mitjana de creixement del pressupost..., vostè ha criticat que no, que és el vuit i mig, si traiem les despeses dels ajuntaments això és quasi quasi un nou i escaig o un 10%. Sàpiguen, com saben –jo crec que ho saben perfectament, perquè des de l'ombra això sí que realment crec que es pot arribar a entendre–, que el Govern de la Generalitat de Catalunya en el fons, quan construeix els pressupostos i estructura les despeses corrents i les despeses de capital, ha de reflectir en les despeses corrents tots aquells aspectes més propis de les competències que té avui la Generalitat de Catalunya.

Vostè em diu: «On va aquest 10% de despeses corrents?» Doncs, miri, va a millorar els professionals de l'ensenyament, primera. O no hi ha d'anar? Va a millorar les retribucions dels professionals de la sanitat. O no hi ha d'anar? Va a fer extensiu tot el desplegament dels mossos d'esquadra, que són mil mossos d'esquadra

més. O no s'ha de fer? Va a fer més escoles, que és més despesa corrent. O no s'ha de fer? Va a acabar els seixanta CAP que s'han d'acabar, que són despesa corrent. Van a fer les residències addicionals que es fan de tercera edat, que són despesa corrent. Van a fer més jutjats, que són despesa corrent. És a dir, la inversió pública creix més que la despesa corrent, però la despesa corrent ha de créixer. És impossible pujar a aquesta tribuna, predicar inversió pública molt més que el Govern de la Generalitat està en aquests moments administrant i pretendre que entenguem que la despesa corrent no ha de créixer com a mínim un 10%.

La inversió pública i les despeses de capital creixen per un ordre d'un 25%, i les corrents un 8,5. Aquesta és una molt bona estructura: s'inverteix més i lògicament hi ha una repercussió en les despeses corrents de l'ordre del 8,5%. No ho vegin, això, com una cosa estranya. És lògicament la resultant d'un gran esforç d'inversió que reverteix evidentment en un increment del funcionament de les infraestructures que es posen en funcionament.

I acabo, senyor president, dient-li: No em critiqui Universitats fent un cant a les distàncies del Govern amb el món juvenil i amb el món universitari. No n'hi ha cap, de distància amb el món juvenil i amb el món universitari. (*Remor de veus.*) I vostè em diu que el pressupost d'Universitat creix un 9,8%. Clar, creix un 9,8% com creix Sanitat un 8,5 i com creix Ensenyament un 9 i escaig, perquè són els tres departaments de major volum de la Generalitat. 100.000 milions de pessetes es concentren en el pressupost d'Universitats i Recerca. I, per tant, com més volum tenen els pressupostos dels departaments, més baixos són, lògicament, els creixements relatius, però en termes quantitius són els esforços més grans d'addició que es fan en aquests departaments.

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Economia i Finances

Doncs, ja he acabat, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Li agraeixo la promptitud amb què ho ha fet. El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor conseller, per estalviar-me temps, perquè només tinc cinc minuts, ara, el remeto al *Diari de Sessions*. Llegeixi's el que hem dit del dèficit i endeutament i veurà com vostè ho ha interpretat tot al revés. Em penso que vostè sol, perquè, almenys pel que he sentit, tothom li feia entendre que vostè deia el contrari del que havíem dit nosaltres. Per tant, no hi torno perquè seria dedicar temps a una cosa que ja està dita i confio en la seva capacitat de comprensió en la lectura del *Diari de Sessions*.

Això de pagar al comptat: no em descobreixi la sopa d'all, senyor conseller. Fa anys que s'està fent, que les inversions no es paguen al comptat, però si ja fa un munt d'anys que s'està fent això. En situacions més o menys complicades depèn del tipus del nivell d'impost, però en tot cas no em descobreix ara aquí la sopa d'all. Sap què li passa? Jo crec que vostè portava un altre discurs. Vostè portava un discurs en què es pensava que nosaltres faríem, mecànicament, una crítica de l'endeutament i s'ha trobat que no li fèiem aquesta crítica, perquè entenem que la conjuntura és diferent i que, per tant, no és el mateix parlar de l'endeutament enguany que parlar-ne l'any passat. Per tant, endeutament enguany, és necessari. Bo? No, no fem judicis morals. És necessari, és necessari enguany. I per tant, vostè portava un altre discurs i ha hagut d'equilibrar-ho i complicar-ho.

Dèficit. Any 1999, dèficit de la Generalitat, 13.000 milions; dèficit de les empreses i organismes autònoms, 13.000 més. Total: 26. Any 2002, Administració de la Generalitat, superàvit de 2.000 milions de pessetes; dèficit d'empreses i organismes, 68.000 milions de pessetes. Total: dèficit de 66.000 milions de pessetes. Vostès continuen incrementant el dèficit i el traslladen a les empreses. Per què? Per quedar bé amb els seus amics. Bé, ja m'està bé. Les operacions estètiques tenen el seu valor, però, en tot cas, que quedi clar que les coses van per aquí.

Vostè és coresponsable de l'impost de carburants per invenció i per votació, perquè una mica vostè el provoca i després perquè vostè..., vostès el voten favorablement.

Despeses corrents, doncs sí: és un 10%. I en tot cas, vostè ha d'explicar on van el 120.000 milions de pessetes, cosa que no ha fet. Vol que li expliqui jo algun d'aquests increments?

Departament d'Ensenyament, partida d'«Estudis», increment del 70%; Departament d'Interior, partida d'«Estudis», increment del 68%; Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, partida d'«Estudis», increment 63%; Agricultura, Ramaderia i Pesca... (*remor de veus*), si us plau, «Publicitat», 28%; Ensenyament, «Publicitat», 33 %; Sanitat, senyor Rius, Sanitat, «Publicitat», ha multiplicat per cent, per cent. (*Veus de fons.*) No, no, és que són les despeses que fan falta per a la sanitat aquestes: incrementar la publicitat.

El president

Prego que dialoguin per torns. Ara toca al senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president.

El president

Escoltin-lo, si us plau.

El Sr. Carnicer i Vidal

Permeten? «Publicacions», Benestar Social, han doblat la partida; Medi Ambient, «Publicacions», 54%. «Despeses de protocol», Benestar Social, 20%; Cultura, 20%; Interior, 240%; Presidència, 44%, la partida de

protocol més elevada: de 280 milions ha passat a 410. Això és del conseller en cap. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Universitat, 52 milions. Parlem de lloguers? (*Remor de veus.*) Parlem de lloguers. Medi Ambient, en «Lloguers» han doblat la quantitat; Sanitat, en «Lloguers», 200% d'increment, senyor Rius. Ens ho explicaran. I després una partida que aquesta és d'una relativa importància, perquè a més a més, segurament, respon a decisions estratègiques preses en el seu dia que no sé si han anat en el camí equivocat. La partida d'«Informàtica» els puja un 30% en tot el pressupost. Crec que aquesta els ha de preocupar. És molt manteniment informàtic, no inversió, no inversió: manteniment en informàtica. Agricultura, 60%; Ensenyament, 40; Governació... Els ho puc anar llegint, eh? Els ho puc anar llegint. Per tant, senyor conseller, jo crec que és necessari que vostè ens digui on van a parar els 120.000 milions de pessetes, perquè, si no, ens quedariem que vostès no saben administrar. I poc o molt, potser ho saben fer, però, en tot cas, ho han d'explicar aquí.

Els seus costos de funcionament han pujat 170.000 milions de pessetes. El 3% d'increment són 50.000. Els altres 120 on estan?, per què han anat a parar? Perquè finalment, senyor conseller, és un problema de credibilitat. Vostè ens parlava del que de veritat que mereixia... amb relació al tema del model de finançament, dels seus pronòstics macroeconòmics. És clar, jo no sé si aquesta credibilitat és aquella de «no apujarem més impostos», senyor conseller. També ens l'havíem de creure i, finalment, els impostos han pujat.

Gràcies, senyor president. (*Aplaudiments.*)

El president

Senyor conseller, a veure, el torn del debat s'ha acabat. Vostè demana la paraula perquè el Govern pot fer-ho sempre. Sàpiga que genera torn i, si li sembla, per ordenar bé el debat, li dono dos minuts.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Sé que quan demano la paraula, la demano perquè la puc demanar, evidentment que sí. (*Remor de veus.*)

Quan ja no es tenen arguments polítics de fons, quan en un pressupost de 2,8 bilions de pessetes, 2,8 bilions de pessetes, s'acaba no tenint arguments de fons, acabem amb les discussions de la demagògia que la partida d'«Estudis» del departament tal, de la secció tal, de tal, tal, creix un 20%, quan la partida potser són 600.000 pessetes. És a dir, aquest és l'extrem on vostès no han de caure mai: a voler discutir en termes relatius. Jo m'hauria alegrat que hagués dit vostè les xifres quantitatives, que hagués vist que les quantitats són ínfimes, del que ha dit. El que hem de discutir són les coses importants, però veig que a les coses importants, vostès, han acabat els arguments, no?

I en matèria informàtica, li he de dir que sí: potser no ha tingut temps d'assabentar-se'n, però tota l'Administració pública de la Generalitat ha canviat tot el sistema informàtic. No sé s'hi se n'ha assabentat. Tot el sistema de control i d'execució comptable i administrativa

s'ha canviat tot i aquests pressupostos..., si agafa i va al final dels documents que s'han entregat amb la memòria, veurà que hi ha tot un dossier explicatiu de quins són els canvis informàtics que s'han introduït, fruit de les noves, doncs, normes comptables i fruit de les noves tecnologies de seguiment. Per altres coses, per poder fer en un futur aquests programes que vostès demanen que fem, programes horitzontals, i després perquè la Generalitat està fent l'Administració Oberta de Catalunya, cosa que vostè hauria de saber, que estem en aquests moment fent uns esforços en informàtica per posar en marxa a Catalunya l'Administració Oberta, per cert, amb col·laboració dels ajuntaments. I aquí hi ha unes inversions que són les que expliquen el creixement que vostè ha posat de manifest: un 30%.

Res més. Gràcies, senyor president.

El president

Per dos minuts, també té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Conseller, no ens confongui. Seria bo que no ens confonguéssim. No li he parlat d'inversions. Li he parlat de despeses de manteniment d'informàtica. Per tant, el nou programa benvingut sigui, esperem que funcioni bé i que ens proporcioni la informació que necessita aquest Parlament d'una manera més ràpida que fins ara, però en tot cas no estem parlant d'inversions: estem parlant de despeses de funcionament i vostès han passat de 5.000 a 7.000 milions de pessetes en despeses de manteniment d'informàtica.

I si vol li podem parlar de «Protocol» i si vol li podem parlar de «Publicacions»... No són partides petites, però, clar, sap què vol dir això, senyor conseller? Que vostès han baixat la guàrdia, perquè un conseller d'Economia no pot permetre que hi hagi un altre conseller que multipliqui per cent les seves despeses de publicitat. No. Vostè no pot baixar la guàrdia, si no és que ho fa amb altres perspectives, que en tot cas, miri, ja ho trobarem. Si les perspectives són les perspectives diferents des del punt de vista electoral, evidentment, doncs, ja ho trobarem. Per tant, no em faci vostè la demagògia. Això són indicis, honorable conseller.

En un pressupost que té tants forats, que té tants increments inversemblants, vostè no pot venir aquí dient que és un pressupost de bona gestió i un pressupost acurat i rigorós, sinó que és, com em diu la senyora Carme Figueras, al contrari. I vol una altra dada?, vol una altra dada, senyor conseller? «Sous d'alts càrrecs» a Presidència, increment, 35%; «Protocol», Presidència, «Protocol», un 44; increment, 35. No, no continuo amb Presidència perquè, si no, el diputat que ha d'intervenir sobre Presidència potser em dirà que li xafo els números.

En tot cas, gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. (*Aplaudiments.*) Comencem ara el torn de posicionament. En primer lloc, té la pa-

raula pel Grup Popular la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull recordar i no és una qüestió menor, honorable conseller, que aquests són els primers pressupostos que en els sis anys que el Govern està en minoria arriben a aquest Parlament, han estat presentats a aquest Parlament per a la seva aprovació, sense tenir un acord pressupostari definit, tancat, ferm, amb el Partit Popular.

He de matisar, però, que el fet que no hi hagi un pacte pressupostari global i previ a la presentació dels pressupostos..., sí que s'han recollit en les previsions fetes pel Govern els trets..., les línies d'actuació imprescindibles que li va plantejar el Partit Popular a la reunió que vàrem mantenir el mes de setembre, reunió, que, per cert, hauria d'informar el conseller Mas. Per tant, estem d'acord en les regles bàsiques que determinen l'acció econòmica del Govern i fixen les prioritats polítiques del nostre país per a l'any 2002. Estem d'acord, senyor conseller, en l'arquitectura.

Però als comptes que vostè ha presentat al Parlament hi ha aspectes que, en opinió del Partit Popular, cal reforçar, n'hi ha d'altres que cal modificar i n'hi ha d'altres que senzillament vostès han oblidat i cal incloure'ls. Vostè s'hi ha referit. S'han referit pràcticament tots els grups parlamentaris aquest matí al fet que hi ha dues novetats importants en aquest pressupost. Primera novetat: l'1 de gener de l'any 2002 els ciutadans europeus utilitzarem la mateixa moneda. En l'anàlisi i en l'estudi dels pressupostos, el que primer pot cridar l'atenció, el que pot ser més vistós, és que fem els nostres comptes en euros. I aquesta, sens dubte, és una il·lusionant promesa de futur, perquè el que simbolitza és que estem avançant no només cap a la unió econòmica, sinó que estem avançant cap a la unió política. I si aquesta és una il·lusionant promesa de futur, és també una realitat econòmica de present.

Vol dir, senyor conseller, que entrem en un context d'estabilitat que ens situa en millors condicions en un entorn econòmic en què la integració de mercats és global. Entenem, per tant, que la política pressupostària s'ha d'utilitzar..., ha de tenir molt present que seran precisament les economies més obertes, més flexibles, més dinàmiques, amb major capacitat de creixement les que en sortiran beneficiades en aquest camí cap a la Unió que comencem a recórrer, plegats, 300 milions d'europeus.

Hi ha una segona novetat en el pressupost que s'hi ha referit tothom a bastament. Són sens dubte els pressupostos del nou model de finançament. I, per tant, si el més vistós, com deia, era que fem els nostres comptes en euros, el més destacable, des del punt de vista de l'autogovern de Catalunya, el més destacable des del punt de vista de l'increment del nostre autogovern, és que aquests són els primers pressupostos del nou model de finançament, perquè representa una millora notabilíssima dels recursos per exercir la capacitat política de Catalunya. I l'exemple és molt clar. L'hem re-

petit moltes vegades. És fantàstic tenir una competència que ens permeti fer una magnífica llei de carreteres. Poc autogovern tindrem si no podem construir la carretera.

Res de nou respecte a les crítiques que s'han plantejat a les quantificacions del nou model de finançament. La realitat és que el nou model de finançament suposarà, respecte al que ha estat vigent, 772.000 milions de pessetes més en els cinc anys de desenvolupament del sistema, és a dir, gairebé 125.000 pessetes més per català. Això ja té un impacte en els pressupostos d'enguany. S'incrementen un 10,3% respecte de l'any anterior, això és, 234.000 milions de pessetes.

Un model que modifica radicalment els mecanismes de subvenció - participació general en els ingressos de l'Estat, com llargament s'havia reclamat des d'aquest Parlament. La Generalitat participa en els ingressos d'onze dels dotze impostos, com es veu reflectit en el capítol d'ingressos d'aquest pressupost. Aquesta vegada, sí, senyor conseller. Aquesta vegada sí que hem donat la volta, com un mitjà, en el sistema, perquè mentre l'any 82 només el 16% dels ingressos provenien dels impostos pagats a Catalunya i el 84% depenia de transferències de l'Estat, amb el nou model les xifres s'inverteixen, i hem aconseguit allò que havíem dit des d'aquest Parlament que era un objectiu, que els impostos que es paguen a Catalunya quedessin majoritàriament a Catalunya: 86% de la participació en els impostos, només 14% depenen de les transferències de l'Estat.

Senyores i senyors diputats, honorable conseller, vull lligar la referència al nou model de finançament a l'anunci de rebuig a les esmenes a la totalitat presentades per tres grups parlamentaris. I vull fer-ho, vull lligar-ho, precisament en aquest moment, l'anunci del vot en contra, perquè aquests són els pressupostos del nou model de finançament, com li deia, i, per tant, són els nostres pressupostos, senyor conseller. Tampoc no es faci massa il·lusions. Li dic que són els nostres pressupostos en el sentit que vostè no hagués pogut presentar aquest pressupost si no hagués estat gràcies a aquest nou finançament, un finançament, certament, aprovat en el Consell de Política Fiscal i Financera per acord de totes les comunitats autònomes, integrades pel Partit Socialista, pel Partit Popular, per Coalició Canària, per Convergència i Unió, i en què Convergència i Unió ha fet aportacions, i aportacions molt importants, per a un model en què l'impuls, el disseny, el consens, l'ha assolit el Partit Popular. I han fet aportacions, aportacions importants, però és un model de finançament que ha suposat l'increment d'autogovern de Catalunya, dissenyat, impulsat i consensuat pel Partit Popular. I si aquesta és una raó fonamental per rebutjar les esmenes a la totalitat, n'hi ha una altra, de raó.

Un gruix important de les intervencions d'aquest matí s'han dirigit a analitzar l'escenari macroeconòmic i la fiabilitat, no?, és a dir, si era el 2,2, si era el 2,7 creïble de creixement per al proper exercici, s'ha parlat de comportament del consum, d'evolució dels preus, de l'economia alemanya, de l'economia a Estats Units, que, justament, és el marc de referència que no aprova aquest Parlament. És veritat, no podem fer abstracció, en aquest debat de pressupostos, de la situació interna-

cional, perquè el cert és que a Estats Units el creixement està estancat des del segon trimestre de l'any, però, en qualsevol cas, no podem deixar de contemplar tampoc l'impacte que tindran en la nostra economia els atemptats de l'11 de setembre, i, sobretot –sobretot–, l'evolució que pot tenir aquest impacte i les accions que cal emprendre des de les nostres responsabilitats, que les tenim, senyor conseller, davant d'aquest impacte.

Certament, hi ha informes del Fons Monetari Internacional, de l'OCDE. Em vull referir a l'informe de tardor de la Comissió Europea, perquè ha estat publicat, justament, fa res, fa dues setmanes. Ratifica que hi ha un alentiment de l'economia a la zona euro, però estem, sens dubte, davant d'una ralentització econòmica. Sens dubte, una ralentització econòmica que els experts diuen que és una ralentització econòmica sincronitzada, però en la qual Catalunya manté un diferencial de creixement que ens permet estar en bones condicions per encarar aquesta situació.

El cert és que aquest matí, i aquesta tarda també, en el torn d'intervenció del Partit Socialista, s'ha volgut convertir aquest debat en un observatori de prediccions. Han volgut fer del debat de pressupostos un observatori de prediccions, en lloc de fer el que és la seva responsabilitat, que és fer una anàlisi de les previsions. Han volgut fer un observatori de prediccions. Per tant, han defugit, en gran part, el debat, perquè és cert que ningú no pot dir amb exactitud que l'economia catalana creixerà un 2,7%, ni amunt ni avall, clavat, 2,7%. És impossible, tots hi estem d'acord. Ningú no pot dir, clavar, que creixerà això. Però és cert que, com diuen els experts, estem a la banda alta de la forquilla. Amb aquesta previsió Catalunya està a la banda alta de la forquilla, però estem dintre de la forquilla, justament, pel diferencial de creixement que encara tenim.

El cert és que jo no vull dir que hi hagi hagut actituds o plantejaments catastrofistes aquest matí, però sí que li he de dir, senyor Martí Carnicer, que són força pessimistes, eh? La seva actitud és força pessimista, cosa que tampoc no és gens estranya, perquè, clar, viure permanentment a l'ombra ja ho té, això. Sense sol els estats d'ànim no solen estar massa alegres. Els estats d'ànim decauen, senyor Martí Carnicer, si no hi ha sol, no? Han fet predicció i ens han dit que... bé, ens han fet mitja figa mig raïm, eh? Ens han dit que l'objectiu és que no hi hagi dèficit, que no hi hagi endeutament, però, al mateix temps, diuen que, donada la conjuntura internacional, que és bo fer endeutament i que és bo fer dèficit. Aleshores, un no sap amb què quedar-se. Vull dir, ens han fet mitja figa, mig raïm.

Però, en definitiva, per ara, per a aquest exercici, ens han dit que és bo fer dèficit públic per exigències de la conjuntura. Jo vull recordar, senyor conseller, que aquesta mesura, que, certament, pot, d'entrada, estimular la demanda, en lloc d'incrementar sòlidament l'activitat econòmica, l'empitjora, perquè quan l'activitat econòmica es fa dependre de la despesa pública finançada en dèficit, està destinada a la inflació, a l'estancament econòmic a curt termini i, per tant, al fracàs. I, a més a més, tenim model, tenim un espill on mirar: catorze anys de governs socialistes ens han donat prou temps per comprovar-ho. I la pregunta seria: torna a ser aquest, el seu

model, senyor Martí Carnicer? Vostè vol tornar a fer el que va fer en Solchaga l'any 92? El Solchaga, l'any 92, quan es va trobar amb una situació difícil, el que va fer és incrementar l'endeutament al dèficit: davallada de l'ocupació d'un 4%. Vostè vol recordar els percentatges d'atur que hi havia amb governs socialistes? 22% d'atur.

Aquest matí, també, i aquesta tarda, amb unes abrandades intervencions respecte al nou impost d'hidrocarburs... Nou impost d'hidrocarburs: només tres coses. Primera, s'actualitza un impost que s'havia congelat els darrers tres anys, i es destina íntegrament a Sanitat. La fiscalitat total dels carburants, tot i l'increment, estarà un 20 % per sota de la mitjana europea, i jo, senyor conseller, no em referiré als increments del 136% amb què incrementaven la benzina els governs socialistes quan governaven. Només em referiré a una cosa: s'han omplert la boca de dir que és un impost indirecte i, com és un impost indirecte, és un impost injust, és l'impost més injust que hi pot haver. No és veritat, senyor Martí Carnicer, no és veritat. L'impost més injust que hi ha, l'impost més injust que hi pot haver, és, sens dubte, la inflació. Vol que li recordi a quant estava la inflació quan governaven vostès? 12%. Això sí que és penalitzar injustament els ciutadans. 12%, la inflació. Aquest és l'impost més injust que imposava el Partit Socialista quan governava.

Acabo d'anunciar, senyor conseller, el vot en contra de les esmenes a la totalitat. Això no vol dir, senyor conseller, que estigui anunciant el vot en contra dels pressupostos, perquè és quelcom de diferent. Estem parlant, senyores i senyors diputats, d'un pressupost de 2,5 bilions de pessetes, que suposa un 12% del PIB de Catalunya. Això és un volum de recursos que ha de ser necessàriament utilitzat com un instrument de política econòmica de primera magnitud. I en opinió del Partit Popular –la hi hem fet arribar, senyor conseller, en les trobades que hem tingut per negociar aquests pressupostos–, pel Partit Popular, ha de tenir necessàriament quatre objectius.

Primer objectiu. S'ha de continuar, sens dubte, amb el procés de sanejament dels comptes públics. El nou finançament suposa més ingressos, però ha de representar, també, racionalització de la despesa. Han de gestionar, conseller, amb eficàcia i austeritat. Vostè ha d'apostar, sense complexos, per l'estabilitat pressupostària, perquè hem de continuar amb el procés de racionalització de la despesa, que ens ha permès, precisament, un creixement de qualitat, i això no vol dir altra cosa que generar ocupació.

Taxa d'atur. Amb dades Inem, eh? Amb dades EPA estem al 8,6, a Catalunya, certament, però dades Inem. Taxa d'atur a Catalunya: 6,3. En vint-i-nou comarques catalanes l'atur és inferior al 5%. Fins a setembre del 2001 a Catalunya hi ha hagut 73.600 noves afiliacions a la Seguretat Social, una taxa de creixement del 2,72%, 219.000 nous contractes indefinits, s'han reduït un 5,22% els temporals, el pes de la contractació indefinida arriba gairebé al 14%. No és la xifra que voldríem, ben segur, però, en qualsevol cas, és la millor xifra en els darrers set anys. Vull recordar qui governa Espanya aquests darrers anys, i és per això, perquè ens hem

dotat d'un mecanisme, que és disciplinar la despesa, que ens ha donat un magnífic resultat, és per això que el dèficit zero, l'estabilitat pressupostària, no ha de ser una orientació conjuntural, senyor conseller, sinó que ha de ser una orientació permanent.

Jo sí que voldria parlar d'endeutament, senyor conseller. Sí que voldria parlar d'endeutament, perquè vostè ens diu que el deute acumulat és 1,5 bilions de pessetes. I jo li pregunto: és realment 1,5 bilions o és un 1.620.000 milions? És un o és l'altre? Tornar el capital i els interessos, és a dir, la càrrega financera, se'ns incrementa un 11,9%, tot i que, amb la baixada dels tipus d'interès –vostè n'ha fet esment–, ens costa un 3,4% menys. Ja ho sabem, quan parlem d'endeutament, vostè sempre respon que no estem en una mala situació, que l'endeutament sempre s'ha de tenir en compte en termes relatius, que mirem les xifres del Banc d'Espanya, que estem, en termes relatius, en un 7,5% del PIB, i que, per tant, són unes xifres perfectament assumibles en la nostra economia. Coneixem les xifres del Banc d'Espanya, senyor conseller, les hem manegat tots, i, per tant, res a dir al respecte.

Però no tot l'endeutament és transparent, senyor conseller. M'equivoco de gaire, també, si comptem que hi ha factures al calaix que puguen 168.000 milions de pessetes? Com ha computat els actius financers, senyor conseller? Li ho tornem a reclamar, ho vam fer a la darrera comissió d'economia: aprovi, honorable conseller, un pla d'endeutament per al quinquenni 2002-2007. Vostè ens diu que l'endeutament net no puja, però la realitat és que ens endeutem per sobre del que amortitzem. Per tant, li ho torno a dir, honorable conseller: elabori i aprovi un pla d'endeutament per al quinquenni 2002-2007. Faci-ho en el marc de les normes SEC, que estableixen els compromisos de còmput d'acord amb la Unió Europea, però faci-ho. Esvaeixi la preocupació que generen no només aquestes xifres, sinó les xifres que es van utilitzant de 112.000 milions de deute ocult o 20.235 milions comptabilitzats com a actius financers que haurien d'haver estat com a deute. Esvaeixi aquesta preocupació, senyor conseller, compleixi el compromís adquirit amb el Partit Popular i aprovi i presenti al Parlament un pla d'endeutament per al quinquenni 2002-2007.

Disciplina pressupostària, senyor conseller. Parlem de modificacions i desviacions als diversos capítols d'ingressos i despeses en les successives liquidacions de pressupostos. Aquest matí ha estat polèmic si la liquidació del pressupost que vostè havia presentat a aquest Parlament era de juny o de setembre. Com és metafísicament impossible que vostè hagi presentat la liquidació de setembre l'1 d'octubre, vostè ja deu haver reconsiderat que la liquidació que ha presentat és la de juny –la de juny–, no la de setembre. Vostè no pot tancar el setembre la liquidació i portar-la el dia 1 d'octubre a aquest Parlament. Com ho tanca? La liquidació que hi ha al Parlament és metafísicament impossible, senyor conseller..., la liquidació que vostè ha enviat a aquest Parlament és la liquidació de juny dels pressupostos de l'any 2001. I li he de dir que en els primers sis mesos hi ha una desviació en el capítol 2 de 9.000 milions de pessetes. Les xifres que hem vist: 84.115 en

el pressupost, 93.256 en la liquidació. Primers sis mesos, capítol 2, senyor conseller.

S'han de reduir, senyor conseller, les partides pressupostàries ampliables, especialment, com veiem, les que estan destinades a despeses de funcionament, perquè en totes, en totes les execucions pressupostàries experimenten un creixement desorbitat. Per tant, és imprescindible, tal com li va reclamar, també, el Partit Popular, que posi en funcionament l'Oficina de gestió i control pressupostari. És un compromís adquirit amb el Partit Popular. I, per cert, li vull recordar un altre compromís, una darrera pregunta en aquest apartat, senyor conseller: pensa complir la Llei 14/2000, de 29 de desembre? Pensa complir els mandats del Parlament i enviar la Llei d'estabilitat pressupostària?

Segon objectiu per al Partit Popular, senyor conseller: millorar la cohesió social, millorar totes les polítiques socials, però especialment aquelles que han estat relegades els darrers vint anys de Govern de Convergència i Unió. I m'estic referint, concretament, a les polítiques a favor de la família.

En els pressupostos d'enguany s'han incrementat, sens dubte, els components de despesa social: 863.000 milions, per a Sanitat; 450.000 milions, a Ensenyament, i un creixement, al Departament de Benestar Social, d'un 34%. Es dobla el pressupost per ajuts a la família de 40.000 milions de pessetes, però, respecte a les polítiques de família li vull recordar, senyor conseller, unes quantes qüestions.

El xec escolar, el mateix concepte de xec escolar: la introducció d'aquest ajut en benefici de les famílies va ser introduït per primera vegada pel Partit Popular en els pressupostos de l'any 2000; va ser millorat pel Partit Popular fins a 62.500 pessetes en els pressupostos del 2001, i, per als pressupostos d'enguany, vostès, el pressupost el milloraran fins a 80.000 pessetes perquè estan complint un mandat d'aquest Parlament; estan complint una resolució del debat de política general, estan complint un compromís del Partit Popular. Per tant, la introducció del concepte, la millora del concepte i novament aquest any l'increment fins a 80.000 pessetes ha estat a instàncies del Partit Popular.

S'ha produït, a més a més, en aquests pressupostos, una ampliació del límit de renda de 3 milions fins als 6 milions i també una innovació important en el sentit que s'amplia l'ajut no només en aquest tram, en el tram de 0 a 3, sinó també en el tram de 3-6 en els casos de famílies nombroses. Es millora, i és innegable, el programa «Viure en família», i s'estableixen mesures fiscals com la rebaixa del 7% al 5% en l'impost de transmissions patrimonials quan es tracta d'adquisició d'habitatge habitual per a famílies nombroses. I, en aquest sentit, nosaltres considerem que és imprescindible tenir en compte la doble variable. És a dir, es té en compte la variable de renda per tenir aquesta rebaixa fiscal, i nosaltres considerem que en les famílies nombroses s'ha de tenir en compte la doble variable: la variable de renda i, també, la variable del nombre de fills, perquè és completament diferent, i, per tant, és la manera de millorar el tractament fiscal d'aquestes famílies.

La desgravació en el tram autonòmic de l'IRPF, senyor conseller: li vull recordar que també va ser el Partit

Popular qui va introduir en els pressupostos la desgravació de 50.000 pessetes per segon fill i següents en el tram autonòmic de l'IRPF. S'ha parlat molt, també, de quina és la nostra piràmide de població, de la baixa taxa de natalitat i de la nostra taxa d'envelliment. El Partit Popular considera que no només per aquesta raó, que també, sinó per ajudar especialment les famílies, s'ha d'ampliar aquesta desgravació de 50.000 pessetes també per al primer fill.

I, a més a més, senyor conseller, s'han d'incrementar aquelles polítiques dirigides a la creació i al manteniment i ampliació de les places residencials i centres de dia, perquè a les famílies –si parlem de polítiques de família, senyor conseller– se'ls pot demanar que tinguin solidaritat intergeneracional. El que no se'ls pot demanar, a les famílies, és que tinguin actituds absolutament heroiques. Sense oblidar, naturalment, totes aquelles noves polítiques socials per a la integració de noves realitats com la de la immigració, que s'han de fer perquè tenim la possibilitat de fer-ho en aquests pressupostos pels majors ingressos que representen.

I vull fer dues referències molt petites, però importants, a Ensenyament i a Sanitat: 11.000 noves places per a llars d'infants, honorable conseller. Però, quina és la subvenció que dóna el Govern de la Generalitat a les llars d'infants? Quina és la subvenció que dóna? Què costa realment? Vostè sap, senyor conseller, que una llar d'infants costa 650.000 pessetes? Compleixi, també, amb un compromís amb el Partit Popular i incrementi la dotació de 80.000 pessetes que s'està donant actualment per al manteniment de les escoles bressols.

El model sanitari català. Jo, de veritat, que m'he quedat ben astorada quan han començat a discutir que si els minuts en què un pacient estava amb el seu metge eren cinc, eren sis o eren set. Finalment, hem arribat a la fantàstica xifra que un metge visitava un pacient en vuit minuts. Fantàstic, hem fet un avenç sensacional. El que li demanem, senyor conseller, és que el model sanitari català respongui a les necessitats de l'usuari. I que ho faci desburocratitzant la gestió, donant capacitat d'elecció a l'usuari i reduint les llistes d'espera. Perquè és que, a més a més, li diré una cosa: és que un diagnòstic ràpid i eficaç té una primera virtut, que és que millora la qualitat de vida de les persones. I això és el que ha d'orientar la nostra política. Però és que, a més a més, en té una altra de virtut, senyor conseller, que és que, a la llarga, representa un estalvi per al sector públic.

I li dic això, ho porto a tomb, senyor conseller, perquè li pregunto: el seu model és el que recullen els decrets 276 i 277 d'octubre d'aquest any, de reestructuració de l'ICS? És aquest el seu model? Vostè considera que la reestructuració de direcció, gestió i administració de les institucions sanitàries en l'àmbit de l'atenció primària de l'ICS ha de consistir a crear estructures, unitats, subunitats..., en definitiva, set gerències, una per a cadascuna de les regions sanitàries, i incrementar els càrrecs de designació directa i introduir criteris absolutament «arbitraris» de designació? Això es correspon, senyor conseller, amb el Cat21, amb aquest model d'administració que ha d'anar cap a una administració moderna i per objectius?

El tercer plantejament que li fèiem, el tercer objectiu per al Partit Popular és el de la inversió pública. Li dèiem, senyor conseller, que cal racionalitzar i disminuir la despesa corrent per incrementar la inversió. Fonamentalment, s'ha dit molt, també, avui, donada la seva importància estratègica per al nostre desenvolupament, per al nostre desenvolupament de present. Perquè ens permetrà mantenir aquest diferencial de creixement, eh?, aquest 0,5, ens permetrà, és un dels mecanismes que ens permetrà dinamitzar la nostra economia, però també per la importància estratègica de futur, perquè entrem, com dic, en un mercat nou i la realitat de l'euro farà que en els propers dos, tres anys l'economia catalana hagi de disposar d'importants recursos per invertir.

I en aquest punt no puc deixar d'esmentar la inversió de l'Estat a Catalunya. Miri, aquest matí també s'ha desfermat, per part d'Esquerra Republicana, una discussió sobre una mena de campionat, que si Guadalajara, que si se suma Castella - la Manxa, que si Madrid més Castella - la Manxa, traient Guadalajara, però posant-hi no sé què... Miri, nosaltres no volem guanyar el partit, senyor Huguet, nosaltres volem guanyar la lliga! I la lliga es guanya amb la millora d'inversions que ha fet el Govern del Partit Popular.

Les inversions del Partit Popular arriben, s'incrementen en un 24,9%, gairebé en un 25%: 333.000 milions de pessetes. I això representa el 16,7%, conseller, repassi-ho. S'ha passat tot el matí dient que la inversió territorialitzada de l'Estat estava en el 14 i escaig per cent. Repassi els seus números, senyor conseller. Està en el 16,7%, mentre que en l'etapa socialista estava en el 7%, i, en els millors dels casos, en el millor supòsit, havia arribat al 9,5%. És a dir que, per primera vegada, la inversió del Govern d'Espanya s'equipara al 16% que representa la població catalana en el conjunt de l'Estat, com s'havia reclamat, reiteradament, des d'aquest Parlament.

Inversions des del Govern de la Generalitat. Sens dubte, pugen en un percentatge molt important; al pressupost del 2001 pujaven un 14,6, mentre que en aquest pugen un 39,4. Si sumem les inversions del sector públic administratiu, del sector públic empresarial, més el Pla addicional d'equipaments, construccions i infraestructures, veiem que l'increment de la inversió són 68.000 milions per al 2002 en el Pla d'infraestructures, 127.000 milions d'inversió en el sector públic empresarial, 242.000, en el sector públic administratiu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Nosaltres li diem, senyor conseller, que, tot i les crítiques que se li fan quan presenta el Pla d'infraestructures, li reiterem el que li hem dit sempre: considerem que la iniciativa privada i que la iniciativa pública sumen, i que, per tant, és un bon sistema recórrer al mètode alemany; és un bon sistema recórrer a la participació de la iniciativa privada per finançar les estructures que el país necessita.

El quart objectiu és la modernització del país. Les pimes, senyor conseller, no només han tingut el lideratge

en la creació d'ocupació, sinó que també l'han tingut en innovació. Espero, en el següent torn, senyor conseller, poder fer el repàs de les xifres pressupostàries que s'han destinat a la modernització del país.

En qualsevol cas, senyor conseller, el Partit Popular ha anat desgranant tot un seguit de propostes que creiem imprescindibles introduir en el pressupost i que esperem poder-les anar negociant a través del tràmit parlamentari. Però, en qualsevol cas, senyor conseller, com deia, acabarem d'arrodonir el nostre posicionament en el següent torn.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, ara, el senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies. El percentatge d'inversions de Catalunya a l'Estat en infraestructures és el 16,7%, i, globalment, la inversió de l'Estat a Catalunya, tenint en compte no només les infraestructures, sinó totes les actuacions, és el 14,8%. Té vostè raó i tinc jo raó.

És a dir, vostè feia referència al 16,7 en infraestructures i té tota la raó. (*Remor de veus.*) En infraestructures és el 16,7%, però si tenim en compte totes les inversions en altres àmbits i en altres matèries és el 14,8; però té raó vostè, en infraestructures és el 16,7%.

Bé. Vull indicar-los, senyores i senyors diputats..., en primer lloc, al Grup Parlamentari Popular, donar-los les gràcies perquè està d'acord amb el Govern en aquests pressupostos. Realment, doncs, aquests són uns pressupostos que tenen, com he explicat, tota una sèrie de novetats, que me n'alegro, en nom del Govern, que puguem tenir coincidències amb el seu Grup. I me n'alegro, també, que en alguns aspectes vegi, vostè, que integren aquests pressupostos suggeriments i plantejaments que han estat defensats i expressats en algun moment en aquesta cambra pel seu Grup. I, per tant, doncs, que pugui, avui, vostè, pujar a aquesta tribuna; que vostè hi veu en aquests pressupostos alguns elements que són reflex d'iniciatives que vostès han tingut.

Jo, com a conseller d'Economia, en el moment en què vostès no presenten una esmena de devolució i anuncien el vot contrari a qui presenta una esmena de devolució, he de ser per damunt de tot cordial i els he de donar les gràcies, d'entrada, per aquesta, doncs, actitud i posicionament polític.

Segurament tenim discrepàncies en moltes coses, en altres temes, ben segur que podem tenir coincidències, també, en altres qüestions. Jo crec que coincideixo amb vostè en el fet que aquest pressupost integra, doncs, tot l'impacte que el nou acord de finançament aporta. I aquest nou acord de finançament és un acord, doncs, que a vostès els implica, evidentment que sí, a vostès els implica. El Govern de l'Estat té una responsabilitat, sens dubte, en la configuració d'aquest nou acord de finançament. Però permeti'm que li digui que el Govern va més enllà de simplement discutir qui és el titu-

lar o qui és el pare estrictament de la criatura del nou acord, en què jo no assumeixo, ja d'entrada, més titularitat que la que em correspon com a responsable del Govern en aquesta matèria.

Però jo vull veure que aquest és un acord que s'ha construït amb diàleg polític. I que s'ha construït amb diàleg polític no només amb el Govern de l'Estat, també s'ha construït amb diàleg polític amb totes les administracions autonòmiques. Ha estat possible arribar a aquest resultat final d'aquest acord de finançament perquè hi ha hagut, amb el Govern de l'Estat, un bon diàleg i un bon acord. I també hi ha sigut, aquest diàleg i aquest bon final d'acord, amb la resta de comunitats autònomes. I, en aquest sentit, aquest acord és un acord que va més enllà de la responsabilitat que té el Govern de Madrid i que pot tenir el Govern de Catalunya per la seva implicació, perquè també compromet els governs autonòmics governats pel Partit Socialista i governats, també, per Coalició Canària.

Jo comparteixo que aquests pressupostos tenen la virtualitat de ser els pressupostos que recullen l'impacte d'aquest nou acord de finançament. I, per tant, doncs, cal destacar i valorar que si no s'hagués fet aquest acord de finançament probablement no estaríem parlant de les previsions de creixement que integren aquests pressupostos. I això és així.

Ara, també li he de dir que aquests pressupostos, que integren l'acord del finançament, per al Govern català, no és aquest un punt final de tota la problemàtica del finançament autonòmic. I amb això també vull aprofitar la seva intervenció per explicitar-li que s'ha donat un pas important en la línia de la millora del finançament autonòmic; molt important, estructuralment, qualitativament i quantitativament. S'ha donat un pas important, que ens permetrà, en els propers anys, evidenciar que, estructuralment, aquest nou model és molt millor que tots els que hem tingut anteriorment.

Però si hem pogut fer aquest pas, és perquè fa molts anys que insistim que les fonts de finançament del Govern de Catalunya s'han de basar en els impostos que paguen els catalans a Catalunya. I això ho venim dient nosaltres des de fa molts i molts i molts anys; molts anys, si m'ho permet, molt abans que vostès ho diguessin. Però és veritat, ha hagut de ser un govern del Partit Popular el que al final ens ha donat la raó plenament en aquesta línia, no? I ara difícilment retrocedirem en aquesta estructura. El 15% inicial de l'IRPF insistit i aconseguit amb el Govern del Partit Popular, amb topalls, eh?, va ser un inici, un començament de tot un canvi qualitatiu d'un model. L'ampliació fins al 30, posteriorment, amb vostès, va ser un pas més endavant. Però ha hagut de ser fins ara –fins ara– que no hem pogut donar un pas substancialment important en la línia de transformar les fonts de finançament en un sistema que en el fons ve a reconèixer-nos que les fonts de finançaments que el Govern de Catalunya i el nacionalisme català ha vingut defensant durant molt temps, ara han permès arribar a un consens, i han permès, doncs, que el Govern de l'Estat accepti definitivament aquest plantejament com a bo.

És veritat que, últimament i els últims anys, el Partit Popular també s'ha posicionat en aquesta direcció. I

això ha permès arribar al consens al qual hem arribat. I l'Administració central de l'Estat és la responsable d'acceptar aquest canvi i que el diàleg polític hagi pogut donar el resultat que ha donat. És un bon acord per a Catalunya, no és l'últim acord que farem per a Catalunya en matèria de finançament, en farem d'altres, segur que en farem d'altres; perquè la nostra societat és canviant, i perquè la seva ambició, com a responsable política, no serà l'ambició de quedar-se en el marc que avui tenim. Voldrà, vostè, millorar les coses i voldrà aprofundir-hi, i voldrà, doncs, introduir variants en el moment en què justifiquin políticament aquestes variants i també es puguin assumir.

Nosaltres, en aquests moments, simplement diem que aquest és el bon, el millor acord que avui s'ha aconseguit. És el millor acord dels que s'han anat obtenint en el darrer temps i que, estructuralment i quantitativament, ens permet un canvi important. Però, permeti'm dir-li que m'agradarà, juntament amb vostès i amb tots els altres grups d'aquesta cambra, continuar parlant-ne, d'aquesta matèria, i continuar reflexionant-hi, continuar, diguem-ne, millorant; i, sens dubte, continuar consolidant un bon model de finançament.

Vostè mateixa deia, com un valor important, el fet que ara ja el 80% de les fonts dels recursos de la Generalitat de Catalunya vénen i procedeixen dels impostos, i que quedava prop més d'un 14 o 15% que ve de transferències. Doncs bé, tenim un marginal, encara, un marginal de recorregut que ens permet, doncs, encara, acabar de, puntualment, millorar aquest acord de finançament.

Però el que sí que és veritat és que endarrere serà molt difícil anar-hi. I canviar-lo estructuralment serà molt difícil anar-hi, i que qualitativament el model va en una bona orientació. I que és bastant, diguem-ne, complex, canviar qualitativament aquest model, i introduir-ne un altre, doncs, diferent: en tot cas, el millorarem; en tot cas, l'aprofundirem; en tot cas, anirem encara una mica més enllà. Però el que no podrà ser –jo ho crec que serà difícil– és fer una volta de mitjó diferent de la que hem fet fins ara.

Amb el tema d'hidrocarburs, té vostè raó: els hidrocarburs en els últims tres anys estaven congelats. És veritat, estaven congelats, no s'havien actualitzat. I això vol dir que, en termes relatius, els hidrocarburs a l'Estat espanyol i a Catalunya havien baixat un 10% en termes de poder adquisitiu, de valor, eh?, s'havien reduït fins a un 10%. Perquè quan no s'actualitzen, doncs, en termes relatius, a mesura que la inflació, doncs, encara és positiva, els hidrocarburs, els impostos estaven congelats i s'havien reduït. Ara el Govern ha proposat un 3%, la inflació. És veritat que el Govern, aquesta proposta, l'ha feta acompanyar d'un plantejament per donar resposta al compromís en el Consell de Política Fiscal i Financera d'instrumentar-lo a través d'un impost cedit. La Generalitat ha acceptat l'impost cedit i ha acceptat la capacitat normativa addicional.

M'ha preguntat –i m'ho han preguntat– si el Govern en farà ús, d'aquesta capacitat normativa. Ho decidiran vostès. Vostès ho decidiran, si se n'ha de fer ús o no se n'ha de fer ús. Al final aquest Parlament haurà de dir sí

o no. I haurà de dir si la fase finalista a la sanitat, doncs, està justificada o no està justificada. El Govern proposarà. Pot proposar quin ús en farem, d'aquesta capacitat normativa. No en farem mai cap ús? Això avui no ho puc dir. Avui no ho tenim sobre la taula, i aquesta és una decisió que avui el Govern no la contempla. Però el que farà el Govern, el que faran vostès, el que decidirà aquest Parlament en bon ús de la sobirania que ara se'ls aporta amb aquest nou instrument, doncs, això ja ho veurem en el temps..., vostès ho diran, no?

Jo estic d'acord que els objectius d'aquests pressupostos, en alguns aspectes, doncs, ens apropa, amb algunes prioritats, no? I vostè em planteja l'objectiu del sanejament dels comptes públics. Gairebé m'ho exigeix, eh?, com un objectiu prioritari de sanejament dels comptes públics i de gestionar amb eficàcia i amb austeritat els comptes públics. Jo estic d'acord amb vostè: és, per mi, aquesta, una obsessió, i faré tot el que al meu abast estigui per fer una molt, molt correcta administració i gestió de les finances de la Generalitat de Catalunya.

Ara bé, no és per dir-li-ho, però, deixi'm dir-li que la qualificació actual que avui fa Standard & Poor's, que dona a la Generalitat de Catalunya, avui, el *rating* de doble A, eh?, com la màxima qualificació de gestió dels recursos públics. Aquesta és una agència que es dedica a avaluar la gestió dels recursos públics de les administracions públiques. I la qualificació... –i és una agència no pública, purament privada i que, doncs, analitza i fiscalitza els comptes de les administracions públiques–, aquesta qualificació, la que s'ha donat a la Generalitat de Catalunya, supera la que s'ha donat per part d'aquesta mateixa agència a Balears, a Canàries i, fins i tot, al País Basc. I en l'informe preceptiu de què ve acompanyat es posa de manifest la millora de la situació pressupostària: la reducció del dèficit, el creixement sostingut dels ingressos i un nivell d'endeutament moderat. I es valora com una de les línies, doncs, més positives de la gestió de les finances públiques de la Generalitat de Catalunya. I no ho diu, això, el conseller d'Economia, i no ho diu cap institució, diguem-ne, pública: ho diu una agència de prestigi internacional que, any a any, està analitzant els comptes de la Generalitat.

A tall de recordatori, per a la seva informació, els vull, també, fer veure que la Comunitat Autònoma de Madrid i de València, o els ajuntaments com Barcelona, han estat qualificats per la mateixa agència amb un *rating* inferior al de la Generalitat de Catalunya –inferior al de la Generalitat de Catalunya. Per tant, la Generalitat de Catalunya està sent valorada positivament per les agències de *rating*.

I, si fem referència, doncs, a l'ICF, que ha estat alguna vegada en aquest debat, també, objecte, doncs, d'algunes declaracions, com si fos l'ICF l'instrument absolutament posat al servei de no sé quins interessos, doncs, actualment l'ICF està avaluat com la A més alta valorada, amb la A més alta, per les obligacions a llarg termini i per la gestió dels seus recursos, pels crèdits i els avals que dona a llarg termini amb perspectiva totalment positiva. I amb F1, la màxima qualificació a curt termini; és a dir, la màxima qualificació donada a les gestions dels recursos a llarg termini i la màxima dona-

da a la gestió de recursos a curt termini ha estat avaluat per l'ICF, per Standard & Poor's, també.

I una altra agència, la Fitch IBCA, confirma aquest *rating*, que és una altra entitat del mercat, que no té perquè tenir cap vinculació, diguem-ne, amb Standard & Poor's. I Fitch IBCA confirma aquest *rating*, i diu, textualment, el seu informe que «l'ICF, en no tenir llicència bancària, no té obligació legal de complir amb el requisit de prudència exigida a les institucions financeres. I, tot i així, tant els seus comptes com la política de provisió d'insolvències, dona un ampli compliment a les normes que avui exigeix el Banc d'Espanya.» I la qualifica amb la màxima qualificació en la gestió dels recursos a curt termini i a llarg termini.

Escolti'm, és una agència de *rating* en el mercat. Per tant, li vull dir, comparteixi'l vostè, l'objectiu, totalment –totalment–, i em tindrà absolutament al seu costat i a les iniciatives que vostès vulguin fer per garantir la màxima gestió d'eficàcia i d'eficiència i la màxima, doncs, transparència de tots els comptes públics.

Jo també li vull dir que, quant a l'estabilitat pressupostària –li ho vull dir–, comparteixo l'objectiu d'estabilitat pressupostària. Aquest any el pressupost té dèficit, doncs, estrictament..., dèficit zero. És a dir, estem en la línia de no generar, doncs, a través del pressupost, més dèficit. El pressupost aquest any no generarà més dèficit. I l'any que ve, tampoc –tampoc. I la previsió és una petita previsió de superàvit.

Vostè em pregunta si l'endeutament és un 1,5 o és un 1,6, no? Doncs, li contestaré concretament, perquè amb totes aquestes xifres d'euros i xifres tan llargues, estalviem, a vegades, la cua del detall, de la xifra econòmica, i parlem d'1,5, no? Miri, les dades pressupostades, en aquests moments, per la Generalitat de Catalunya en el pressupost del 2002 en base a les normes SEC/95 –que són les normes que avui defineixen les definicions dels conceptes que han d'entrar dintre l'endeutament–, la xifra de l'endeutament avui existent, d'acord amb les normes SEC/95, és d'1.502.982,94 milers de pessetes. I aquest 1,5 bilions és la previsió que, d'acord amb les normes SEC, avui l'obligació que té la Generalitat de computar aquest endeutament com a endeutament, doncs, que s'incorpora en el Pla d'endeutament de les administracions públiques a l'Estat espanyol.

És cert que entorn a l'endeutament hi ha una discussió conceptual. És veritat. És veritat que a la Unió Europea hi ha una discussió conceptual sobre quins conceptes o quins termes o quines institucions han d'entrar en les qualificacions de l'endeutament. Però les normes SEC són la referència que totes les entitats fem servir i utilitzem. Jo, en aquest sentit, li he de dir que la Generalitat el que fa és el que el Banc d'Espanya ens diu que hem de fer. I el Banc d'Espanya ens diu quines són les entitats que han d'entrar d'acord amb les normes SEC. I nosaltres computem les normes, computem i apliquem els criteris del Banc d'Espanya que ens diu que és el que ha d'entrar. I, d'acord amb aquests criteris que ens dona el Banc d'Espanya, l'endeutament és el que li he dit a vostè.

Nosaltres, en aquests moments, tenim l'obligació del mandat legal d'aquesta cambra de fer una llei d'estabi-

litat pressupostària. És veritat, la tenim. Però també li he de ser sincer: el Govern de l'Estat ha fet una llei d'estabilitat pressupostària. I quan es va fer en aquest Parlament el pronunciament i es va incorporar en la Llei de pressupostos l'obligació legal de fer una llei d'estabilitat pressupostària no existia, en aquell moment, la Llei de l'Estat. No existia. Es va incorporar el novembre passat i el Govern va presentar una proposta de llei d'estabilitat pressupostària el passat mes de gener o febrer.

I, bé, el Govern de Catalunya entén que el contingut de la Llei d'estabilitat pressupostària, que són dues lleis, una d'orgànica, i l'altra, una llei general, són uns continguts que atempten contra les competències de les comunitats autònomes i dels ajuntaments. Aquesta és una discussió que ja l'hem feta i l'hem coneguda, i en el debat parlamentari s'ha explicitat, no? I, probablement, d'aquí a pocs dies, acabarà, aquest tràmit.

Bé. En quin marc legal s'ha d'ajustar el compliment d'aquest Parlament per fer una llei d'estabilitat pressupostària quan en els seus continguts el Govern discrepa contra l'autonomia i les competències que té la Generalitat de Catalunya en aquest marc competencial? És a dir, li he de confessar que el Govern i el conseller d'Economia volem tenir –i la tenim– intenció de complir aquest mandat, que tinc intenció de complir-lo, doncs, estic en una certa contradicció –és d'una certa contracció. Hi han uns continguts que no compartim, quant a ser uns continguts que no atemptin contra les competències de les comunitats autònomes, i, en canvi, hi ha un mandat legal de desenvolupar un marc legal. I aquí hi ha una certa complexitat d'ajust.

Bé. És probable que el Tribunal Constitucional ens aclareixi aquesta qüestió, ens defineixi el marc i ens digui exactament el que hem de fer. I, aleshores, amb un marc molt més estable, serà molt més fàcil, doncs, fer uns pronunciaments concrets; però, evidentment, l'obligació d'aquest conseller i del Govern és complir la Llei, i, en aquest sentit, doncs, haurem d'adaptar-nos a aquestes circumstàncies.

Ara, no sacralitzem l'estabilitat pressupostària –no la sacralitzem. I amb això crec que vostè, en la seva intervenció, ja ha fet una reflexió en aquest sentit. Li ha donat valor en si mateixa, a l'estabilitat pressupostària, però també entén que, el moment, en aquests moments, conjuntural, doncs, és un moment prou, doncs, flexible com perquè en aquests moments no sacralitzem aquest objectiu. La Unió Europea està dient a tots els estats membres que no sacralitzem l'estabilitat pressupostària. I, concretament, a la Unió Europea, l'Estat espanyol és l'únic país que ha regulat per llei l'estabilitat pressupostària.

Ara, comparteixo l'objectiu, estic d'acord amb aquest objectiu i farem el Pla d'endeutament. El Pla d'endeutament acaba aquest any. L'any 2001, acaba l'actual Pla d'endeutament i, a partir del 2002, comença el nou Pla d'endeutament per al proper quadrienni. A partir de l'any que ve, el Govern de Catalunya haurà de proposar a l'Estat un nou pla d'endeutament, eh? Doncs, proposarem a l'Estat un nou pla d'endeutament i em plaurà molt, un dia, doncs, explicar-lo en aquesta cambra, i explicar-lo i, en fi, detallar-lo.

I acabo dient-los que hem tingut en aquest debat una confusió que ara ja l'he entesa i, per tant, demano excuses, no? Ja l'he entesa, amb això de les presentacions de l'execució dels comptes, no? És veritat! És a dir, el mandat legal ens obliga que, abans de 30 de setembre, nosaltres presentem l'estat d'execució. El mandat legal és aquest, i quan jo m'he expressat he dit: «El mandat legal de presentació de l'estat de clausura a 30 de setembre s'ha acomplert, està en el registre i s'ha presentat.» El que passa és que vostès feien referència al fet que nosaltres ens anticipéssim al mandat legal i el mandat legal que tenim a 30 de desembre també el presentem, eh? He volgut entendre que vostès, el que ens estan demanant és que l'execució del pressupost a 30 de desembre... –de setembre–, a 30 de setembre es porti al Parlament. Crec que és això el que diu. I he volgut entendre també, en les seves paraules, que vostè m'ha fet saber que l'execució a 30 de setembre es porti. No hi ha una obligació legal, encara, tenim marge fins al 30 de desembre per a fer-ho. Hi ha marc legal per complir aquesta exigència, però, els dic que, atesa la seva, doncs, insistència, acaben d'entrar ara en el registre tots els comptes de la Generalitat, l'execució dels comptes de la Generalitat corresponent al pressupost d'aquest any a 30 de setembre, a 30 de setembre. Però és que la previsió..., estem al mes de novembre, és clar, a 30 de desembre encara no hem acabat l'any. És a dir, per tant, m'és molt difícil inventar-me el que passarà el mes que ve. *(Remor de veus.)* És a dir, l'avançament, no sé com vol que el faci! El puc pintar, el puc pintar!, però no es fa un pressupost sense haver fet abans la liquidació. Doncs, fa vint anys, fa vint anys que aquest Parlament aprova pressupostos sense avenços de liquidació!, sense avenços de liquidació, eh? No, perdoni, els avenços de liquidació... *(La Sra. Nadal i Aymerich fa unes observacions de dissentiment.)*

La vicepresidenta segona

Els demano que no estableixen un diàleg, si us plau.

El conseller d'Economia i Finances

Els avenços de liquidació no es presenten mai acompanyant els pressupostos, eh? *(Remor de veus.)* Ni a Madrid! Ni a Madrid! Ni quan vostès governaven! Ni quan vostès governaven, eh? Bé, acabo dient-los, doncs, que és una mica complex...

La vicepresidenta segona

Li diria senyor conseller, que anés acabant, si us plau...

El conseller d'Economia i Finances

Doncs, ja he acabat! *(Rialles.)*

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal, per un temps de deu minuts, senyora diputada. *(Pausa.)*

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo he volgut estar molt escrupolosa amb el temps que te-

nia en el meu primer torn d'intervenció, li he dit que deixaria el quart objectiu del Partit Popular per a aquest torn d'intervenció, i, aleshores, no li he dit una cosa que ens sembla que és important dir-li: senyor conseller, no cal que em doni les gràcies! No cal que m'agraeixi el to! De debò, no cal! No cal, perquè és que ho ha fet amb tots i cadascun dels grups parlamentaris. És a dir, escolti'm, com si diguéssim, jo les voto en contra, les esmenes a la totalitat, eh? Ja ho ha fet a tothom. No cal, senyor conseller. Moltes gràcies.

A veure, el quart objectiu, li deia: modernització del país. Li deia: «Lideratge en creació d'ocupació i en innovació». Vostè donava unes dades, fa pocs dies: «Creació a Catalunya de 22.437 noves empreses, 387.000 milions de pessetes de capital de constitució.» Deia: «Estem davant d'un indicador de potencialitat i de dinamisme de la nostra economia.» Fantàstic, molt bé!, i també ens donava unes dades d'increment de les exportacions. Però jo li vull dir: és cert o no, senyor conseller, que les exportacions, al mes de juny, se'ns van estancar i se'ns van quedar al 2,6%? I jo li pregunto també, senyor conseller: és veritat o no que, a les dades d'exportació que vostè ens ha donat avui, alguna cosa hi té a veure la caiguda del dòlar i, per tant, la diferència de deu pessetes respecte a l'euro? De les dades que vostè ens ha donat, hi té alguna cosa a veure això o no? Jo diria que sí! Per tant, senyor conseller, el que li dèiem com a quart objectiu –i per poder acabar amb el fil conductor de la meva primera intervenció– és que vostès han de potenciar l'acció, les accions públiques dirigides a les pimes. És cert que el Cidem ha crescut d'un 24%; és un creixement important, però també és cert que el Cidem ha d'incorporar la innovació i, per tant, considerem que les partides destinades a la petita i mitjana empresa són importants.

Senyor conseller, vostè em contestava que vostè té voluntat de complir, que no es tracta de sacralitzar una dècima i –home!– i gairebé m'ha avançat que portaran la Llei d'estabilitat pressupostària al Tribunal Constitucional. Miri, senyor conseller, vostè sap perfectament que la Llei d'estabilitat pressupostària del Govern del Partit Popular no imposa un objectiu de dèficit; no prohibeix res i vostè ho sap: no prohibeix res. No estableix objectiu, no fixa un objectiu: el que li fixa és un sostre de despesa. És l'únic que li fixa! I, a més a més, vostès diuen: «Home, és que el que passa és que aquest sostre el fixen al Consell de Política Fiscal i Financera!». Però és que vostè hi mana, al Consell de Política Fiscal i Financera, senyor conseller! Vostè pren decisions, també! Vostè podrà decidir quin és aquest sostre de despesa que, efectivament, podran tenir, eh? *(Remor de veus.)* Per tant, no es tracta, senyor conseller, de sacralitzar una dècima, però el que li diem és: pensa complir el mandat parlamentari d'enviar, de constituir... –si el senyor Camps no té inconvenient que jo segueixi la meva exposició, eh? Complirà el mandat d'aquest Parlament de constituir l'Oficina de Gestió i Control Pressupostari –centralitzada, senyor conseller: res de comissió interdepartamental–, l'Oficina de Gestió i Control Pressupostari centralitzada i el Pla d'endeutament? És el que li preguntàvem.

I a més a més, quan parlem d'endeutament –no he tingut temps de dir-li-ho abans, senyor conseller, però–,

parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és parlar d'un clàssic de l'endeutament, eh? Sempre ens han dit: «Miri, és que hi ha dues maneres de finançar la Corporació; una de dues: o se li transfereixen recursos o es permet que la Corporació s'endeuti.» Molt bé! Però és que vostès fan les dues coses, perquè el pressupost de la Corporació s'incrementa d'un 27,2%, però, al mateix temps, fa quatre dies, ve el director general i ens diu: «Ui!, això dels drets del futbol ens ha anat fatal, fatal, fatal. Això ens costa 1.916 milions de pessetes –diu–, però és que vam haver de fer un ajustament comptable i l'escaig se'ns va posar a 16.325. Vam passar de 1.900 a 16.300. I a això se li han de sumar els 3.000 milions de l'entrada a Via Digital –diu–, i això no acabarà aquí, perquè, a més a més, hi ha obligacions de préstecs amb entitats financeres que s'han de complir.»

Per tant, senyor conseller, li tornem a dir: compleixi el mandat d'aquest Parlament de fer el contracte programa, perquè és que ja l'hem aprovat, a instància del Partit Popular, ja no recordo ni les vegades! Compleixi els mandats d'aquest Parlament! I, a més a més, li dic una cosa, senyor conseller: compleixi'ls! Compleixi'ls perquè convé a l'economia catalana, però, sobretot, compleixi'ls per una cosa, perquè, quan un govern creu que pot fer allò que vol, acaba volent allò que no ha de fer. Compleixi-ho per això, no perquè vostè no tingui la majoria necessària per aprovar aquests pressupostos, sinó per fer allò que ha de fer en benefici de Catalunya.

Una altra qüestió, la Fira. La Fira, n'ha parlat vostè. Jo li ho llegiré..., jo li vaig preguntar en la Comissió: senyor conseller, els 3.000 milions de la Fira, que són importants per al pla director, perquè és un element important de la dinamització econòmica. I vostè em contesta, vostè em contesta: «No us amoïneu: hi seran! Hi han de ser! Els hem d'aportar i els aportarem! El pressupost de la Generalitat contempla una disposició addicional que habilita el Govern a fer l'aportació a aquesta institució.» M'ho explica a mi, però l'esmena l'hi vaig fer jo, al pressupost, però bé, d'acord. I em diu: «la farem: tenim tot l'any per fer-la, l'aportació; la farem, ho aportarem.» Senyor conseller, on són els 3.000 milions, de l'any passat, de la Fira? On són?

Una altra qüestió: model d'atenció a la infància. Se'ns presenta el nou model d'atenció a la infància, del qual nosaltres discrepem. Podem compartir objectius, però discrepem de com tenen encarat el model, un model compartimentat. Ens presenten uns llibrets fantàstics, però, sap?, vostè ha dit que Justícia s'incrementava d'un 17% i que es dedicaria, fonamentalment, als menors desemparats o en situació de risc social. Una pregunta, senyor conseller: vostè sap que les entitats que treballen en l'àmbit de l'atenció de menors en situació de risc o en situacions de desemparament estan cobrant per tenir criatures en els seus centres residencials al cinquanta per cent del que costa tenir la criatura? Vostè sap que, en cap cas –cap!–, en cap cas arriben a cobrar el cent per cent d'aquest cost?

Llei de conciliació de vida familiar i laboral! S'hi ha referit vostè també, senyor conseller. S'hi ha referit a bastament, no només com un mecanisme perquè les dones no hagin de renunciar a tenir fills per poder treballar, sinó que també s'hi ha referit com un element

important de les mesures en benefici de la família. I ens diu: «Hem enviat una llei de conciliació que recontempla els drets dels funcionaris a percebre el cent per cent de la retribució en el supòsit de reducció de jornada –de jornada, no?–, ampliada a un any per tenir la criatura.» Però jo li pregunto: què passa amb la reducció de jornada que es conté a la Llei d'acompanyament per a prematurs? Preveu, la Llei d'acompanyament, una reducció de jornada –quan s'hagin tingut criatures prematures– de dues hores! Però el petit detall és que no els les paguen, no tenen, els funcionaris, la percepció íntegra d'aquest temps de permís. És a dir, ens envien una fantàstica Llei de conciliació de vida familiar i laboral per a estendre a un any el permís que tindran els funcionaris per atendre criatures, però, quan ens arriba la Llei d'acompanyament, ens diuen que qui tingui criatures prematures no els abonaran íntegrament la retribució per a aquestes dues hores. Facin polítiques que realment avancin en la paritat, senyor conseller. Vostès tenen, ja des del passat pressupost, introduït en el pressupost, el Fons de garantia de pensions. Posi'l en marxa, senyor conseller.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Quines són les partides que estan exactament en el pressupost per a dotar el Pla integral per lluitar contra la violència domèstica? Pensen posar en marxa els punts de trobada familiar, que és un mandat d'aquest Parlament també impulsat pel Partit Popular i que resol una situació tremenda, que és no poder complir els drets a visites dels menors amb els seus pares quan s'han produït situacions de violència? Pensen posar en marxa els punts de trobada familiar? Miri, conseller, li ho dic amb tota cordialitat: oblidi's de fer mesures que són molt espectaculars. Faci reflexionar el seu Govern, que s'oblidin d'això del *home link*, que està molt bé, però ja ho faran això del *home link*, que, a més a més, perquè no és competència seva. Compleixin les seves competències! Posin en marxa el Pla integral per lluitar contra la violència domèstica i, sobretot, dotin places per a les dones per a les situacions d'emergència. És que, a més a més, són mesures, són compromisos adquirits amb el Partit Popular. *(Pausa.)*

Li deia, senyor conseller: deixi de burocratitzar l'estructura de dics i avanci en l'equiparació de les condicions laborals del sector concertat i de la XHUP i de la xarxa d'atenció primària a la resta de personal de la sanitat. Miri, això té dues virtuts: té una primera virtut, que és que fa que compleixin la llei –cosa que no està malament per a un govern, eh? Els farà complir la Llei 15/1990, però és que, a més a més, podran prescindir d'una quantitat de personal impressionant que tenen per motivar, tenen personal per motivar els funcionaris. No cal! Equipari el sou i veurà que els té motivadíssims! Complirà la Llei i motivarà els metges! Garanteixin una tutela judicial efectiva als qui tenen més mitjans. Vostè sap que el torn d'ofici cobreix només el 40% del cost que té. També hi ha un mandat d'aquest Parlament perquè s'incrementi fins al 80%, senyor conseller.

I jo torno al Cat21. Estem construint la Ciutat Judicial. Realment és una obra molt important, millorarà la justícia a Catalunya, millorarà la prestació de justícia. Sens dubte: la Ciutat Judicial ha d'aplegar 201 òrgans judi-

cials que ara estan dispersos en disset edificis. Està previst acabar-la l'any 2007. La inversió prevista, de forma immediata, és 35.000 milions de pessetes. I vostès han hagut de crear una nova empresa pública! Per fer una obra! Han hagut de crear una empresa pública per fer una obra! Expliqui-m'ho, senyor conseller!

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Hauria d'acabar al més aviat possible.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí; moltes gràcies, senyor conseller. Si tinc ocasió, també m'agradaria parlar de l'Institut Català de Finances. Per tant, ho deixo de moment aquí, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*Remor de veus.*) Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Breument, contestar-li les preguntes que m'ha anat explicitant. Pel que fa a les exportacions, en els últims vuit mesos de l'any, d'aquest any 2001, les exportacions catalanes han crescut un 16%, en els últims vuit mesos han crescut un 16%. Aquesta és la dada que agrupa totes les exportacions en totes les línies sectorials. I previsiblement l'any que ve l'estimació que el Govern fa de creixement de les exportacions serà una mica més baixa, lògicament, perquè el mercat internacional s'afebleix, però estarà entorn del 10%, el creixement de les exportacions l'any que ve.

Complir el mandat del Parlament, doncs, evidentment que sí. La voluntat del Govern és complir el mandat del Parlament, però també la voluntat del Govern és complir el mandat del Parlament sense tampoc incórrer en contradiccions, però complirem el mandat del Parlament, lògicament.

La Corporació de Ràdio i Televisió..., dir-li que efectivament hi ha el compromís de fer el contracte programa. El Govern té intenció de promoure el diàleg necessari amb la institució de la Corporació de Ràdio i Televisió per poder fer aquesta signatura d'aquest contracte programa per tres anys, amb la qual prevegi les actuacions que s'han de fer: no només de les aportacions que ha de fer el pressupost de la Generalitat, sinó també com es poden afrontar les millores i les inversions per a les necessitats tecnològiques que té aquest mitjà. I per tant, doncs, estigui vostè tranquil·la: la intenció del Govern és signar aquest contracte programa i ho farem i el tancarem.

Amb la Fira, li he de dir que, davant de notari i davant dels mitjans de comunicació, el Govern de la Generalitat va signar la incorporació a la societat Fira 2000 amb l'aportació de 3.000 milions de pessetes. Davant de notari i davant de les càmeres i de l'opinió pública. Aquesta signatura es va fer al Palau de la Generalitat. Consta ja en registre que l'aportació de capital de la Generalitat és de 3.000 milions de pessetes. Consta en registre. I el mandat de la llei del Parlament d'aquest

any 2001 diu que la provisió efectiva és de 800 milions de pessetes, que ja s'ha fet, i la resta de la provisió s'ha de fer efectiva al llarg de l'any 2002. I això és el que està a dintre de la Llei de pressupostos d'aquest any.

La Llei de pressupostos d'aquest any el que diu és: la Generalitat ha de fer una aportació de capital de 3.000 i ha de fer una provisió d'aportació en el moment de la signatura de 825 milions de pessetes. I és això el que s'ha fet. S'ha complert la llei exactament tal com està prevista. Ara, sàpiga –aprofito per dir-li– que en aquest tema de la Fira..., jo li agraeixo el seu interès de prioritzar-lo el tema, però no em guanyaran. En el tema de la Fira no em guanyaran. És a dir, si hi ha un conseller compromès amb el moment actual de la Fira; si hi ha un conseller que té interès que la Fira en aquests moments a Catalunya capgiri absolutament; si hi ha un conseller que té interès no només en la Fira de Barcelona, sinó per exemple, per què no?, les fires que es poden fer a Tarragona o a altres indrets, és aquest, és aquest. Per tant, no hi haurà un conseller més convençut, més disposat, més interessat, a fer tots els esforços necessaris per impulsar les actuacions que aquesta Fira i totes les fires que avui té Catalunya puguin tenir les infraestructures necessàries per emprendre la seva funcionalitat amb tota eficàcia, perquè hi crec. Jo hi crec. Hi crec, en la funció que la Fira pot desenvolupar en el creixement futur de la nostra societat.

En l'àmbit de la justícia dels menors desemparats en situació de risc, bé, jo lamento que potser no pugui ser molt explícit en aquestes funcions i en aquestes matèries, però el conseller d'Economia no ho sap tot ni és absolutament responsable de totes les actuacions, però probablement després tindrà ocasió de discutir en profunditat el pressupost de Justícia i tindrem l'ocasió d'entrar en detall en algunes actuacions, però sàpiga que s'estan millorant les dotacions per a aquesta línia que vostè apuntava: per a l'atenció de les dones afectades per actes de violència i per a tot el relatiu a donar més disponibilitat de places perquè les dones afectades per violència domèstica puguin tenir-hi accés. Sé –i aquí ens acompanya la consellera de Benestar Social– que la Generalitat ja ha posat en marxa un paquet de places en aquest sentit, que estan utilitzant-se d'una manera molt efectiva i molt positiva. Es preveu augmentar-les, es preveu en el 2002 incrementar-les. Probablement la consellera els ho explicarà d'una forma més exacta, amb el número concret. Jo en aquests moments no en dispo, però es dota de més recursos per a, això, assumir-ho.

Pel que fa a l'ICS, doncs, dir-li exactament el mateix. Segurament quan discutim el pressupost de Sanitat podem parlar més dels aspectes més qualitius de l'ICS.

Jo simplement, pel que fa a la Ciutat de la Justícia, li prego que ja no li diguin més «Ciutat de la... Judicial». Diguin-li «Ciutat de la Justícia». Penso que és més adient la denominació de Ciutat de la Justícia i..., però, bé, vostè diu: «Per què hem de fer una societat per fer aquesta obra?» No fem la societat per fer l'obra: fem la societat per poder gestionar aquesta obra quan estigui acabada. És a dir, la Ciutat de la Justícia són molts emplaçaments i molta responsabilitat de gestió i administració dels espais judicials. El que creu el Govern és

que és positiu crear una societat pública, 100% pública, que sigui la responsable de la gestió de la Ciutat de la Justícia i que tingui la responsabilitat d'administrar la utilització, l'ús i tota la... relativa a activitat de reposició i de funcionament de tots els espais de la Ciutat de la Justícia. No és exactament per fer l'obra. Per fer l'obra s'adjudicarà en règim de concessió i el que lliciti i el guanyi en aquest sentit amb la millor oferta tindrà la responsabilitat de fer l'obra.

I dir-los també en aquest sentit, ja que em parla de la Ciutat de la Justícia, que amb tot el relatiu al finançament de les infraestructures la Comissió Europea és conscient de les limitacions pressupostàries que estan tenint els països membres i dels avantatges que aporta el sector privat aportant finançament a les realitzacions de les infraestructures i els serveis públics.

I en aquest sentit, en el marc de l'anomenada Agenda 2000, se li dona per part de la Unió Europea entrada en un marc normatiu legal que abastarà tota la Unió Europea per poder tenir definit un marc general d'actuació de les iniciatives del sector privat en el desenvolupament de les infraestructures públiques. És una novetat important que s'incorporarà a l'anomenada Agenda 2000. Tan sols li vull dir: Portugal, que és un Estat socialista, està finançant en aquests moments de manera privada més de 25.000 milions d'euros en carreteres, trens, aeroports, escoles, hospitals i presons. I Grècia, que és un país socialista també, doncs, està fent en aquests moments, per exemple, el pont de Rion - Antirion, està fent les rondes d'Atenes o està fent també, per exemple, tota la concessió de carreteres per valor de més de 5.000 milions d'euros a través d'aquest sistema, també. O per exemple, Holanda, que és socialdemòcrata, està fent l'enllaç del TGV a Siemens. L'està fent així. L'ha adjudicat a aquesta companyia. O l'autopista 59 també, a dintre d'Holanda. O per exemple, Irlanda, que és un país conservador, està fent també en aquests moments inversions en residus, metro i aigua a través d'aquest sistema. I Alemanya, que és socialdemòcrata, està adjudicant els túnels de Warnow, a Rostock. Ho està adjudicant, per exemple, a Herren, Lübeck, que està portant a terme en aquests moments inversions d'auto-vies amb peatge a l'ombra a través d'aquest sistema.

És a dir, per tant la Unió Europea harmonitzarà les disposicions avui vigents per també definir unes pautes per orientar l'actuació de les iniciatives del sector privat en el desenvolupament de les infraestructures. Per tant, la Ciutat de la Justícia es farà a través d'aquesta metodologia i se'n farà la gestió i l'explotació posterior a través d'una societat.

I acabo dient-li..., abans no he tingut oportunitat de dir-li-ho, quan m'ha preguntat quina era en aquests moments la xifra dels actius financers contemplats en el pressupost: els actius financers que preveu el pressupost per a l'any 2002 són de 2.188 milers d'euros.

Res més i moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè senyor conseller. La il·lustre diputada senyora Dolors Nadal té la paraula, per cinc minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. El que jo intentava dir-li, senyor conseller, en els diferents torns de la meva intervenció és que hi ha una realitat: nosaltres hem passat d'una situació en la qual el que fèiem eren finançar despesa corrent amb deute i el que li planteja el Partit Popular és que l'objectiu és que arribem a una situació en la qual no calgui endeutar-se per finançar inversió. Aquest és el plantejament que li hem fet al llarg de tota la intervenció. Aquest és el plantejament del Partit Popular, és a dir, passar de finançar despesa corrent amb deute a arribar a una situació en què no ens haguem d'endeutar per poder finançar inversió. Aquest és el plantejament que li hem fet i ho vull repetir perquè no sé si ha quedat clar amb tants balls que ens hem anat fent uns i altres. Vostè prefereix Ciutat de la Justícia, senyor conseller. A mi em sembla... Jo em sento molt orgullosa que vostè utilitzi la paraula d'«alentiment econòmic», que jo solc utilitzar. Veig que ara la utilitza vostè. Per tant, seva «alentiment», meva «Ciutat de la Justícia». La utilitzaré, però em sembla que això no és l'important.

Nosaltres considerem, senyor conseller, que no és necessari crear una nova empresa pública per gestionar la Ciutat de la Justícia. Podem discutir-ho, però en qualsevol cas si estem en un plantejament de disminució de la despesa considerem que no és el mecanisme, no és el mecanisme utilitzar-lo.

En qualsevol cas, una qüestió que m'havia quedat al calaix i que em sembla que és molt, molt important: l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Finances creix d'una forma important, creix un 41,6% del seu pressupost. L'Institut Català de Finances, sens dubte, ha tingut uns bons resultats i sens dubte pot ser un mecanisme important per al finançament de noves empreses. I a més a més també perquè com ha quedat clar els propers dos o tres anys com a conseqüència de la incorporació a l'euro seran anys d'importants inversions per poder tenir una major competència i poder-nos implantar en aquests nous mercats en què entrarem. Hi estem d'acord, senyor conseller, de totes maneres nosaltres considerem que l'Institut Català de Finances ha d'estar sotmès a determinats controls. L'Institut Català de Finances..., vostè preguntí a algun diputat, i concretament a un diputat del meu Grup Parlamentari, i li explicarà el pa que hi donen en l'Institut Català de Finances.

I per tant, senyor conseller, és un bon instrument, pot ser un bon instrument. Hem d'esviar totes les ombres que ha tingut fins ara l'Institut Català de Finances, d'acord, però s'han d'establir mecanismes de control, senyor conseller. S'han d'introduir a la junta de govern, per exemple, o establir alguna mena d'organisme que estigui integrat per professionals de reconegut prestigi, bé en l'àmbit jurídic, en l'àmbit econòmic, en l'àmbit financer, però que realment tinguin una experiència professional i que puguin establir aquest control. I a més a més, a nosaltres ens sembla que hi ha una altra qüestió que permetrà realment fer aquest control, que és l'obligació d'informar el Parlament, a través de la Comissió mateixa, a través de la Comissió d'Economia, no només de la concessió de crèdits i avals: de la dene-

gació també dels crèdits i avals que fa l'Institut, perquè així es pot fer realment un veritable control. Aquesta és una proposta, senyor conseller. Vostè la va plantejar als grups parlamentaris i vostè sap que amb anterioritat el Grup Popular li havia enviat ja una proposició de llei de modificació de la Llei de l'Institut Català de Finances. Per tant, a mi em sembla que en aquest tràmit ho podem anar negociant.

En definitiva, senyor conseller, ens agrada la música. Ho hem dit. Des que va presentar els pressupostos, ho hem dit: ens agrada la música, però sens dubte després d'aquesta intervenció que jo mateixa acabo de fer hauré d'arrodonir la partitura.

El pressupost del nou sistema de finançament, senyor conseller, ha de tenir els quatre objectius que li he esmentat: ha de prioritzar el benestar dels ciutadans; ha de ser el de la millora de la sanitat, de l'educació, de les polítiques a favor de la família; s'ha d'orientar a l'estabilitat econòmica, reforçant la disciplina de la despesa i incrementant la inversió pública i prioritzant aquells components de la despesa que tenen major incidència sobre el creixement i la competitivitat per generar ocupació.

Senyor conseller, el Partit Popular li ha fet propostes clares. Li hem recordat mandats d'aquest Parlament. La nostra oferta està damunt de la taula. Esperem la seva resposta, senyor conseller.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per al posicionament del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, la meua intervenció, en aquest punt del debat de pressupostos no pot ser d'altra manera que la de fixar el posicionament del Grup de la majoria després d'haver escoltat la presentació per part del conseller i la intervenció de tots i cada un dels grups que m'han precedit en l'ús de la paraula.

El nostre Grup, d'entrada i en nom seu, defensa aquest pressupost des de la més estricta humilitat d'un Grup Parlamentari que no té la majoria absoluta i que sap que aquests pressupostos els haurà d'aprovar amb els vots d'altres grups d'aquesta cambra. Per tant, com ja ha fet aquest dematí, l'honorable conseller, també, des d'aquest tribuna, oferixo, en nom del Grup Parlamentari, el treball i la predisposició per arribar a acords com més amplis millor perquè aquest pressupost de l'any 2001 sigui un bon pressupost per a la major part de grups parlamentaris d'aquesta cambra.

El nostre Grup votarà en contra perquè el que estem discutint en aquests moments és si el pressupost presentat pel Govern és vàlid per a continuar el tràmit parlamentari, o bé si s'ha de retornar al Govern perquè n'elabore un altre. El nostre Grup considera que aquest pressupost, el pressupost que ha presentat per a l'any 2002 el Govern de la Generalitat, és un pressupost que

mereix el nostre total suport. I ho fa des de la perspectiva dels arguments que considera necessaris per valorar aquesta posició.

Tres n'exposaré. Jo crec que l'honorable conseller, en tots els torns de rèplica que ha tingut al llarg del dia, ha anat perfectament posicionant el Govern i contradient aquells aspectes que els diferents grups han anat introduint en el debat parlamentari. Tres motius per donar suport inicialment a aquest pressupost. El primer, fet que realment és controvertit, és a dir, en quin entorn, en quin marc, en quines previsions econòmiques aquest pressupost es vol executar.

El nostre Grup, tot i considerar que efectivament estem en un moment d'incertesa, en un moment en què si ja sempre són difícils les previsions econòmiques, probablement en aquests moments encara són més difícils que mai, però, en tot cas, pensem que les previsions que el Govern aporta per emmarcar els pressupostos són, si no més, raonables i són perfectament realitzables. Ho creiem des del nostre punt de vista.

És evident que podríem entrar a discutir i a valorar els diferents indicadors, la posició de les diferents institucions i organismes internacionals, i podríem parlar de l'única cosa que ens posaríem d'acord: que és que hi ha una evident ralentització de l'economia mundial, també de l'economia catalana, però, en tot cas, el que també és cert és que la nostra economia està, avui per avui, aguantant un ritme de creixement i d'activitat per damunt de la mitjana europea i per damunt del que en principi es podia esperar de la situació internacional.

Per tant, aquesta proposta d'increment de l'activitat del PIB per a l'any 2002, del 2,7%, des del nostre punt de vista, creiem que és una proposta que és raonable i que, a més, és factible. En tot cas, podria posar, que ningú l'ha posat damunt la taula, consideracions com la d'una persona a la qual jo tinc un respecte especial. No és cap premi Nobel en economia, però que jo li tinc un respecte especial, el senyor Pedro Solbes. Fa una setmana argumentava..., com a responsable de la política econòmica europea, argumentava que les seues previsions eren que, per a l'any 2002, probablement ja a partir de l'últim trimestre, per tant, de la fase última de l'any, ja podria començar una reactivació que amb tota seguretat comportaria un creixement molt important per a l'any 2003.

Bé, no sé qui té la raó, però jo pregunto: la tingue qui la tingue, en aquests moments, com havia expressat algun diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en aquests moments, hi ha dos alternatives únicament. O bé, a la vista dels núvols, de les incerteses que hi ha en aquests moments en l'evolució de l'economia, i per tant, amb la possible repercussió en els ingressos, s'aplica o es planteja un pressupost restrictiu, moderat, o bé, simplement, des de la prudència i evidentment continuant des de la incertesa, es plantegen uns pressupostos que poden ser assumibles. I en tot cas, si hi ha alguna desviació, és evident que la hisenda de la Generalitat té capacitat per afrontar possibles desviacions que es puguin deduir d'aquestes incerteses.

Quasi tots els diputats i diputades o diputada que m'han precedit en l'ús de la paraula han fet referència al pe-

rill o al risc que tenim davant d'un nou model de finançament que preveu lligar els ingressos de la Generalitat amb una part molt important de l'activitat econòmica. Això és un risc, això és un risc, és evident, però és evident que si volem autogovern, és evident que si volem tenir capacitat d'autogovern i volem tenir autonomia financera..., és evident que hem d'assumir un risc. El concert basc, per anar a l'extrem màxim, és el model de finançament que assumix més risc perquè el cent per cent dels seus ingressos depenen, precisament, dels tributs i de l'activitat econòmica del País Basc.

Per tant, crec, sincerament, que avui no podem entrar en la discussió de si el nou model de finançament, just començant a caminar en un moment, en una fase, en una època, de turbulències, pot tenir un cert risc o un cert perill de no donar els fruits esperats. Ja ho veurem, ja ho veurem, però en tots cas, el pressupost es presenta..., a pesar de tot, es presenta amb una despesa corrent i amb uns ingressos corrents que permeten preveure un estalvi per operacions corrents de, exactament, 1.255.457 euros. Per tant, estem parlant d'un creixement amb la previsió de l'estalvi per operacions corrents del 44,4%, superior a l'estalvi que es va preveure per a l'any passat. I si a aquest estalvi corrent li posem les operacions de capital, arribarem al final, encara, a un resultat no financer positiu per a les previsions que s'han fet per a l'any 2002. Per tant, crec que hi ha marge suficient en aquest pressupost per a assumir desviacions que es puguen produir en els propers mesos.

Un altre aspecte també que em pareix rellevant potser ha estat el que ha fet més gràcia a l'acabar la intervenció del senyor Martí Carnicer, quan es referia a aquest increment de les despeses d'estudis, despeses corrents –diríem– de determinats departaments. Mire, m'ha vingut al cap una anècdota. L'anècdota de dos xiquets que es van trobar el diumenge al matí jugant al parc. I un arriba molt content i diu a l'altre: «Escolta, estic tan content que avui t'invitaré jo, perquè avui els meus pares m'han doblat la paga.» «Home, està molt bé això.» «M'han doblat la paga. El 100% més que la setmana passada.» «Home, i quan te donava ton pare la setmana passada?» Bé, doncs el seu pare la setmana passada li donava mil pessetes. Per tant, li havia passat a dos mil. «Home», l'altre li contesta, «no està malament, no està malament, però si tens en compte que, per exemple, el meu pare aquesta setmana només m'ha augmentat el 10% però resulta que aquest 10% representen dos mil pessetes, jo em quedo molt content amb aquest 10% que m'ha incrementat el meu pare i no amb el 100% que t'ha augmentat el teu.» Bé, no sé si l'exemple servix, no sé si l'exemple servix, però és evident, senyor Martí Carnicer, que arguments d'aquest tipus (*remor de veus*) no són arguments per a discutir un pressupost que estem parlant, com vostè sap, de 2,8 bilions de pessetes.

Feta aquesta referència amb relació a un dels aspectes que s'ha criticat d'aquest pressupost, voldria també fer referència que el nostre Grup entén que aquest pressupost és un pressupost valent, és un pressupost que precisament, com ha dit molt bé l'honorable conseller, vol incidir en l'activitat econòmica. És un dels instruments importants, el més potent que té un govern com el de la Generalitat: la política pressupostària. I, per tant, en

aquests moments el que fa és, a partir d'una millor situació de finançament, important. Una millora en el finançament que probablement no calgue en aquests moments defensar-la més. L'han defensat ja el mateix conseller, l'ha defensat ara fa un moment la senyor Dolors Nadal. I, en tot cas, el que és evident, és que aquest nou finançament permetrà a la Generalitat incrementar el pressupost del sector administratiu i empresarial amb el 10,3%. Vol dir que tindrem una possibilitat d'incrementar la despesa social per un costat i incrementar d'una forma important la despesa en inversions.

Jo crec que he viscut l'aprovació de diferents pressupostos en els últims anys i cada any quan plantejàvem tant l'increment de les despeses dels diferents departaments, quant a despesa corrent, com les despeses d'inversió, sempre hi ha havia la cançó, quedava la cançó, que en tot cas les inversions –el creixement de les inversions– eren petites. I, en tot cas, de les inversions..., perdó, de la despesa corrent, alguns apartats se podrien pujar i alguns es podrien baixar. Aquesta cançó, avui, quan tenim realment un increment en la despesa social d'una forma clara..., de l'increment del pressupost..., del 10,3% de l'increment del pressupost, el 77% d'aquest increment va destinat únicament i exclusivament a les cinc conselleries que tenen com a funció aplicar polítiques socials. I si afegim a aquestes conselleries el Departament d'Universitats i Medi Ambient, arribarem al 83%. Per tant, parlar d'una orientació d'aquest increment de recursos que el nou model de finançament permet al nostre Govern orientar-los en esta direcció, si això no és mostrar realment una clara voluntat d'orientar la política del Govern de cara, precisament, a continuar millorant les condicions socials dels nostres ciutadans, i per l'altre costat, el capítol d'«Inversions», que ningú s'atreveix a criticar-lo, però, el critiquen tot. És a dir, no s'atreveixen a criticar-lo, perquè, home, parlar d'incrementar la inversió un 39%, quasi un 40%, això qui ho pot criticar? Però per l'altre costat critiquen que no és la proposta d'inversió que necessita el país. Jo, sincerament, aquest discurs no l'entenc. El cert és que el pressupost de la Generalitat per a l'any 2002 preveu una gran inversió en infraestructures de tota classe, en equipaments públics, una gran inversió per a modernitzar i per a preparar el nostre país de cara als reptes del futur. I aquest increment del 40% en la inversió és un increment que no està, com algú ha dit, penjant d'un full o d'un dossier de cinc o sis fulls. No, senyor, el pressupost d'inversions està justificat per un annex. El pressupost en inversions està justificat per la relació de les inversions que porten cada una de les empreses públiques i està justificat, efectivament, per un pressupost addicional d'inversions en infraestructures que està clar que és un pressupost diferent del que l'any passat va anunciar el Govern i que és un pressupost que pensa utilitzar, com s'ha dit molt bé aquí, un mètode de finançament per a aquestes grans infraestructures que ni és nou al món i que a la vegada és necessari per a la nostra situació.

Senyor Martí Carnicer, no és cert que, pel mètode alemany, financem RAM de les escoles. Això, ja, després vostè i jo nos asseurem i veurem quin RAM de quina escola es finança pel mètode alemany, ja ho comprovarem.

Bé, voldria acabar, perquè he dit que justificaria el nostre vot en contra de l'esmena a la totalitat i, per tant, el suport del nostre Grup al Govern, primer, des de la posició d'humilitat que he dit, del Grup de la majoria que sap que necessita comptar amb els vots d'altres grups parlamentaris per aprovar aquests pressupostos –primera consideració. Segona: des del més ampli convenciment que aquest és el millor pressupost que avui es pot presentar, el Govern de la Generalitat, per a l'any 2002, i amb el convenciment que, amb les prioritats que aquest Govern ha marcat en aquest pressupost, donarem satisfacció a les demandes dels ciutadans. No ho farem tot, no es pot fer mai tot, però és evident que aquest pressupost ens permetrà avançar tant en la millora de les condicions de la gent que més necessita el suport de l'Administració al nostre país, i també en la modernització de les seves infraestructures.

I acabo, senyores i senyors diputats, senyor president. Voldria fer una referència a un parell d'intervencions de dos grups parlamentaris, concretament del senyor Ribó, d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i del senyor Huguet, d'Esquerra Republicana.

Al senyor Huguet, d'Esquerra Republicana, li he de dir, sincerament, que m'ha agradat el to, la música, i una bona part de la lletra –i una bona part de la lletra. És evident que alguns dels aspectes que vostè ha assenyalat que no contemplen els pressupostos són probablement, alguns d'ells, assumibles i, per tant, es poden segurament introduir en el pressupost. En tot cas, si alguns d'ells no s'hi poden introduir, no es perquè no hi hagi voluntat o perquè no es vegi que la seua proposta sigui dolenta. Però, en tot cas, sàpiga que l'hem escoltat, i li ho he dit: hem escoltat una bona música i una bona lletra.

Senyora Dolors Nadal, estic bàsicament d'acord amb tot el que ha dit, però li faria una precisió. Vostè ha demanat en la seua intervenció –no sé si ha sigut en el segon o el tercer torn– que passéssim de finançar la despesa corrent amb endeutament, per a passar a no finançar la inversió amb endeutament; he interpretat això. Li he de dir que des de l'any passat, des del pressupost del 2001 –i continua en el 2002–, la despesa corrent i la despesa d'inversió es financen sense endeutament. Per tant, l'endeutament, com vostè sap, que està previst en el pressupost, servirà, per una part, per cobrir l'amortització de l'endeutament que venç durant l'any 2002 i, en tot cas, per cobrir aquelles inversions en actius financers que preveu el pressupost. Per tant, volia dir-li-ho simplement perquè estem d'acord com a orientació política, però això ja s'està produint, crec, en aquests moments.

Senyor Huguet, efectivament, vostè reclamava també la possibilitat que a través dels pressupostos, a través del mateix Institut Català de Finances, poguéssim actuar a través d'empreses de capital de risc, però no solament en el sector de l'audiovisual. Jo no sé si ha tingut temps de mirar-se la Llei d'acompanyament, però, evidentment, si es mira la Llei d'acompanyament, veurà que ja hi han en aquesta Llei orientacions i possibilitats per entrar en aquesta dinàmica.

I al senyor Ribó, que s'hi ha incorporat en aquests moments, només li voldria referir que de la seua inter-

venció no sóc jo el que, en tot cas, li he de fer el torn en contra –l'hi ha fet ja l'honorable conseller–, però, en tot cas, dir-li que, quan parlem de la previsió de creixement i quan parlem d'aquestes valoracions tan diferents de les que fa el nostre Grup, li he de dir que en qüestió de previsions no hi ha ningú que l'encerti. Dificilment l'encertarà també vostè.

I, per últim, dir-li que en allò en què ha insistit més, en el tema de la despesa social –i amb això acabo–..., me l'he deixat per al final perquè no estava al principi i volia simplement dir-li que, amb la crítica que ha fet als pressupostos amb relació a la despesa social, li he de dir que crec, sincerament, que si vostè analitza quin és l'increment que, amb relació al total d'increment del pressupost, destina aquest Govern a les conselleries que realment apliquen polítiques socials, jo crec que convindrà amb mi que, d'aquest total d'increment, pràcticament el 80% –del nou increment– va destinat a, precisament, aplicar polítiques de caràcter social que vostè tant reclamava.

I res més, senyor president. Gràcies per la seua atenció, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Si m'ho permeten, per cortesia i tan sols uns minuts, per no allargar la sessió més, simplement dir-li al portaveu del Grup de Convergència i Unió que crec encertada l'oferta de diàleg a què ha fet referència vostè. El Govern també es fa solidari amb aquesta actitud política. Jo crec i el Govern creu que és amb diàleg polític i en aquest marc d'aquesta cambra que podem trobar fins i tot punts de coincidència amb tots els grups parlamentaris. I, per tant, doncs, el Govern es fa solidari amb l'oferta de diàleg que vostè ha fet.

També li vull dir que el Govern li agraeix a vostè, i a través de vostè a tots els membres del Grup, l'esforç que estan fent i que faran en la defensa d'aquests pressupostos en les fases sectorials i en el debat en comissió. Per tant, moltes gràcies pel suport que vostès estan donant al Govern i la tasca i la feina que faran en la defensa d'aquests pressupostos en aquest Parlament.

Però també li vull fer saber que, un cop aprovats aquests pressupostos, aquests pressupostos s'han d'explicar a la gent. Tota la gent de Catalunya..., i els demano en nom del Govern que vostès facin, juntament amb els altres diputats d'aquesta cambra, l'esforç de fer arribar a tota la gent de Catalunya que aquests pressupostos són uns pressupostos que ens permeten, doncs, preparar-nos millor per a la nova etapa que ens ve i són uns pressupostos que tenen la connotació social com mai havien tingut els pressupostos en anys anteriors.

I li voldria dir també, que sàpiga vostè i tot el Grup que, en aquests pressupostos, s'hi contempla la resultant econòmica d'un dels objectius polítics que el nacionalisme català ha tingut durant molts anys, que és millo-

rar el finançament de Catalunya. I en aquests pressupostos s'incorpora l'efecte d'un compromís, assumit pel Govern i recolzat pel seu Grup, de treballar per millorar el finançament autonòmic de Catalunya. Probablement no tot queda escrit; probablement s'hauran de, en un futur, sens dubte, millorar les coses, però aquests pressupostos ens permeten explicar al país que en un moment vam treballar per millorar el finançament de Catalunya i avui continuarem treballant perquè aquesta millora arribi a la gent i al poble i al país en general.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat ja el debat, passem a la votació. Si els senyors portaveus no ho esmenen, la proposta seria de votar conjuntament les tres propostes que es fan. Així és? (*Pausa.*)

Per tant, passem a votar les esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han sigut rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Comencem ara el debat de les esmenes a la totalitat de les seccions. Vull advertir a les senyores i als senyors diputats que només sotmetrem a votació aquelles seccions pressupostàries que ja s'hagin debatut completament. Per tant, les votacions es faran només per a les passades; les que estiguin fent-se, aquelles, doncs, es votaran en la següent.

(*Remor de veus.*)

Comencem pel Departament de Presidència. I té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, que crec que es parteix el temps amb la senyora Dolors Comas d'Argemir. El que sí que pregaria és que si es distribueixen el temps ho anunciïn... No. Trenta minuts la senyora Dolors Comas d'Argemir. (*Veus de fons. Pausa.*) Molt bé, sí, sí, ho canviarem.

Prego disculpes per l'error, perquè l'ordre és al revés: comença en aquests moments el Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi. És un error del guió, eh?, no meu, del guió. Té la paraula, en aquest sentit, l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal. (*Veus de fons.*) Sí. Avui, a dos quarts de nou, si s'acaben aquestes seccions, les seccions acabades es votaran. Continuarem el debat fins a les deu, eh?, però la votació serà aproximadament cap a dos quarts de nou.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies. Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades i senyors diputats, hem assistit, al llarg del dia d'avui, al debat general dels pressupostos, un debat viu entre el conseller Homs i els diputats Martí Carnicer, Rafael Ribó, Josep Huguet, que han defensat les esmenes a la totalitat de tres grups polítics d'aquesta cambra. El marc general ens ha quedat ja situat, però no estaria de més recordar-lo.

Tots han insistit que aquests són uns pressupostos poc creïbles, les xifres no es compliran, ni les previsions del creixement econòmic, ni les previsions d'ingressos; molt probablement, tampoc les de despeses. Aquests són uns pressupostos carregats d'imprecisions, plens d'inèrcies de tota mena, que fan que l'endeutament de la Generalitat creixi, que la inversió sigui insuficient per a les necessitats del moment, i amb una estructura pressupostària que perpetua els defectes de pressupostos anteriors.

En aquest sentit, la visió de conjunt és una visió negativa, fins i tot en el reconeixement que han fet els tres diputats dels grups de l'oposició que han intervingut en la defensa d'esmenes a la totalitat, que, aquests pressupostos, vostès els fan créixer més que d'altres vegades, tot i que creixen malament, en una direcció no adequada, i molt probablement sense possibilitat que es compleixin les seves previsions.

Entrem ara a veure amb detall alguna mostra d'alguna de les crítiques de caràcter global que s'han formulat en el debat de les esmenes a la totalitat; acostem el focus cap als pressupostos de les conselleries. I nosaltres, senyor president, acumulem en aquesta intervenció –i això requerirà un canvi en la previsió dels temps, però tampoc no els exhauriré–, acumulem la defensa de les esmenes a la totalitat dels departaments de Presidència i Governació i Relacions Institucionals, i de tots els departaments, de tots els organismes autònoms i de totes les seves empreses.

El president

D'aquests dos blocs?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

D'aquests dos blocs.

El president

Molt bé.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

En aquest sentit, els faré estalvi de qualsevol referència –ja ho entendran de seguida– al Patronat de la Muntanya de Montserrat, a l'Institut Català de la Mediterrània, o fins i tot a l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions de la Generalitat; no pas perquè amb relació a aquests tres organismes no hi hagi motius de comentari i evidents possibilitats de millora, sinó perquè, en la seva dimensió, el seu marge de funcionament és raonable i, en alguns casos, millora respecte al passat –aquest seria el cas de l'Institut Català de la Mediterrània. Sí, en canvi, que vull fer esment exprés d'altres organismes i empreses, molt breument, per constatar el següent.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Primer, l'Agència de Patrocini i Mecenatge es mou des d'una inèrcia considerable i afectada més de paràlisi que de grans iniciatives. Siguin quins siguin els resultats que hagi obtingut aquesta Agència, aquesta és una

via raonable que el Govern volia explorar, però que s'ha quedat, lamentablement, massa curta, molt a mig camí del que podria ser un sistema de mecenatge i patrocini que hauria de donar i hauria de permetre grans realitzacions i promoure aquells incentius fiscals que el sistema que tenim encara no permet.

Segon, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de Catalunya. Un centre d'un pressupost més que considerable, però sense estratègia, venut i que ens té venuts a una situació, de fet, i a una dependència quasi monogràfica absolutament inacceptable. Aquesta manca d'estratègia ha avortat la possibilitat d'una doble xarxa de cable a Catalunya. La convocatòria, el plantejament i la resolució del concurs de banda ampla per als centres sanitaris i educatius sanciona un quasi monopoli i impedeix qualsevol tipus de competència, alhora que frena la possibilitat efectiva de la implantació d'un segon operador en tot el mapa de Catalunya.

Vostès ja no podran complir mai la promesa que a tots els CAP de comarca de Catalunya hi arribi la banda ampla, si no és amb l'eufemisme de l'ADSL vinculat a una empresa determinada i, naturalment, fent omissió de la possibilitat d'un segon operador, que mai, mai, mai, probablement, no arribarà a tot arreu.

Tercer, l'Institut Català de la Dona. Un institut que té un increment efectiu en les activitats de publicacions, de publicitat i de propaganda, però que conserva un caràcter massa testimonial i poc eficient de les polítiques. Un institut no fet a mida de les dones, sinó fet a mida d'unes quantes dones i que sembla pensat d'una manera esbiaixada. Les dones són en el món i a Catalunya, mentre no es demostrï el contrari, no una minoria, sinó una majoria.

I amb relació a l'Institut Català de la Dona, vostès no han incorporat la veritable dimensió, ni ara ni mai, no en el passat d'un institut creat per lluitar contra qualsevol tipus de desigualtat i discriminació. La seva acció és parcial, és inconnexa, és clarament insuficient, no respon a una política, sinó a una política esbiaixada, parcial i, en alguns casos, sectària o partidària.

En segon lloc, el pressupost d'aquest any per a l'Institut Català de la Dona consolida la incapacitat de treballar coordinadament amb els serveis d'altres administracions, i, molt concretament, amb els serveis de les corporacions locals o de les associacions de dones.

En tercer lloc, no aborden adequadament, no amb eficàcia, no amb polítiques concretes que responguin al problema efectiu, l'expressió més extrema de discriminació i de tracte injust a les dones, que és, com tots vostès saben, la violència domèstica. En aquest sentit, el pressupost no compleix les resolucions d'aquesta cambra pel que fa a la creació de nous centres d'atenció, que no apareixen en el pressupost, i no es compleix la vella reivindicació que el telèfon d'atenció a dones que pateixen maltractaments sigui un servei permanent i gratuït. Tampoc no ho contempla el pressupost.

I, en canvi, no apareix –no hi apareix gens– en el pressupost l'únic element que podria ser el que aglutinés, o que fos el paraigua per a la formulació de polítiques per

a la igualtat, que és el quart Pla per a la igualtat d'oportunitats per al període 2001-2003, que vostès van anunciar, a bombo i platerets, amb gran estratègia mediàtica i amb gran parafernàlia, però que al final no ha tingut de cap de les maneres traducció pressupostària.

Quart, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Aquesta escola no és naturalment un problema dels professionals que hi treballen, ni del professional que l'ha dirigida o la dirigeix. No és un problema dels seus treballadors. Durant anys i anys, i hi tornen, han estat perdent, continuen perdent l'oportunitat de crear una autèntica escola nacional d'administració a la francesa. L'administració competent i professionalitzada, formada aquí, com un factor de cohesió; una bona administració com a factor de cohesió nacional. El seu nacionalisme ho és, tan mediatitzat que sembla ser que l'àmbit de la creació d'una administració pública pròpia no entra en les seves previsions.

Cinquè, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És ben evident que no han abordat, que no aborden un contracte programa que fixi objectius, que estableixi controls, que proposi mesures de sanejament, que resitui els estats financers de la Corporació. I, en canvi, el que fan és deixar que el deute s'acumuli d'una forma creixent: passen de 105.000 milions a 120.000 milions de pessetes. I, com els deia aquesta tarda el diputat Martí Carnicer, 14.000 milions de pessetes d'endeutament de la Corporació, en realitat, són una manera de camuflar deute de la Generalitat que no poden incloure en els pressupostos de la Generalitat perquè, si no, no complirien l'objectiu del dèficit zero.

Tenen, mantenen, incrementen dèficits d'explotació creixents per caiguda de la publicitat, per augment de les despeses, perquè tenen més despeses que altres anys per fer front a costos financers en un context de crèdits més barats, i, a més a més, acumulen les pèrdues d'Audiovisual Sport i Via Digital, que provoquen –ens les provoquen– en la butxaca dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya pèrdues per valor de més de 19.000 milions de pessetes; pèrdues ocasionades a la Corporació, i de la Corporació al Govern, i del Govern al poble de Catalunya. Perquè la liquidació del pressupost del 2000 reconeix el fracàs d'algunes d'aquestes empreses. El valor comptable de la participació en Audiovisual Sport es redueix en més de 16.000 milions de pessetes, a causa dels resultats d'aquesta empresa. Per les mateixes causes, el valor de la participació en la distribuïdora de televisió digital s'ha reduït en gairebé 3.000 milions de pessetes. I el fracàs d'aquestes dues iniciatives sumat comporta aquests quasi 20.000 milions de pessetes de pèrdues imputables a una mala gestió i a un mal control polític per part de qui n'és –de qui n'era, sobretot– el responsable.

Sisè, les polítiques de cooperació amb països tercers. Vostès diran: «Creixem més que mai.» És relativament veritat, però aquest és un creixement només relatiu. Amb l'evolució a la mà que han fet els pressupostos de la Generalitat, el percentatge de l'aportació del Govern de la Generalitat a les polítiques de cooperació baixa inexorablement. I, per tant, aquest és un govern, suposadament preocupat per les persones i per no sé quantes altres coses, que no té criteris de solidaritat ni in-

terns ni externs. Si el pressupost de la Generalitat ha fet l'evolució que ha fet, hem passat en poc temps d'un 0,40 a un 0,22 en la participació del pressupost global respecte a la política de cooperació. Tant, que Catalunya se situa, amb la seva aportació sumada tant de la partida de la Conselleria de Governació com les partides transversals dels departaments, se situa en el dotzè lloc del rànquing de les comunitats autònomes d'Espanya pel que fa a la seva contribució a recursos destinats a la cooperació per al desenvolupament.

Setè. Hi ha en tot una omisió clamorosa, recordada l'any passat i repetida aquest any, i si l'any passat era inacceptable, aquest any ho és encara més perquè el Parlament, en aquesta matèria, no s'ha estat quiet. I no ens diguin que a Benestar Social o no sé on més hi ha diners per a estudis comarcals i no sé quantes coses. A Presidència, la Secretaria General de la Immigració ni hi surt. El pobre senyor Miret deu pensar: «A mi, aquí em tenen de "florero", per anar visitant gent o anar rebent visites i, a empentes i rodolons, fer algun estudi que ajudi a una certa diagnosi de quin problema comporta la immigració.» Però en tot Presidència no apareix explícitament la Secretaria, que, si no té pressupost, amb prou feines deu poder fer aquests informes, i, naturalment, no pot plantejar de cap de les maneres ni les polítiques ni la col·laboració amb d'altres organismes, entitats locals o associacions per treballar conjuntament entorn d'aquest tema de la immigració. Ni a Presidència, ni a Governació i Relacions Institucionals no es veu una via per a la concertació de polítiques en aquestes matèries.

Sí, en canvi –sí, en canvi–, i és aterrar molt, però, naturalment, ho hem de fer –ja ho ha dit el diputat Martí Carnicer, però ho hem de repetir–, els lloguers, les exposicions, la propaganda creixen. I creixen en una proporció no només relativa, sinó absoluta, que no admet comparació amb aquelles partides que de veritat respondrien a polítiques i que o no surten o surten molt poc. L'increment en lloguers significa que el Departament de la Presidència gasta en lloguers més del 10% –més del 10%– del que és el volum total del Fons de cooperació local de Catalunya. I l'increment total del Departament de Governació és més que el total absolut del Fons de cooperació local de Catalunya. És a dir, quant puja tot el volum de recursos que tindrà la consellera per a aquest any? 5.500 milions de pessetes més –improvisament perquè no ho sé amb exactitud, però entre 5.000 i 6.000 més. Quant és el del Fons de cooperació local de Catalunya? No arriba a 5.000. I així porta des que es va crear, de manera que la sensibilitat en matèria de política local per part dels pressupostos de la Generalitat, sigui des de Presidència o sigui des de Governació, és molt limitada.

I ja, com a desè punt, una curiositat. Potser no m'ho he acabat de mirar prou bé i és un joc de sumes i restes, o, potser, és una previsió que fa la consellera perquè poden passar coses imprevisibles, però, a Governació, la partida de processos electorals, que era de 1.000 pessetes en el pressupost de l'any 2001, és –home, tampoc és gran cosa– de 12 milions en els pressupostos de l'any 2002. Home, amb 12 milions no organitzaran pas les eleccions, però d'això ja en té cura Interior, però, si

passen de 1.000 a 12 –d'acord que 1.000 devia ser un concepte de partida ampliable–, però és que potser estan començant a preveure que hi hagi algun daltabaix, i tampoc no seria d'estranyar. (*Rialles.*)

I un onzè punt d'aquests d'introducció prèvia, que és que, si bé és veritat que amb relació a l'any passat vostès inclouen en el Departament de Presidència una partida de cent setanta, i escaig, milions de pessetes per al Pla nacional de joventut, en realitat, a Presidència totes les polítiques de joventut són com un pop en un garatge i estan perdudes en el calaix. Jo crec que els joves de Catalunya no es mereixen, digui el que digui –deia aquest dematí el conseller Homs– aquesta situació. Però, sobretot, en l'anàlisi dels documents pressupostaris d'aquests dos departaments, el que emergeix amb molta claredat és una valoració de conjunt que desborda el detall d'aquests onze punts que he volgut esmentar per situar-se en un altre nivell.

Presidència i Governació –Presidència, Governació i Relacions Institucionals– són la síntesi, el destil·lat més pur del Govern de coalició que tenim –de coalició, el Govern suportat per una coalició en trànsit cap a la federació... D'acord, eh?, d'acord (*Rialles.*) Seran federació, però la veritat és que Presidència i Governació i Relacions Institucionals, per això les fem juntes, es van definir, i repartir, i construir, com un joc d'equilibris, un acord de família, una balança entre dos. Admetem que la balança es desequilibra, es decanta, pel Decret –famós Decret que avui no comentarem– de la creació de la figura del conseller en cap. I fruit d'aquest tracte i d'aquest decantament, el fet és que, finalment, l'acord, el tracte, l'acord de família, és a Presidència. El paraigua per a la cuina del Govern i la coordinació del Govern, i a Governació, les relacions amb el Parlament, els ajuntaments i el món català, entès en un sentit ampli, sigui societat civil o, fins i tot, les relacions de Catalunya amb els casals catalans, etcètera.

I, mirat des d'aquesta òptica, el balanç és, francament, molt decebedor, perquè en l'anàlisi minuciosa de les partides no hi hem sabut trobar cap correlació entre l'estructura del pressupost i les funcions d'aquestes dues conselleries. Una cosa és la teoria del repartiment de funcions i competències, i una altra, el sentit últim de les xifres. Si o el conseller Mas o la consellera Gisbert haguessin de fiar-se per a les seves polítiques dels seus departaments, entesos genèricament pel que fa a les seves competències, s'haguessin de fiar d'allò que en diuen les «partides», no podrien fer el que diuen. Ho comentarem després, també.

Què vol dir, això? Vol dir que no hi ha, que no es veu, una política. És a dir, la base, els fonaments principals del repartiment de poders en el Govern, més enllà de la Presidència, es fonamenta en els pressupostos, que no expressen, de cap manera..., que són tan opacs que no expressen, de cap de les maneres, una política, ni tan solament una política interna de repartiment de funcions.

En el cas de Presidència, perquè es manté la inèrcia d'una conselleria calaix de sastre, una conselleria que, en la reproducció mimètica de l'estructura pressupostària d'abans del Decret –decret Mas famós–, no obre cap porta raonable a les noves funcions de direcció i

coordinació que pertocuen al conseller de Presidència, conseller en cap, a no ser que, indirectament –ho comentarem de seguida molt breument– els increments en el capítol de personal i de la manera que es fan els increments en el capítol de premsa i propaganda siguin l'única justificació d'aquesta especialització de la Conselleria de Presidència com a paraigua institucional per al desenvolupament de les funcions del conseller en cap.

He obert el calaix. El calaix de sastre, l'he obert. I què hi he trobat? El mateix de sempre, tan desordenat com sempre. Hi he trobat a faltar el mateix de sempre i alguna cosa nova. Cosa nova, 11 càrrecs de confiança nous, 4 alts càrrecs nous –tants com tota la resta del Govern– i més, molta més, despesa corrent: lloguers que creixen un 21,6%, protocol que creix un 54,2%, exposicions que creixen un 14,9%, telèfons i faxes que creixen –aquí sí que deu treballar molt– un 59,2%, i, en el seu conjunt, quan el Govern creix, pel que fa a la despesa corrent, un 9%, Presidència en creix un 14. Hi he trobat, també, més estudis, més exposicions, més enquestes d'aquelles no prou explicades o no prou enviades i transmises al Parlament, i hi he trobat més propaganda, fent bo el titular d'avui d'un article de diari que diu: «Mas, l'home anunci», que ens han anunciat que, a més a més, això va a més –va a més–, és a dir, que en Mas farà més anuncis.

I, finalment, pel que fa a Governació, jo hi he trobat els mateixos defectes de sempre, i, com que les esmenes a la totalitat del Departament de Governació ens han tocat de fer-les ja diverses vegades, un se sent decebut, francament decebut, pel poc reflex que es troba en el pressupost del Departament de Governació d'unes polítiques adequades de cooperació amb el món local. Menys que enlloc vol dir menys que a cap altra comunitat autònoma de l'Estat, menys de menys que cap altre estat de la Unió Europea, fins i tot els més centralistes, amb una proporció que, pel que fa al fons de cooperació local, segueix conservant aquell caràcter testimonial que, recordo –ja és trist de recordar-ho–, s'origina amb un pacte conjuntural que, per un any, van fer els socialistes amb el Govern de la Generalitat per aprovar els pressupostos, simplement perquè primava el *fuero* sobre el *huevo*, i vam decidir que, com que ens entraven amb 4.000 milions de pessetes al Fons de Cooperació Local, aquell any estàvem disposats a votar el pressupost de la Generalitat, i aquells 4.000 –han passat no sé si deu anys, em sembla que encara no del tot, però han passat sis o set anys– s'han convertit en 4.670. Però, és clar, costa tant pujar el repartiment als ajuntaments de Catalunya del Fons de Cooperació Local si creix només l'IPC de 4.000 milions de pessetes, que, realment, fa una mica de pena, sobretot veure això en el context polític de les conclusions del Segon Congrés de Municipis de Catalunya.

Passa una cosa semblant –potser menys– amb el Pla únic d'obres i serveis, que té un increment relatiu que té una certa entitat, però que no és un instrument suficient de suport a les infraestructures necessàries i que no acaba d'entreveure-s'hi quina és la voluntat de cooperació efectiva entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat des de l'àmbit que li és propi de cooperació, que seria la Conselleria de Governació.

I de la mateixa manera que no hi ha escola, no hi ha funció pública. I és veritat que la funció pública és una part important del pressupost de Governació, però la funció pública de Catalunya espera un nou gran impuls que no sembla que vostès estiguin en condicions de donar.

Hi ha una única novetat: 500 milions de pessetes per a les situacions d'emergència. No serà pas això el que arregli el joc dialèctic imparable entre focs i inundacions, perquè, a l'hora de la veritat, s'han de proveir pressupostos addicionals de molta altra mena. Fet i fet, però, no busquin, ni a Presidència ni a Governació, el reflex d'allò que és fundacional per a aquestes conselleries en l'última remodelació i que, en canvi, segueix essent virtual en la concepció dels pressupostos.

Per més que fem funcionar la maquineta del conseller Homs, la realitat és tossuda, i d'aquí no se'n desprèn res del que ens han explicat aquest matí. El senyor Mas i la senyora Gispert, i ho sento per ells, en aquest sentit –ja ho he dit abans–, ho tenen molt malament. Si els interventors fan la seva feina –que la faran, segur, d'això no en tinc cap dubte–, amb aquest pressupost vostès no podran fer el que diuen. Per als seus àmbits de competència, els de creació de les seves conselleries, aquest pressupost no pressuposa res, ho posposa tot.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nadal. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar la seva esmena a la totalitat del Departament de Presidència, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Hi ha... *(Pausa. Veus de fons.)* Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, repartiré, compartiré, millor dit, el temps del Grup Parlamentari amb els diputats senyor Bargalló, que parlarà de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i la senyora Porta, que parlarà de l'Institut Català de la Dona i de Joventut, també.

I començo la intervenció dient que, un any més, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenta una esmena a la totalitat al Departament de la Presidència i, per tant, demana el retorn al Govern. No parlaré, no acumularé el temps amb el Departament de Governació, com ha fet el senyor Nadal, i, per tant, ens limitem, en aquest torn, a parlar exclusivament del Departament de la Presidència.

Si l'any passat, recorden alguns de vostès, que, fonamentalment, la nostra esmena es basava en el fet que –per utilitzar també una expressió que ha utilitzat el senyor Nadal– entenem que aquest Departament de la Presidència era un autèntic calaix de sastre, una suma de pegats amb més o menys encert, i un Departament que aporta una certa base d'irracionalitat, de complicació en l'estructura organitzativa del conjunt del Govern, i que, en la nostra opinió, està clarament sobredimensionat, sobretot pel contingut real de la seva gestió, i

només calia veure, un any enrere, que les atribucions perdudes per aquest Departament, i que donaven una certa consistència a aquest Departament en el passat –per exemple Relacions Exteriors o Relacions amb el Parlament, Universitat, Recerca, Societat de la Informació– ja fa un any que no hi eren, en l'àmbit d'aquest Departament.

I, per tant, es va produir una autèntica diàspora, diguem-ne, administrativa o organitzativa, que es va compensar amb l'engreix artificial d'alguns serveis, fins i tot en rang de direcció general, que no justificaven, ja ara fa un any, la pervivència d'aquest Departament, de tot un departament de la Generalitat en què conviuen negociats com una Direcció General d'Atenció Ciutadana, una Direcció General de la Secretaria del Govern, una Direcció General de Serveis o una Direcció General d'Organització Administrativa, i en tot cas, després entrarem en el detall de cadascun d'aquests apartats, no?

La situació, per tant, un any enrere, era d'un autèntic caos organitzat. I ara, vist amb perspectiva, jo diria que les coses s'han anat resituant, s'han anat ajustant, s'han anat, també, consolidant, però no en el sentit positiu o favorable que caldria esperar, perquè aquest Departament, que teòricament té dos àmbits fonamentals, si atenem el que diu la memòria que incorpora aquest pressupost, dos àmbits funcionals, com són l'alta direcció del Govern, agrupada a l'entorn de la Secretaria General del Govern, que té per encàrrec la coordinació interdepartamental i de les respectives delegacions territorials del Govern, i un altre àmbit funcional, com és la política informativa, de difusió, de publicacions, a l'entorn, també, de la Secretaria General de Comunicació, i aquí hi encabim des de la Direcció General d'Avaluació i Estudis, Difusió, Ràdio i Televisió, l'Entitat del Diari Oficial, el Centre de Telecomunicacions, i afegeix, en aquest cas, un apèndix, en aquest cas no perquè sigui una qüestió menor, sinó perquè en aquest Departament tenen un contingut o un caràcter merament accessori, com és Joventut, com és l'Institut Català de la Dona, el Patronat Català Pro Europa, el Patronat de la Muntanya de Montserrat i, fins i tot, si m'ho permeten, amb una clara ommissió d'un àmbit important d'aquest Departament que hauria de ser, si de cas, el tercer eix o el tercer àmbit funcional, com és la Secretaria d'Immigració, com deia abans també el diputat Nadal, que, en aquest exercici, ha quedat abduïda, no sabem si per un estrany fenomen natural o sobrenatural. Els dos primers àmbits tenen una certa, diguem-ne, homogeneïtat i coherència entre si: la coordinació del Govern i tot el que seria l'instrument o l'aparell propagandístic del Govern. I la resta, a la vista tant de les partides com de la configuració que té en aquest pressupost, entenem que són autèntics pegats que permeten a aquest Departament de tenir un cert volum i entenem que són àmbits, tots ells, que podrien perfectament resituar-se en altres àmbits del Govern de la Generalitat i que justifiquen, com deia abans, la persistència en l'organigrama de tot un departament, el Departament de la Presidència, que s'assimila, en el pressupost per a l'any 2002, a una gran oficina, a un gran negociat, en aquest cas, a major glòria del conseller en cap de la Generalitat.

Si l'any passat dèiem, en relació amb el Departament de la Presidència del senyor Triadú, *sic transit gloria mundi*, que en aquell moment el Departament era una mena de departament àrbitre o conciliador entre les diferents opcions que en aquell moment es debatien a l'interior del Govern com a possible successió al capdavant de la presidència de la Generalitat –en aquest cas estava el senyor Mas a Economia i a càrrec, en aquest cas, de l'Oficina del Portaveu del Govern, i el senyor Duran a Governació–, enguany hi ha, certament, el senyor Mas, que ha guanyat i ha consolidat, en aquest cas, la seva posició al capdavant del Govern i, com a successor, és evident que ha consolidat també tot un departament, un departament important, però que, en la nostra opinió, és una suma –hi insisteixo– d'alguns àmbits importants i d'altres que són, merament, funcions residuals, però que no justifiquen, en puritat, la subsistència de tot un departament.

I un departament que entenem que podia quedar reduït, pràcticament, a una autèntica secretaria general, amb la gestió, si vostès volen, del pressupost i del personal al seu càrrec, la direcció, coordinació i inspecció; la secretaria del Govern i la presidència del Consell Tècnic, i la planificació i coordinació –també– de les campanyes institucionals i de l'activitat del Govern en els mitjans de comunicació. I poca cosa més! Perquè no sabem ben bé què hi fa, en aquest Departament, tota una Direcció General d'Organització Administrativa, quan hi ha una Secretaria de Funció Pública en el Departament de Governació. Una Secretaria de Funció Pública que hauria de tenir totes les atribucions en matèria de disseny, planificació i execució de les polítiques d'organització, administració i funció pública, i també l'execució, per què no?, del Pla governamental Cat21. No entenem ben bé què hi fa aquest Patronat Català Pro Europa, quan, en el Departament, també de Governació, hi ha des del Programa de desenvolupament de les relacions amb el Consell d'Europa, l'Institut Català de la Mediterrània, les relacions exteriors. Tampoc sabem ben bé què hi fa, en aquest Departament de Presidència, tot un Patronat de la Muntanya de Montserrat, que més lògicament hauria d'estar enquadrat en el Departament d'Indústria, en l'àmbit de turisme, o, per exemple, una Agència de Patrocini i Mecenatge, que, el més lògic, el més desitjable, fóra que estigués enquadrada en el Departament de Cultura.

I aquesta situació, a més a més, que acabo de descriure, «es dona autèntiques bufetades» amb els intents de modernització i de simplificació de les estructures d'estalvi de costos o de millora de la gestió i dels serveis que, tot sovint, pregona aquest Govern de la Generalitat i que tant es proclama, per exemple, al voltant de les innovadores propostes del programa Cat21. I, per cert, aquesta filosofia tan transversal que incorpora aquest programa governamental no s'ha vist en la presentació formal d'aquest pressupost, del pressupost no només del Departament de Presidència sinó del conjunt del pressupost del Govern.

I a més a més, des del punt de vista formal, hi ha hagut també –i vull dir-ho de forma molt clara– un intent molt clar d'opacitat i de manca de transparència, perquè, enguany, totes les partides del Departament de la Pre-

sidència s'engloben en dos grans serveis: la Secretaria del Govern i la Secretaria de Comunicació, amb la qual cosa no es permet de comprovar la despesa agregada en relació amb l'exercici anterior. Si vostès volen fer l'exercici, comú en altres anys, de saber quina és, concretament, la partida de publicitat i de propaganda de la Direcció General d'Avaluació o de Difusió, enguany no ho podran saber. Si vostès volen saber exactament quins treballs pensa realitzar, a càrrec d'altres empreses, per exemple, la Direcció General d'Avaluació, tampoc no és possible. O, per exemple, tampoc no és possible d'esbrinar quin és capítol de despeses de béns corrents i de servei desglossat, en aquest cas, per a cadascun dels serveis del Departament de Presidència.

És a dir, en relació amb l'any passat, ens ratifiquem en la crítica al model organitzatiu: Presidència és l'exponent més clar del sistema burocràtic i institucional d'aquest Govern, amb excessius nivells politicoadministratius, sobredimensionat. Però, a més, hi afegim una clara intenció, enguany, d'emascarar la realitat, sobretot a partir de les dificultats que ens ofereix la presentació formal d'aquest pressupost. Encara que hi ha dades que –i amb això acabo, senyor president– són clarament objectives i clarament detectables en aquest pressupost.

Per exemple, el pes relatiu d'aquest Departament en el conjunt del Govern és de l'1,4%, a diferència, per exemple, del 5,8% de l'any 2000, abans, lògicament, que es produís l'autèntica desbandada. Però, tot i així, el pressupost, tot i aquest pes relativíssim que té en el conjunt del Govern, el pressupost creix un 13,1%.

El capítol de personal, després de tres anys de contenció, tot i –insisteixo– representar el conjunt d'aquest pressupost en el conjunt del Govern un 1,4%, aquest capítol puja fins a un 10%. Aquest, així com altres departaments són els departaments qualificats de «reparadora»; aquest, certament, és el Departament «menjadora». Aquest és un departament esplèndid, que, a més amés, pel que fa al capítol d'alts càrrecs i personal eventual, experimenta un creixement del 35%. El 35%!

I finalment, pel que fa a la despesa corrent, el capítol 2, s'incrementa un 9,6%. L'any 2001 eren, escassament, 4.000 milions de pessetes; l'any 2002 passem a 4.416 milions. Per tant, a un increment de gairebé el 10%, i entenem que aquesta és una dada que, evidentment, per si sola, desqualifica també aquest pressupost i motiva també la presentació d'aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. També, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Bé, l'Institut Català de la Dona és un instrument que, al nostre entendre, és imprescindible, però que el Govern fa que, d'alguna manera, esdevingui cada cop menys útil.

És evident que hi ha una pujada important en pressupost, però la gestió de les polítiques d'igualtat d'oportunitats per a les dones no sabem, francament, qui les desenvolupa. Per què, quin reconeixement fan vostès cap als grups de dones, cap al moviment feminista, de tota la tasca que estan portant a terme?

L'Institut Català de la Dona s'està apropiant del discurs, de les accions que, malgrat ni tan sols ser d'impuls propi, ni tan sols haver fet una aportació econòmica que pertoca en molts casos o abaixar-la, en altres casos, fins a ser gairebé indigna, segueix presentant l'acció de la societat civil com a pròpia i, a més a més, s'ignora i s'intenta fer invisibles les accions, les iniciatives dels grups de dones, amb la propaganda institucional.

El pressupost puja i nosaltres, de fet, ens n'alegrem, perquè cada any diem que, per a la pròpia dignitat de l'Institut i per a la credibilitat en l'acció de govern per a impulsar aquesta igualtat d'oportunitats, el pressupost ha de ser digne i, al nostre entendre, tot i haver pujat, encara falta molt per arribar, a aquesta dignitat. La pujada és insuficient, però tampoc nosaltres volem confiar cegament en la gestió de l'Institut, perquè nosaltres volem que es doti pressupostàriament, però dubtem molt de l'eficàcia que aquesta dotació tindria, i posem en dubte, francament, la voluntat del Govern per impulsar les polítiques valentes en aquest àmbit.

Perquè, per exemple, nosaltres tenim constància que hi ha el IV Pla d'acció per la igualtat d'oportunitats, perquè nosaltres formem part del Consell Nacional de Dones de Catalunya, però aquest Parlament encara no el coneix, aquest Pla, encara no sap ben bé el que va aprovar, al febrer, el Govern, i que encara no s'ha posat en marxa i que, de fet, hauria d'estar en marxa, per a poder desenvolupar-se, a partir d'aquest any.

Seguim. Podem posar més exemples dels nostres dubtes en aquesta capacitat de gestió. I a més a més, també, en el mateix contingut –diem– econòmic del pressupost. En un moment en què clarament s'està augmentant, i de forma alarmant, la feminització de la pobresa, què està proposant l'Institut Català de la Dona per prevenir-la o per pal·liar-la?

Sabem que el nombre de persones sense sostre està augmentant i que comença a ser preocupant el nombre de dones amb criatures que hi ha en aquestes xifres. Com ho tenen en compte, vostès, en aquest pressupost? No hem sabut detectar propostes ni transversals, ni parcials, ni específiques. Segons dades que ens va facilitar el Departament de Benestar Social, 3.119 dones reben ajuts del PIRMI, enfront dels 103 homes. Moltíssimes d'aquestes dones són amb càrregues familiars i és evident que la renda mínima d'inserció no és suficient per mantenir una família si no es posen a l'abast altres recursos per a poder treballar. És l'Institut Català de la Dona qui hauria de potenciar que es possessin en marxa aquests recursos.

On és el Pla d'atenció, suport i eradicació de la violència exercida contra les dones, que aquest Parlament va demanar, de forma unànime, fa gairebé dos anys? On apareix al pressupost? No ho hem sabut veure tampoc. L'Institut Català de la Dona no tindrà capacitat de gestió en aquest Pla, i ni tan sols es preveu aquesta gestió.

Com moltes vegades els hem demanat, els tornem a demanar que es contempli una partida segregada per tal de donar visibilitat a les accions interdepartamentals, per tal de donar valor econòmic i social a aquestes accions que, en aquest tema, són necessàries per a la prevenció i eradicació de la violència vers les dones. Però no és l'únic cas, perquè què ha passat també amb el telèfon d'atenció de 24 hores, per exemple? Són les dones agredides qui l'estan finançant, perquè no és un servei gratuït. És un servei d'urgència i no hauria de ser gratuït? Nosaltres els demanem si això no hauria de ser així.

Quina és l'acció de govern per a la conciliació de la vida familiar, laboral i personal? Com vetlla l'Institut Català de la Dona per tal que hi hagi els recursos necessaris –i dic recursos i ho remarco– perquè no siguin les dones les úniques que tinguin la responsabilitat de les càrregues familiars? S'ha pensat en les famílies monoparentals, que són majoritàriament encapçalades per dones? Segons les seves dades, les seves pròpies dades, hi ha 2.419 dones caps de família monoparentals, el 5,3% de les quals no saben ni llegir ni escriure. S'ha pensat també en les dones d'altres orígens que arriben i es troben amb condicions de vida poc adequades, amb pocs recursos i moltes hores de feina? Com pensen cobrir vostès aquests dèficits, perquè l'Institut Català de la Dona tampoc ho contempla, això, i, evidentment, no podrà tampoc gestionar aquests recursos? L'Institut Català de la Dona no té cap partida i, en altres departaments, tampoc no s'hi pensa de forma suficient ni es quantifica. Com pensen, en aquest tema? És un pressupost, per a nosaltres, virtual, perquè mai se'ns mostra de forma clara: és una manca de transparència afegida a les memòries que ens han anat presentant i ens demostren que hi ha, en aquest sandvitx d'actuació, una acció poc decidida.

El vicepresident primer

Senyora Porta, el temps que vostè m'ha indicat ha transcorregut.

La Sra. Porta i Abad

Sí! Doncs, només per acabar. En el tema, per exemple, de la lluita contra la violència de gènere estan destinant vostès 5.800.000 pessetes, 34.858 euros, a les subvencions, per exemple, a les entitats de dones que estan actuant en aquest camp. Vostès haurien de saber que una sola d'aquestes entitats està donant atenció directa a grups de suport de quaranta dones, ha atès directament 260 visites concertades, i ha rebut més de 600 trucades. Tot això en un horari que es limita a tan sols dos dies a la setmana.

Vostès han fet una gran propaganda de l'atenció del 012, que està 24 hores, que reitero que estan pagant les mateixes dones, que han rebut 1.200 trucades. I tot això, les subvencions es queden tal com estaven i, per tant, nosaltres pensem que vostès no pensen canviar aquesta acció. Pensen mantenir el poc respecte cap a les dones, cap als grups de dones i per a la societat en general i estan invertint, bàsicament, en l'Institut Català de la Dona com una eina de propaganda institucional.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. També, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Unes breus indicacions sobre els aspectes de la política que formen part d'aquest calaix de sastre que és el Departament de Presidència. Per un cantó, les polítiques juvenils i, per l'altre, les polítiques informatives, en especial pel que fa referència als mitjans públics de la Generalitat. Bé, atesa l'estructuració d'aquest debat, el nostre Grup Parlamentari vol fer un primer esment del pressupost de la Secretaria General de Joventut. Dic un primer esment perquè ja anuncio que tant en comissió com posteriorment en ple mateix, en el debat de l'articulat, ja tornarem a tenir ocasió de parlar més centrada de les polítiques de joventut que desenvolupa el Govern de la Generalitat.

Ara hem de dir que enguany per nosaltres hauria de ser l'any del Pla nacional de joventut, aquesta interessant iniciativa sorgida del Consell Nacional de Joventut de Catalunya i que ja ha tingut en el temps diverses presentacions, formulacions, lectures, tant pressupostàries com parlamentàries o governamentals.

En el pressupost per a l'any 2002, és cert, apareix, per primer cop, ja sense timidesa, el Pla nacional de joventut. En aquest aspecte, almenys formalment, hem de reconèixer que s'ha millorat, però també és cert, també hem de reconèixer, que en alguns casos les partides que ara se'ns presenten com a Pla nacional de joventut ja existien anteriorment i que, a més a més, caldria fer una recerca aprofundida, detallada, en la resta de pressupostos de tots els departaments per veure la realitat d'aquest Pla nacional, però no és fàcil perquè més aviat aquesta recerca és opaca. Trobem, doncs, a faltar encara transversalitat, és a dir, més implicació de les polítiques dels altres departaments en les polítiques juvenils. Aquest, però, és un repte que no s'ha assolit en aquests pressupostos; per tant, que no s'ha assolit a la política del Govern de la Generalitat. I, a més a més, tenim la sensació que ni tan sols s'ha assumit.

Voldria manifestar també que no entenem, que no compartim, que es focalitzin tant els ajuts que la Secretaria General de Joventut dóna als ens locals en els consells comarcals. És cert que els consells comarcals tenen delegada una part de les competències de joventut, però també és cert que les polítiques de joventut que es fan des dels ajuntaments són molt importants. I, segurament, que, en la seva suma arreu del país, tots els ajuntaments, tant o més cabdals que les que fan els consells comarcals. I, en canvi, aquelles polítiques de joventut municipals no acaben de tenir el suport que mereixen, no apareixen suficientment reflectides en aquests pressupostos.

Temps tindrem, doncs, com he anunciat abans, en altres moments per aprofundir l'anàlisi del pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les partides que dedica a la joventut del país i que, com hem dit abans, no necessàriament, és només el pressupost de la Secretaria General de Joventut.

El segon bloc de la meua intervenció ja he dit que voldria dedicar-lo a les polítiques informatives, en especial als mitjans públics. En primer lloc, una constatació d'un fet que vostès se n'hauran adonat, però que nosaltres creiem que és fàcilment explicable i que fins i tot reforça l'argumentació de l'esmena a la totalitat de retorn dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses privades.

Nosaltres vam estar d'acord, vam coincidir, en el fet que el consell d'administració de la Corporació aprovés aquests pressupostos de la Corporació, perquè des del punt de vista de la Corporació, des de dins de la Corporació, aquests pressupostos són els que poden ser i són uns pressupostos suficients per tirar endavant aquests mitjans públics de Ràdio i Televisió de la Generalitat. Perquè sense contracte programa no es poden fer altres pressupostos que aquests i la no-existència de contracte programa no és atribuïble a la Corporació, no és atribuïble al seu consell d'administració, però, des de l'anàlisi global dels pressupostos de la Generalitat, sí que la inexistència del contracte programa és l'incompliment d'una sèrie de mandats, l'incompliment d'una sèrie d'obligacions que aquest Ple no pot acceptar.

El primer debat que es va fer en aquesta legislatura va ser el debat de política informativa, de mitjans audiovisuals. Una de les conclusions d'aquell debat, que, de fet, intuïm que només se n'han dut dues a la pràctica, que són el sistema d'elecció en aquell moment del director general de la Corporació i la legislació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya amb una nova formulació... La resta, doncs, no s'han dut a terme. Una de les conclusions d'aquell debat era l'obligatorietat del Govern de formular un contracte programa per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, obligatorietat que s'havia d'haver executat en els pressupostos per a l'any 2001. Ja en els pressupost per a l'any 2001, el Govern va incomplir aquesta obligatorietat, ja vam tenir uns pressupostos sense contracte programa. Se'ns va dir que no hi havia hagut temps, se'ns va dir que havia faltat poc, se'ns va dir que al cap d'un temps el tindríem. Aquell moment, el conseller Mas, com a conseller d'Economia, no ens va presentar uns pressupostos de la Corporació amb contracte programa. Ara, un any més després, el conseller Mas, inclou en els pressupostos del seu Departament, com a annex de la Corporació, una nova formulació pressupostària sense contracte programa.

Avui el conseller Homs ens ha dit que faltava poc, que s'havia de mirar quatre coses i que potser el mes que ve ho tindríem: el mateix de fa un any. El cert és que la inexistència del contracte programa no només és l'incompliment dels acords d'aquest Ple, no és només l'incompliment dels acords del Parlament: és també el manteniment d'una situació financera per a la Corporació que acabarà sent insostenible; és també el manteniment de la política de deute; és també el manteniment de la política de carregar a la Corporació part del deute que la Generalitat no pot assumir com a tal, que el govern no pot assumir com a tal pels seus compromisos amb el Govern de l'Estat i que ens camufla aquí en la versió aval, en la versió de deute carregat a la Corporació. A la llarga és el deute idèntic de la Generalitat;

formalment és una cosa diferent. 105.000 milions de deute més 15.000 milions previstos en el pressupost per a l'any 2002 són 120.000 milions de deute i encara sense contracte programa, sense una planificació que ens pugui explicar com resoldre aquest problema.

El nostre Grup Parlamentari ha dit més d'una vegada que la televisió pública costa diners a l'erari públic i això el nostre Grup ho assumeix, que és evident que una televisió de servei públic amb voluntat de servei públic no és una televisió de cost zero i el nostre Grup ho assumeix. Però 120.000 milions de deute sense planificació com resoldre'l i sense un contracte programa plurianual que ho plantegi, el nostre Grup Parlamentari, dins del context del pressupost del Govern, no ho pot acceptar perquè el nostre Grup Parlamentari no culpabilitza la Corporació Catalana de la inexistència del contracte programa, sinó que en culpabilitza el Govern de la Generalitat i en concret el Departament d'Economia i Finances. Per això, la nostra votació, avui aquí.

Finalment, a més a més, aquests pressupostos vénen després de la liquidació de l'any 2000, la liquidació de l'any 2000 en què la Corporació reconeix això que se n'ha dit «forat», que se n'ha dit «deute», que és pèrdua patrimonial de 19.000 milions de pessetes. Aquesta pèrdua patrimonial de 19.000 milions de pessetes és producte d'uns errors d'inversió. El nostre Grup —no només el nostre Grup— ja va dir en el seu moment que la participació a Audiovisual Sport i la participació a Vía Digital era una participació risc, era una participació que acabaria comportant problemes financers per a la Corporació, problemes que enguany s'han executat en 19.000 milions de pessetes, però que el mateix director general, senyor Puig, en la passada compareixença a la Comissió de Control, va dir que no s'aturarien aquí, que continuarien augmentant.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo ara no entraré en la broma macabra de si van servir o no van servir per comprar els jugadors Zidane i Figo, perquè això és igual, perquè el finançament dels clubs de futbol encara és més fantasmagòric que el de la Corporació i que, per tant, segurament que haguessin trobat altres camins per fer-ho, però sí és cert que la Corporació no ha tret rendibilitat informativa, no ha tret rendibilitat de pes, no ha tret rendibilitat lingüística, no ha tret rendibilitat cultural, d'aquesta pèrdua de 9.000 milions en Audiovisual Sport i en Vía Digital. I no l'ha tret perquè a través d'Audiovisual Sport perdrà les retransmissions de futbol del Futbol Club Barcelona i això per a nosaltres té la pèrdua de la fidelització d'una audiència que ara era només audiència d'aquest equip de futbol i que la perdrà si no el retransmet, i que era un procés de fidelització d'un tipus d'audiència que no es limitava a la Televisió de Catalunya i que ens interessava per normalització lingüística i cultural del país. I, per altra cantó, és evident que a nivell de Vía Digital tampoc n'ha tret rendibilitat lingüística perquè la Vía Digital, ni cultural ni nacional..., el nostre país hi és tan absent com a l'altra cadena digital en què la Generalitat no hi ha perdut els 3.000 milions que hi ha perdut la Corporació a Vía Digital. Són aquests motius que expliquen la nostra votació contrària als pressupostos de la Corporació i de totes les seves empreses filials.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, també per presentar l'esmena a la totalitat al Departament de Presidència, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Anuncio que dividirem el temps del nostre Grup entre la meua intervenció i la que farà la diputada Bet Font. Nosaltres hem presentat també una esmena a la totalitat a aquest Departament de Presidència per un motiu fonamental. N'hi ha d'altres d'addicionals que anirem explicitant i és que no estan gens clara, al nostre parer, la coherència en els continguts d'aquest Departament. No és pas nou el que diem. Any rere any ho hem anat dient. L'any passat jo mateixa en aquesta tribuna vaig dir justament el tipus de parer que ara mateix expresso. Anteriorment altres grups –el Grup Socialista, Esquerra Republicana– s'hi han referit com a calaix de sastre i, efectivament, jo preferiré referir-m'hi com a calaix de modista, potser perquè està més proper a la meua experiència de la infantesa en què la meua àvia era modista. I recordo, efectivament, la presència d'uns calaixos on hi havia molts retalls, cada un dels quals tenia la seva entitat, cada un dels quals podia agradar més o menys, però que era molt difícil de poder fer alguna cosa coherent amb tots junts. I recordo, justament, que aquells retalls de modista tan difícils de lligar sempre se guardaven, en tots cas, per si podien servir per alguna cosa, però que finalment per al que més servien era perquè la canalla juguéssim fent-hi moltes coses.

Aquí no es tracta de jugar, evidentment, però sí que, en tot cas, insistim que la coherència d'aquest Departament no ens apareix gens clara a partir de tota una sèrie d'entitats que la conformen, cada una de les quals és molt important, però que posades juntes no veiem qui les lliga. Tenen molta importància, per exemple –i això sí que entenem que seria subjecte d'estar a Presidència, és lògic que hi siguin–, tot aquell tipus de polítiques que tenen naturalesa interdepartamental, sigui perquè s'adrecen a la joventut, perquè s'adrecen a la dona, perquè s'adrecen a immigració. En canvi, hi ha altres tipus d'organismes autònoms, d'empreses, cada una de les quals té uns objectius i finalitats tan diferents com pot ser el Patronat de la Muntanya de Montserrat o com pot ser el de Turisme Juvenil, com pot ser el Centre de Telecomunicacions o com pot ser la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que cadascuna d'aquestes, importants –insisteixo–, però amb una lògica molt difícil de lligar unes i altres.

Jo em centraré, bàsicament, en dos aspectes. Un d'ells és el d'una empresa, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per la qual hem presentat esmena a la totalitat, com també a altres empreses. I justifiquem aquesta esmena a la totalitat, bàsicament, per tres raons. Una, per l'absència de contracte programa. Avui estem discutint uns pressupostos, els pressupostos de la Corporació, que es fan, es presenten, sense que el contracte programa s'hagi concretat. Resulta que això ja és un tema antic. Fa temps que es reconeix la necessitat d'un

contracte programa per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que defineixi els objectius i defineixi els compromisos com a serveis públics, però resulta que no s'ha aconseguit. Quan discutíem el pressupost de l'any 2000, llavors era el mes de maig, ja vam destacar l'absència d'aquest contracte programa. Llavors se'ns va dir: «Oh, és que canvia el director i, per tant, no pot ser.» Però ja ha passat temps, han passat també el pressupost del 2001 i ara estem en el pressupost del 2002, i alguna cosa passa perquè no arribi a formular-se aquest contracte programa de la Corporació. I nosaltres entenem que alguna cosa passa per part del Govern, en el sentit que ens consta que, des de la Corporació, s'ha fet la proposta, que aquesta proposta està sobre la taula del Govern i que, en tot cas, no es tira endavant. Aquesta és una raó.

Una segona raó és pel mal finançament que en aquests moments té la Corporació, i té a veure, també, amb el que dèiem abans: sense un contracte programa, joestic ara qualificant de mal finançament, en origen, el que rep la Corporació, però, en definitiva, és en funció d'uns determinats objectius el que ens permetria avaluar la correcció o no d'aquest finançament.

Però fixem-nos que l'any 2001 la Corporació Catalana va rebre 6.966 milions de pessetes en concepte de subvenció i, a més a més, 7.712 milions en concepte d'ingrés extraordinari. En total, l'aportació de la Generalitat va ser 14.678 milions de pessetes. Ja en aquell moment vam advertir que el fet que aparegués un concepte d'ingrés com a ingrés extraordinari feia molt difícil pensar que es podia consolidar, com, efectivament, no ha sigut. I aquest any, enguany, en el pressupost, la subvenció, 7.800 milions de pessetes. No arriba a equiparar-se, ni molt menys, als 14.000 milions de pessetes de l'any passat, justament, perquè una part substancial era en forma d'ingrés extraordinari. Per tant, si ja entenem que aquesta quantitat és insuficient, el fet que la mateixa aportació hagi disminuït no contribueix, en absolut, al benestar econòmic de la Corporació.

Però hi ha un altre tema molt important –molt important–, i és el dèficit que en aquests moments existeix a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, un dèficit d'explotació que el pressupost d'enguany avalua en 72.237 milers d'euros, és a dir, 120.000 milions de pessetes. 120.000 milions de pessetes són molts diners, i hem de tenir en compte que, a més a més, aquest dèficit es pot incrementar l'any vinent. Per què? Perquè hi han hagut menys ingressos de subvenció, perquè hi haurà menys ingressos per a publicitat –ja es preveu que aquest any hi haurà 1.500 milions de pessetes menys per sota de les previsions en publicitat, perquè és un sector que ha disminuït–, i, per tant, resulta que aquest dèficit s'incrementarà.

Però el que ens preocupa, també, és com apareix aquest dèficit des del punt de vista de la seva expressió pressupostària. Apareix no en forma de subvenció, sinó en forma d'aval. I això què significa? Per què el Govern de la Generalitat ha preferit que aquests 120.000 milions de pessetes no es concretin en forma de subvenció, sinó d'aval? Hi han dues interpretacions possibles, que no són excloents una de l'altra, sinó que poden ser complementàries. Una és que, a partir d'aquesta estratègia

comptable, s'intenta amagar deute de la Generalitat, perquè no apareix, almenys en el seu vessant pressupostari, no apareix com a tal dèficit. És, en aquest sentit, una trampa comptable, malgrat que és una trampa que no condueix a massa cosa, perquè en les mateixes auditories s'assenyala que qui avala ha d'assumir un deute i, per tant, és imputable a la Generalitat, clarament és imputable a la Generalitat. Però, més enllà d'això, jo entenc que pot haver-hi alguna cosa més de fons, perquè el Govern no està frenant l'increment d'aquest deute. Aquest any han sigut 15.000 milions de pessetes de dèficit acumulable els que s'han produït. Els tres anys anteriors han sigut 30.000 milions de pessetes. Estem parlant d'unes magnituds considerables. Disminueix la subvenció, no es vol fer contracte programa. Dit d'una altra manera: el Govern no fa res, no estableix els mecanismes de control suficients per frenar aquest dèficit.

La preocupació del nostre Grup és que aquesta estratègia no acabi servint com a pretext per justificar futures privatitzacions. Nosaltres no estariem d'acord que això es produís amb la radiotelevisió pública de Catalunya, però ens temem que no sigui aquesta una estratègia per arribar a aquest camí. És per aquests motius que presentem aquesta esmena a la totalitat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I voldria referir-me també, en aquesta intervenció, ni que sigui breument, a una qüestió important que depèn de Presidència, com és el tema de la immigració. De Presidència depèn la Secretaria de la Immigració, però la immigració, en aquest pressupost de la Generalitat de Catalunya, té total i absoluta invisibilitat. No vull creure que aquest fet que sigui invisible en el pressupost sigui un símptoma que el que fem en aquest Parlament i s'acabi aprovant en aquest Parlament siguin coses virtuals, perquè no estem parlant d'un aspecte gens virtual.

El que aquí és invisible, el que aquí en aquest Parlament, en aquests moments, en el pressupost que se'ns ha donat, és invisible, al carrer és visible, i molt visible, eh? Només cal que sortim del Parlament, només cal que veiem, i ho podran veure en aquests moments al passeig de la Circumvallació..., i veurem com hi han persones que estan allà assegudes a terra, que estan ja fent cua, ja hi eren aquest migdia, fent cua, per demà poder accedir a la Subdelegació de Govern a arregar els seus papers.

Com es soluciona el tema de l'acolliment? Com deia, la gent és visible, els problemes són visibles, però, més enllà de la visibilitat, hi han persones que han de resoldre situacions. Avui mateix, SOS Racisme estava expressant la situació límit en què s'estan trobant, ho estaven expressant en aquest Parlament. Estaven dient-nos –estaven dient-nos: «No podem seguir com a ONG fent tasques d'assistència a aquestes persones immigrants que han tingut problemes en la seva regularització, que van ser, en el seu moment, expulsades de la plaça Catalunya, de la plaça André Malraux, que han tingut un itinerari molt tortuós, no podem seguir fent...», ens deia SOS Racisme, «tasques d'assistència que no ens corresponen.» Què fa la Generalitat? A qui correspon fer aquestes coses? Tenim un document consensuat per aquest Parlament, un magnífic document sobre immi-

gració. Hi ha un Pla interdepartamental amb multitud de programes. Amb quines prioritats, amb quina traducció pressupostària, amb quina concreció en els territoris?

Tot això, és que no ho veiem. El que tenim sobre el paper no podem saber, no podem tenir el control de com s'està realitzant. Quines polítiques, en definitiva, s'estan realitzant realment d'integració social?, que això sí que pertoca a aquest Parlament, ocupar-se'n, perquè és competència, justament, nostra.

Com es treballa amb els ajuntaments de cara a afrontar totes aquestes qüestions? Hi ha una observació, feta per part de la Federació de Municipis de Catalunya, molt raonable. Es queixen també que no hi hagi a cap lloc la concreció dels programes que apareixen en el Pla interdepartamental, perquè no saben, en definitiva, què toca assumir als ajuntaments, què toca assumir a la Generalitat de Catalunya, què toca assumir a diferents institucions.

Per tant, no confonguem els temes. Jo entenc i, en aquest sentit, comparteixo que no hi hagi partides segregades d'immigració, perquè no volem segregar els immigrants socialment, tampoc. Entenc el principi, però això no vol dir que uns programes específics, siguin d'immigració, siguin adreçats a la dona, siguin adreçats a l'explosió social, siguin de sanitat, siguin del que siguin, no estiguin quantificats. Altres ho estan, perquè aquests, justament, no? Què és el que es vol amagar –què és el que es vol amagar? La immigració no és el pecat original que calgui amagar i que tinguem en la nostra societat. És el present, són noves oportunitats, és el nostre futur. Per tant, donem-hi visibilitat, sapiguem-ho explicar, fem pedagogia política i puguem veure amb claredat quines polítiques fem entorn a la immigració.

Res més, moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. La senyora Bet Font té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Ha dit la diputada senyora Dolors Comas que Presidència és un calaix de modista i ha parlat molt dels retalls. Suposo que en algun calaix també hi devien haver rodets de fils. I dic això perquè, en aquest cas, jo parlaré dels dos elements que el que pretenen és ser transversals, és lligar accions que es porten a terme des de diversos departaments de la Generalitat. Dic «pretenen», perquè no sempre ho aconsegueixen. I aquests dos elements dels quals jo parlaré són els que es refereixen, en concret, a la dona, la defensa dels seus drets i la seva promoció, i als joves.

En primer lloc, centrant-nos en l'Institut Català de la Dona, d'entrada, constatem un pressupost més aviat reduït. Estem parlant de 630 milions de pessetes, 3 milions d'euros. Per posar una comparació, tres vegades inferior al de la Secretaria General de Joventut, a la qual em referiré més endavant, per exemple, no?

És cert que no totes les accions destinades a això que deia de la defensa dels drets de les dones i a la seva promoció s'ha de fer des de l'Institut Català de la Dona, només faltaria, perquè llavors sí que seria un pressupost esquifit, però, tot i que les accions es fan a través dels diversos departaments, aquí hi trobem a faltar alguns elements. En concret, hi trobem a faltar, per exemple, un impuls, un fort impuls d'aquest Institut Català de la Dona cap als altres departaments, un impuls que vol dir «apretar-los» a fer unes determinades accions que estan força abandonades, una acció més decidida, per exemple, cap a Benestar Social, perquè tingui una actuació més decidida davant la violència domèstica. Hem de recordar que Catalunya és la comunitat autònoma que destina menys recursos a aquest tema. Ja en parlarem quan debatem el pressupost del Departament de Benestar Social, però avui podem deixar ja un interrogant damunt de la taula per avançar en aquest debat. Aquest interrogant seria, per exemple: on és el fons per als pisos d'acollida per a les dones que han de marxar de casa, per exemple? O un altre cas, que no té referència amb Benestar Social, sinó més amb el món laboral. Nosaltres no veiem que des de l'Institut Català de la Dona s'impulsi, «s'apreti», com deia abans, amb actuacions per aconseguir l'equitat de les dones en el món laboral. Les oportunitats per trobar feina, les condicions d'aquesta feina, els sous. Quin paper hi té, l'Institut Català de la Dona, en aquest tema? S'impulsa, per exemple, que des del Departament d'Ensenyament es destini suficient esforç i recursos a una coeducació realment efectiva que vagi aportant un canvi en la nostra societat, de manera que puguem veure que la relació entre els oficis i els gèneres vagi igualant-se, vagi canviant? Per què, per exemple, en comarques on hi ha molt atur femení veiem que no hi han dones en llocs de treball que hi ha manca de persones que els ocupin, per exemple, temes de manteniment a les empreses o, fins i tot, d'electricitat i d'electrònica? És que això no ho podem fer les dones? Jo crec que sí. El que passa és que tot el procés que anem fent des que som infants fins que som grans no ens porta a això.

Potser la resposta a tots aquests interrogants, a tot això que dèiem del paper que té l'Institut Català de la Dona en aquests aspectes, és que, en aquests moments, l'Institut Català de la Dona és més aviat una qüestió d'imatge que de recerca de resultats reals. I, si no, mirem amb detall, amb una mica més de detall, el pressupost, i veurem com n'és d'insignificant la partida que va destinada a corporacions locals, uns 25 milions de pessetes, 150.000 euros que han de servir per portar a terme programes d'atenció a les dones i d'igualtat d'oportunitats als més de nou-cents municipis de Catalunya. És cert que ha pujat respecte a l'any passat, però no n'hi ha per res, tenint en compte que els ajuntaments són els veritables agents d'atenció a les dones, a les que estan maltractades, a les que busquen un lloc de treball, a les que tenen problemàtiques familiars diverses.

Hi ha un altre aspecte que nosaltres també qüestionem cada any, que és el de les transferències a famílies o institucions sense afany de lucre, –per cert, més del doble del que es destina als ajuntaments–, i quan ho qüestionem no és perquè no creguem important que existeixin, sinó perquè nosaltres veiem que no es discrimina

a quin tipus d'entitats es dona suport. Només que siguin grups de dones ja n'hi ha prou, independentment de si són grups de dones que estan treballant per la igualtat d'oportunitats, que tenen un caire reivindicatiu o d'avançada, o és igual que siguin grups de dones que es troben per aspectes festius, informatius, de manualitats, etcètera, no?

No veiem per enlloc tampoc la promoció de l'associacionisme. Si realment hi ha una partida destinada a les associacions de les dones, a les entitats on participen les dones, per què no es promou, no es fomenta que hi hagi més associacionisme o més diversitat d'associacions? En resum, hi trobem a faltar un tipus d'actuació molt més activa, que serveixi per avançar realment en la igualtat d'oportunitats, i per això hem presentat l'esmena de retorn.

I ara anem a l'altre rodet de fil que deia, a la Secretaria General de Joventut. Ja ho dèiem l'any passat: molt millor ubicada aquí a Presidència que quan estava a Cultura. I –ara, fent un parèntesi–, malgrat que sabem que el Reglament del Parlament està molt encotillat, aquí al Parlament encara ho estem debatent a Cultura, eh? Per tant, jo crec que s'ha avançat en aquest aspecte.

I, a part de la ubicació, també és veritat que s'ha avançat en el que s'està fent des de la Secretaria General de Joventut. Aquí sí que s'ha mogut alguna cosa; queda reflectit en la literatura que es publica i, en part, en els pressupostos, però, al nostre entendre, no és suficient i encara s'ha d'acabar d'enfocar més bé.

Un aspecte positiu que deia que es reflectia en els pressupostos: ha incrementat, el pressupost de la Secretaria General de Joventut, un 44%. Déu n'hi do, si tenim en compte que la mitjana dels pressupostos és poc més del 10%. També hi han algunes altres partides que augmenten: per exemple, la de prestació i foment de serveis als joves; transferències corrents i transferències de capital a corporacions locals..., però aquí –ja ho deia el senyor Bargalló–, a corporacions locals no hem d'entendre aquí que són els ajuntaments, sinó que bona part es vehicula a través dels consells comarcals, i això sovint garanteix que es quedi perdut o que no arribi realment als joves. Perquè els consells comarcals, i també els ajuntaments –no ens hem pas d'enganyar–, sovint troben una dificultat amb qui són les persones que han d'empènyer aquestes polítiques de joventut actives. Moltes vegades els regidors de joventut no s'acaben de creure, no acaben de veure clar què poden fer per facilitar l'emancipació dels joves, per facilitar-los, doncs, un tipus de vida diferent, amb menys dificultats de les que tenen. I en això, creiem que des de la Secretaria General de Joventut també s'hi hauria de fer alguna cosa per resoldre-ho.

Ara, ja anant més als aspectes que nosaltres creiem que s'han de millorar, que s'han d'enfocar d'una altra manera, hi ha per exemple un element que considerem un gran dèficit en aquest pressupost, i és pel que fa a les ajudes a entitats juvenils per a inversions. Ha augmentat menys d'un milió de pessetes respecte al pressupost de l'any passat: de 124 milions a 125. Com és possible que les ajudes a entitats juvenils per a inversions només

creixin aquest trist milió de pessetes, quan el pressupost genèric augmenta el 10% i escaig, i el de la Secretaria un 44%? Segurament la resposta a aquest interrogant és que no es creu prou en el paper que estan jugant les associacions, les entitats juvenils, moltes d'elles amb un paper fonamental en l'educació dels nostres infants i joves, i, en canvi, estan treballant en uns locals de mala mort, moltes vegades que no compleixen ni les garanties, podríem dir-ne, de salubritat, m'atreveixo a dir. Aquesta és una petició que fa anys que nosaltres diem, que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya recull en un document –molt interessant, per cert– que es diu *Cent propostes per a l'associacionisme juvenil*, i que creiem que això, les inversions en els locals de les entitats juvenils, contribuiria a aquesta consolidació de l'associacionisme, que seria prou important.

En contrast amb això, no podem dir el mateix dels albergs de joventut. Ara deia que teníem uns locals *cutres* per als joves i, en canvi, als albergs de joventut, realment, les condicions d'habitabilitat són molt millors, no tenen res a veure amb els que utilitzen els joves, com deia, i cada any hi continuen les inversions. Però aquí nosaltres tenim un interrogant important: hem de valorar, hem de posar en una balança què passa, qui utilitza els albergs de joventut, quines són les polítiques de joventut que realment volem, per què està passant que moltes vegades aquests albergs de joventut s'estan utilitzant com a hotel per a famílies que, diríem, no tenen pas dificultats econòmiques i que no necessiten pas un cop de mà de l'Administració, i que l'utilitzen per passar els caps de setmana a la neu, i diríem que tot plegat, doncs, suposa un cert desequilibri.

Un altre aspecte qüestionable és el Pla nacional de la joventut. No és que no creguem que hi hagi d'haver el Pla nacional de la joventut, només faltaria! El que passa és que aquests 315 milions que puja no tenim massa clar com s'estan destinant, com s'estan utilitzant. Perquè, d'entrada, ja s'han fet determinades activitats del fòrum de joves que tenen un tuf de propaganda, que veiem que, pel seu impacte en els mitjans de comunicació, des de la Secretaria General de Joventut interessa de portar-les a terme, però en canvi no repercuteixen en una millora de les polítiques de joventut. Nosaltres creiem que aquests diners que es gasten molt de cara a la imatge podrien servir, podrien anar a parar a altres elements que tinguessin uns efectes més duradors, més de futur, com per exemple, doncs, la promoció dels consells de joventut a nivell local.

També tenim els nostres dubtes sobre la capacitat que té la Secretaria General amb relació a l'impuls de polítiques de joventut que han de portar a terme els altres departaments. Deia que enteníem per a l'Institut Català de la Dona..., doncs, una mica, el mateix passa amb la Secretaria General de Joventut, perquè tenim, una mica, la mateixa sensació que deia el senyor Bargalló: que sembla com si ara, dins del Pla nacional de joventut, s'hi hagin posat moltes actuacions, però no creiem que n'hi hagin que siguin significatives, que siguin novetats importants. I mentrestant els joves continuen amb els mateixos problemes per a la seva emancipació, els mateixos problemes per a poder accedir a un habitat-

ge, els mateixos problemes per trobar un lloc en el món laboral que no sigui en precari, o fins i tot per gaudir d'un lleure més actiu en associacions, per exemple, que ja dèiem quines dificultats hi tenien.

És per tot això que nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Un torn en contra... Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer. (*Pausa.*)

El Sr. Pellicer i Punyed

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, intervenció en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-me en defensa dels pressupostos del Departament de Presidència. I compartiré el temps amb l'il·lustre diputat Lluís Recoder en tot el que fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Ja els avanço que el nostre Grup en principi no està d'acord i no comparteix els plantejaments que s'han presentat per part dels grups intervinents, i per tant, i en conseqüència, hi votarem en contra. El cert és que, per molt que es digui, no hem trobat arguments objectius que ens facin pensar d'una altra manera.

Una prèvia, i en primer lloc, dir que el pressupost per a l'any 2002 té un esquema de distribució al Departament de Presidència d'unes partides bastant diferents del que estem acostumats en altres exercicis. És un projecte, un pressupost que aquest dematí el mateix conseller Homs deia que és innovador. El Departament de Presidència fa ús de les noves tecnologies, i amb l'objectiu de guanyar, evidentment, en operativitat, i especialment en eficàcia, com correspon, ha simplificat l'esquema pressupostari atenent el nou sistema comptable. Per tant, hi ha una Secretaria General, una Secretaria de Comunicació, una Secretaria del Govern, la Secretaria General de Joventut, que engloba les diferents subdireccions generals, a banda dels organismes autònoms.

El Departament de Presidència és un departament que actua en molts àmbits. El senyor Ridao deia també ara fa un moment que és un departament important, és a dir, que té un caràcter transversal. Aquesta paraula, «transversal», que tant ha sortit..., aquest Departament és i té aquesta característica de transversalitat. Però també té unes funcions que mostren la seva especificitat, com la Secretaria General de Joventut, amb un pressupost que enguany es veu incrementat en 3,67 milions d'euros, atenent bàsicament l'aprovació del Pla general de joventut, amb plans comarcals, amb plans locals arreu de Catalunya, amb més de cent seixanta programes, coordinats entre els diferents departaments. Això suposa un gran impuls i un gran suport del Govern, amb aquesta transversalitat de què abans parlàvem, a la participació i a la implicació dels joves en les polítiques de joventut.

En aquest capítol voldria fer referència també a les amortitzacions de capital del préstec de 1.000 milions

de pessetes de la línia de crèdit autoritzada a Turisme Juvenil de Catalunya per a la remodelació de la xarxa d'albergs juvenils, un mandat d'aquest mateix Parlament en què..., atès aquest impuls dels albergs a què feia referència també la senyora Bet Font.

I aquesta transversalitat també fa referència a la igualtat de gènere, a la importància d'aquesta igualtat de gènere en el tema de l'Institut Català de la Dona, que incrementa –i així ho reconeixia també la il·lustre diputada Carme Porta– el seu pressupost en 0,75 milions d'euros, una partida important d'increment en despeses corrents, amb altres subvencions i ajuts, fent una especial referència a tota la temàtica dels maltractaments, un dels temes que..., a més, aquests dies, també s'ha celebrat el Dia Internacional de la Dona i la Violència contra les Dones.

I, certament, senyora Carme Porta, el Govern, no tingui cap dubte que té la màxima sensibilitat en tot aquest tema dels maltractaments. I, a més a més, vostè ha fet referència a una qüestió de la pobresa, de les dones i dels homes, en els quals també li faig esment d'aquesta sensibilitat i dels programes d'actuació que el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya té en aquest sentit. També, però, a ajuda a les associacions de dones, al pressupost hi va destinada una partida.

El pressupost del Departament de Presidència per al 2002 és de 207,21 milions d'euros, la qual cosa suposa un increment de 24,08 milions d'euros, és a dir, un 13,1%. Si tenim en compte que el pressupost de la Generalitat ha augmentat un significatiu 10,3%, producte, en gran part, del nou sistema de finançament, que dota la Generalitat de més capacitat financera, en definitiva, és per atendre millor les necessitats dels ciutadans, un dels objectius principals també del Departament de Presidència. Hem de dir que la diferència o el diferencial percentual d'aquest increment és del 2,8%.

Cal tenir en compte, en aquests augments, l'aportació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió –que després l'il·lustre diputat Lluís Recoder en farà esment– en el capítol de despeses corrents, en concepte de subvencions de capital i per amortitzacions de deute, però també les aportacions al Pla nacional de joventut, al qual abans feia referència, i els increments dels ajuts i subvencions de la Secretaria per a la Immigració, per a temporers i per a subvencions a entitats que tenen una feina importantíssima d'aglutinar i de defensar tot el tema dels immigrants, amb 1,35 milions d'euros. I això es fa, tot, mitjançant el Pla interdepartamental d'immigració. Jo no sé si vostès han mirat els pressupostos acuradament, però abans el senyor Nadal i la senyora Comas hi feien referència, i el cert és que hi ha una partida de 150 milions per a temporers i, per a associacions que es dediquen a la immigració, de 75 milions de pessetes.

Respecte al tema de personal –que també s'hi ha fet referència per part del senyor Nadal–, no hi ha cap increment a la partida de personal, sinó la consolidació de la reestructuració del Departament de Presidència.

Altres aspectes a contemplar són les inversions pròpies. I aquí he de dir que en infraestructures el Departament té un pressupost important per a la nova Delega-

ció del Govern a Girona; la creació del nou arxiu administratiu de la Delegació Territorial a Tarragona, fruit d'una proposició no de llei que aquí es va presentar –veig que algú fa algun signe de victòria; és important, aquest arxiu–, i també hi ha altres obres de menor quantia.

Però, escoltin, fer país vol dir moltes més altres coses, i vol dir també la promoció. I en això, l'any 2002, he de dir que serà un any important en la promoció del nostre país, una projecció internacional. Catalunya ha de retre homenatge a dos catalans universals, sense cap dubte, i serà el centenari del naixement de mossèn Cinto Verdguer i el cent cinquantè aniversari del naixement de l'insigne i genial arquitecte Antoni Gaudí, i es portaran, per tant, campanyes de difusió nacional i internacional, amb un pressupost de més de 200 milions de pessetes. Això és important, i crec, també, dir i sentir des de la cambra, pels gestos que veig, que hi estem tots d'acord.

Important, també, és destacar la coordinació i la concertació, a través de la Secretaria de Comunicació, que també s'ha esmentat abans, de les partides de «Comunicació interdepartamental», fent referència, també, en aquesta transversalitat. Amb això hem de dir que les campanyes d'imatge corporativa i les campanyes d'imatge institucional..., i, escolti'm, el Govern ha de donar cobertura informativa, i el Govern té l'obligació de donar informació, de la mateixa manera que els ciutadans tenen el dret de rebre aquesta informació de la millor manera possible. Però cal, també, fer referència a altres actuacions importants de promoció en aquest país, que són el Palau Robert, que amb les seves exposicions..., o bé l'exposició «Cataluña hoy», que encara funciona, que encara va, i que té un pressupost que s'incrementa de 605 milions de pessetes, que continua projectant la nostra imatge arreu de tot l'Estat.

També, com a important, són les transferències... –i voldria fer esment en això, perquè aquesta transversalitat vol dir fer una especial incidència a tot l'aspecte dels ciutadans– les transferències de capital al Centre de Telecomunicacions i de Tecnologies de la Informació que, amb un import de 150 milions, tenen com a objectiu fer arribar el senyal de televisió, també, a través d'empresa com és Microcom a les poblacions que tenen dificultats orogràfiques i que, per tant, dificulta la recepció d'aquest senyal, fruit, també, d'una proposició no de llei aprovada en aquest Parlament de Catalunya. Això, també, és atenció als ciutadans.

I, ja, per anar acabant, perquè hem de compartir el temps amb l'il·lustre diputat, dir que voldria fer referència a dos grans actuacions, que signifiquen dos elements importants de futur i desenvolupament, dos elements importants de futur i de desenvolupament en pro d'una millor eficàcia, d'una millor rendibilitat i d'una millor projecció. Eficàcia i rendibilitat, com s'ha fet referència, també, en aquesta necessitat, i que trobo que també s'hi ha fet especial incidència, per part dels grups intervinents amb anterioritat a la meua intervenció, que és l'Administració Oberta de Catalunya. Aquest és un tema cabdal, és un tema important, que, amb una dotació inicial de 222 milions de pessetes, i amb convenis amb municipis, amb els municipis del nostre país, mit-

jançant el consorci Localret, i amb la col·laboració, precisament, com deia abans, d'aquests ajuntaments, té com a objectiu principal millorar les relacions i les interaccions existents entre l'Administració, els ciutadans i les empreses de Catalunya, mitjançant la utilització de les noves tecnologies de la informació, les comunicacions i adaptant els serveis a les necessitats dels ciutadans.

Amb això, dir, com a exemple, que val la pena la simplificació que es produirà dels tràmits burocràtics o oferir serveis vint-i-quatre hores, set dies a la setmana a través d'un sistema multicanal. Això és important. Aquest és un dels aspectes importants de l'Administració. En definitiva, una organització de múltiples prestacions.

I segona, el que fa referència al Patronat Català Pro Europa, com a bandera, una de les institucions que tenim importants a Europa, amb un increment important de pressupost que desenvolupa les seves funcions, promocionant i coordinant les activitats relacionades al nostre país amb la Unió Europea i situant el nostre país en un paper capdavanter en el procés d'ampliació futura de l'Europa dels estats i de les nacions.

En definitiva, senyores i senyors diputats, deixin-me dir que el Departament de Presidència compleix els seus objectius. I els compleix coordinant, impulsant i donant suport i assistència a l'acció del Govern, com també es contempla en el programa Cat21, en el Pla governamental Cat21, en què per afrontar d'una manera important, amb eficàcia, com deia abans, els reptes que la societat catalana del segle XXI ens planteja, per a uns nous temps, per a uns nous reptes i per a un nou impuls, per avançar en el futur, tenint com a principal objectiu fer de Catalunya un país per a viure, un país en què el principal objectiu són les persones i el seu benestar.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. El senyor Lluís Recoder té la paraula.

El Sr. Recoder i Miralles

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré la posició del nostre Grup Parlamentari amb relació al pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials.

D'entrada, permeti'm que faci una breu referència en algunes xifres que contesten algunes de les afirmacions que s'han fet des d'aquesta tribuna per part dels grups que han presentat esmenes de totalitat.

El pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió aquest any, concretament, passarà de 61.174 milions de pessetes –pressupost de l'any 2001– a 67.300 milions de pessetes. És a dir, hi ha un increment que coincideix en la línia general d'increment dels pressupostos de la Generalitat per a 2002 del 10%, i, concretament, les aportacions de la Generalitat per a qualsevol concepte, passen dels 26.500 milions l'any 2001, a 34.500 milions l'any 2002. Per tant, és un increment significatiu. I, dir-los, també, que d'aquest increment hi

ha exactament 14.800 milions de pessetes que són autorització d'endeutament. Per tant, haurà de ser la Corporació qui els haurà de gestionar com ho cregui més convenient.

És obvi –i crec que val la pena recordar-ho, perquè, a vegades, potser, sembla que ho tenim tots molt clar, però ens n'oblidem– que estem parlant d'una televisió pública, una televisió que desenvolupa una missió de servei públic, i, per tant, això té un cost. I, a més, és una televisió pública que es troba immersa en un panorama de canvi. Les televisions públiques en el nostre país entren en escena en un moment en el qual la competència no era una realitat com és avui en dia, i, en segon lloc, en un moment en el qual les televisions de pagament van guanyant quota d'audiència, i, per tant, aquesta situació de competència s'incrementa.

Bé. Dit això, permetin-me que, a tall d'introducció, els manifesti que entenc que la presentació d'aquestes esmenes de totalitat, obeeixen més a un ritual –a un ritual que es repeteix anualment des d'aquesta tribuna– que no pas en una convicció. I aquest any aquesta afirmació, doncs, que més d'una vegada hem repetit, té la seva confirmació en quina ha estat l'actitud dels representants votats per aquest Parlament en el pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o en la votació del pressupost de la Corporació en el mateix Consell d'Administració. Els diputats que formen part de la Comissió de Control Parlamentari coneixen perfectament, doncs, quina va ser el sentit d'aquesta votació; però, en tot cas, crec que és bo que la cambra sàpiga que aquest pressupost es va aprovar sense cap vot en contra, simplement crec recordar que amb dues abstencions. I –ho recordo, una vegada més–, les persones que estan allà, malgrat que no tenen necessàriament un mandat polític, sí que obeeixen a un sistema de «cups» polítics votat per aquesta mateixa cambra. Això em fa afirmar, com feia un moment, que entenc que aquesta és una esmena, doncs, que té un caràcter ritual, però que hi manca convicció.

Una segona qüestió que s'ha plantejat, també, des d'aquesta tribuna i de forma repetida: el contracte programa. Deia, fins i tot, alguns dels intervinents, algunes de les intervinents, que el contracte programa no es farà. I això es deia pocs minuts després que el conseller Homs afirmés solemnement que el contracte programa es farà. Bé. Jo reitero, en nom del nostre Grup Parlamentari, el que ja ha dit el conseller Homs –després m'hi tornaré a referir–: el contracte programa es farà i es farà de forma, doncs, molt immediata.

Ara, hi ha una dada que no podem oblidar i és que, a finals de l'any 2001, d'aquest any que ara acabem, s'ha produït un fet molt important que ha estat el pronunciament per part de la Comissió Europea sobre la seva posició amb relació a la possibilitat o a l'admissió dels ajuts d'Estat a la ràdio i televisió de servei públic. Aquesta és una qüestió que preocupava, que ens neguitjava, perquè pesava com una llosa, era una espasa de Dàmocles que hi havia al damunt del finançament del sistema públic de televisió.

Bé. El que ens ha dit la Comissió Europea –i ho celebrem– és que l'activitat de radiodifusió de servei públic

no s'ha de regir per les mateixes normes de competència que afecten qualsevol altra activitat comercial, i, per tant, s'accepta el doble finançament públic i privat. Ara bé, ens demana dues coses: una és un mètode de comptabilitat separada. És a dir que quedi clar allò que està finançat amb diner públic i allò que està finançat amb recursos comercials. I, després, fa una segona recomanació, a la qual nosaltres ja ens hi hem avançat, com és la creació d'autoritats independents que vetllin pel compliment de les normes establertes.

Ho repeteixo: per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i diria més, per a aquest Parlament i per al país, aquesta és una decisió de gran transcendència per al futur de la nostra ràdio i televisió públiques, ja que a Catalunya la nostra ràdio i televisió tenen una missió molt especial de servei públic, com ve determinat per aquest Parlament, i que no és altre que la difusió de la nostra llengua, a banda de garantir el pluralisme informatiu, la promoció de la cultura i, també, ser un motor del servei audiovisual.

I sobre la directriu marcada per la Comissió Europea en aquesta Resolució, que separa o que diu que s'ha de separar el servei públic de les activitats comercials, la Corporació es troba en una fase molt avançada d'aprovació definitiva, i, per tant, d'entrada en vigor del contracte programa que defineix quines són les funcions de servei públic i que, també, quantificarà el seu cost. De fet, durant aquest any 2001, el Consell d'Administració ja va aprovar la proposta de contracte programa, on es preveu aquest marc de relacions recíproques entre la Generalitat i la Corporació que ha de garantir aquest finançament estable i que també ha de determinar clarament quina part de la programació té el caràcter de servei públic, i, per tant, doncs, correspon finançar amb recursos públics. Tot això ens portarà –i ho dic una vegada més– a l'aprovació ben aviat d'aquest contracte programa, que, també, com anunciava el conseller Homs, tindrà una vigència de tres anys.

Bé. Tot això, per què? Quins són els objectius de la Corporació per a aquest any? M'hi referiré d'una forma, doncs, breu, ràpida, però no per això vull deixar-me res sobre la taula. Quant a Televisió de Catalunya, amb aquest increment pressupostari del 10%, hem de garantir una sèrie d'objectius. En primer lloc, aquest any és important ressaltar que, per primera vegada, Televisió de Catalunya disposarà de tres canals que emetran les vint-i-quatre hores del dia, ja que el Canal 33 s'incorpora en aquesta fórmula d'emissió continuada durant tot el dia. Això ens portarà a un total de 32.850 hores d'emissió, aquest any 2002, que es finançaràn amb aquest increment, no important, però sí significatiu, de recursos.

Bé. L'increment de programació i els objectius globals de Televisió de Catalunya s'emmarquen, també, dins d'uns objectius més concrets, com és, en primer lloc, que TV3 ha de continuar sent la cadena de referència que espera liderar l'oferta de consum dels telespectadors del nostre país, com ha vingut fent fins ara. En segon lloc, TV3 ha de continuar sent la cadena referència en informació. No cal esmentar una vegada més que els informatius de TV3 gaudeixen de la valoració més alta per part dels ciutadans i les ciutadanes de Catalu-

nya. En tercer lloc, volem que TV3 sigui una referència de qualitat i que tots els seus programes tinguin una mínima qualitat en els seus continguts i en la seva forma, que sigui realment perceptible per al públic, de manera que es consideri TV3 com una cadena generalista que té la millor oferta de servei públic. En quart lloc, TV3 ha de ser, també, una referència de seguretat, en el sentit que la seva graella ha de ser una graella estable, si pot ser la graella més estable que s'adeqüi als hàbits de consum del públic majoritari en cadascuna de les franges horaris. I, en darrer lloc, TV3 ha d'incrementar la seva producció pròpia, la seva línia de programes dramàtics i documentals que la diferenciïn d'altres cadenes.

I, en l'àmbit econòmic, dir-los que aquest any es planteja, d'una forma molt decidida, reduir els costos de producció per fer front a una previsible reducció dels ingressos publicitaris. És cert que, durant l'any 2001, aquesta reducció s'ha produït, ha estat general; no és quelcom que succeeixi només en l'àmbit de TV3, sinó que ha afectat totes les cadenes i que se situa sobre el 10% dels ingressos que, en principi, estaven pressupostats. Aquest any es calcula que aquesta reducció d'ingressos se situarà al voltant del 5%, i aquesta reducció o la corresponent reducció de costos es realitzarà a través de la reducció de la producció interna en relació amb l'any anterior. Això és perfectament factible, més si tenim en compte que els estocs de producció pròpia acumulats durant aquest any 2001 permeten assolir els compromisos de programació durant l'any 2002.

I que, pel que es refereix als informatius, l'objectiu és aconseguir que continuïn sent l'eix vertebral de la cadena, que mantinguin el seu nivell de competitivitat i de lideratge, tant en les franges de Telenotícies Catalunya, el Telenotícies Migdia, el Telenotícies Vespre i el Telenotícies Nit, que són molt valorats. I, específicament, és molt valorada la seva objectivitat; també incrementar l'audiència del Telenotícies Matí, i, després, tenir una cadena que continuï estant en disposició de fer el desplegament necessari per contribuir o per cobrir els esdeveniments informatius més importants de la mateixa manera que s'ha fet en tot el conflicte derivat dels fets de l'11 de setembre.

I, finalment, permetin-me que em refereixi de forma ràpida a Catalunya Ràdio, l'emissora estrella de la Corporació. L'objectiu de Catalunya Ràdio per a l'any 2002 és mantenir la posició de privilegi, quant a audiència, que ha defensat molt correctament durant l'any 2001, i fer-ho amb força, fer-ho amb la força que dona tenir una graella molt consolidada, afegint-hi, a més, doncs, tota una sèrie d'elements nous que conjuguin la part pública i la part privada. Reforçar els serveis informatius, molt específicament en la franja de Catalunya... *(Remor de veus.)*

I, en darrer lloc, una breu referència a l'emissora de Catalunya Música, que afronta un doble compromís: per una banda, recuperar l'audiència de l'any 1999, i, per l'altra, donar-li un gran impuls, ja que aquest any se celebraran els quinze anys d'existència.

Dir-los, també, que en l'àmbit de la radiodifusió no es preveu una reducció significativa dels ingressos publicitaris.

Bé. I, per acabar, senyor president, només dir que entenem, des del nostre Grup, que es tracta d'uns pressupostos molt ajustats a la realitat i que preveuen i garanteixen la continuïtat de les activitats que s'han fet durant l'any 2001, que jutgem molt satisfactòries. Des del Grup de Convergència i Unió pensem que s'ha fet bé i que durant l'any 2001 aquests pressupostos garanteixen que es continuï fent bé. *(Persisteix la remor de veus.)*

Penso que els grups que han presentat esmena a la totalitat estan bàsicament d'acord tant amb els objectius com en els mitjans i que per això van recolzar el pressupost de la Corporació en el Consell d'Administració, encara que avui, com he dit abans, per seguir una tradició, que ja forma part de la litúrgia parlamentària, hagin presentat esmenes a la totalitat, que, com és obvi, el nostre Grup votarà en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, acabat el debat, a la votació, tant de les esmenes a la totalitat de retorn del Projecte de Llei com, també, a la totalitat de seccions, organismes autònoms i empreses del Departament de Presidència.

Els proposo fer la votació conjunta. Si ara hi hagués la petició d'alguna de separada, pregaria que m'ho fessin. *(Pausa.)*

Per tant, votarem totes les esmenes a la totalitat conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor; 68 en contra i cap abstenció.

A continuació *(remor de veus)*, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a les esmenes a la totalitat del Departament de Governació i Relacions Institucionals, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó. *(Persisteix la remor de veus.)*

Prego als senyors diputats que ens permetin continuar el debat, que aquests minuts que perdem de debò que després els podrem trobar a faltar.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, compartiré aquesta defensa de l'esmena a la totalitat al Departament de Governació i Relacions Institucionals amb el diputat senyor Jaume Oliveras que parlarà de tot l'àmbit de l'Administració local.

Aquest és un departament que, des d'un punt de vista pressupostari, com vostès saben, es compon, fonamentalment, que no únicament, en un únic servei, com és la Direcció General d'Administració Local, que agrupa pràcticament el 75% del total dels recursos assignats al Departament, a través de dos grans programes, com són el Fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Aquest apartat serà tractat, com deia, senyor president, pel diputat senyor Jaume Oliveras, i jo em referiré als aspectes de funció pública, de relacions exteriors i de

l'Institut Català de la Mediterrània, al marge d'altres aspectes organitzatius.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

L'any passat parlàvem de la important reestructuració interna, operada a través dels canvis en el Govern, que van tenir lloc fa dos anys, amb l'addició de nous serveis, amb la segregació de tot el relatiu a les polítiques de seguretat a favor del Departament, de nova creació, d'Interior. I, malgrat això, fa..., el fet que aquest canvi en l'estructura hagi operat fa dos anys, pràcticament, fa malgrat tot que sigui molt escàs el període de temps transcorregut per poder comparar la despesa agregada amb relació a d'altres exercicis. En qualsevol cas, no deixa de cridar l'atenció, per exemple, que, malgrat l'important increment del 21,8% del pressupost, el pes relatiu d'aquest Departament en el conjunt del Govern es manté pràcticament invariable, tot i aquest creixement, i es manté en un 1,1% del pes en el conjunt del pressupost del Govern. I, per tant, és obvi que no s'ha vist beneficiat, globalment, de l'esforç pressupostari global fet pel Govern de la Generalitat.

Pel que fa a la remuneració del personal, capítol 1, creix un 10,5%. Hi ha altres departaments, lògicament, com el d'Interior, que creix i creix molt més; però, en aquest cas, es justifica, lògicament, pel desplegament de la Policia de la Generalitat, Mossos d'Esquadra, però, òbviament, en el cas del Departament de Governació no creiem que estigui justificat.

I, pel que fa a la despesa corrent, creix de l'ordre d'un 9,1%, una dada que entenem que és difícilment justificable si tenim en compte que la dimensió del Departament s'ha mantingut sense cap alteració des de fa pràcticament dos anys.

Entrant, concretament, en alguns serveis dels que he anunciat, si parlem, per exemple, de relacions exteriors, el pressupost preveu dues partides significatives: una, el conjunt d'ajuts als casals catalans, que passa dels 90 milions a l'any 99 i 2000, als 140 milions –840.000 euros–, per a l'any 2002. I, l'altra gran partida, significativa, és l'ajut al Tercer Món, que ha anat evolucionant de forma favorable, això sí, des dels 800 milions de l'any 2000, als 910 de l'any 2001, fins als 1.900 milions de pessetes, que equivalen a 11 milions d'euros per a l'any 2002. I, per tant, un increment important, gairebé de més del 100%, i un increment que supera, per descomptat, el 61% d'increment, també important, que es va produir en el pressupost de l'any 2000. Però, molt lluny del que entenem que resultaria d'aplicar, almenys, el 0,7% dels capítols 1 i 2 d'ingressos, com fan, en aquest cas, la majoria d'ajuntaments catalans. I, en aquest sentit, hi ha una moció d'aquest Parlament, de l'abril de l'any 98 –d'aquest Parlament, per tant–, que donava un mandat molt clar al Govern, encara que avui sistemàticament constatem que s'hagi incomplert.

I un any més reclamem, des d'un punt de vista de la presentació formal d'aquest pressupost, que s'agrupin a l'entorn d'aquest Departament de Governació tots els recursos, que són més que els que figuren consignats a aquest Departament de Governació –tots els recursos–, que la Generalitat de Catalunya destina a aquest con-

cepte, a través dels diferents departaments, empreses i organismes autònoms, des de les despeses de matriculació per als alumnes procedents de països del Tercer Món, que atorga el Departament d'Universitats, o la cobertura sanitària dels immigrants desplaçats, a través del Departament de Sanitat, o també algunes partides en empreses, en organismes, com el Copca o com el mateix Icaen.

Aquesta dispersió i, per tant, aquesta desagregació en el pressupost –sincerament, ho crec– perjudica el mateix Govern, perjudica els programes del Govern pel que fa a la cooperació i ajut al Tercer Món, i, a més a més –i això, òbviament, no cal que jo els ho digui, i el Govern ho hauria de saber–, dilueix, també, l'esforç pressupostari, segurament superior al que reflecteix la partida d'ajut al Tercer Món, consignat en aquest Departament de Governació.

L'apartat de Funció Pública, dèiem, quan parlàvem fa uns instants al voltant del Departament de Presidència, que, concretament quan parlàvem de la Direcció General d'Organització Administrativa, entenem que hauria d'estar enquadrada en la Secretaria de Funció Pública del Departament de Governació, que la nostra és una administració pendent de reforma i de modernització. Nosaltres –ho saben vostès, senyores i senyors diputats–, som certament molt i molt crítics amb la política de funció pública duta a terme per aquest Govern en els últims anys, pel que fa..., com deia aquest matí en la defensa de l'esmena a la totalitat al pressupost el diputat Josep Huguet, pel que fa a la desmotivació creixent del personal; pel que fa a l'estancament de les dinàmiques de treball; pel que fa als canvis, també, en l'estructura, que entenem que són totalment inadequats; pel que fa també a les possibles innovacions, en la gestió del personal, que es troben, malgrat les bones idees i projectes –s'hi troben– en importants dificultats d'aplicació.

Nosaltres ens proposem –i ho hem dit reiteradament, i ho vam fer l'any passat amb esmenes a l'articulat i ho farem també enguany–, per al conjunt de més de 130.000 empleats públics a càrrec de la Generalitat, processos de selecció transparent per a tothom; aplicació d'elements motivacionals, també, per a tothom; concursos de trasllat; promocions en el mateix lloc de treball; horaris flexibles, i, fins i tot, proposem una generalització dels diferents processos formatius que permetin una actualització permanent del personal i, en definitiva, també, una millora substancial en la qualitat del servei.

Reconeixem, però, alguns avenços i alguns progressos. I, enguany, és lògic que hàgim de saludar positivament algunes millores socials, protecció familiar i de la maternitat; igualació, també, de les parelles de fet: no així, per exemple, pel que fa als discapacitats. I, també, salutem la pacificació en el capítol retributiu, a partir de la signatura dels corresponents convenis únics –el cinquè conveni, especialment–, però entenem que això no treu la necessitat que calgui recuperar el poder adquisitiu perdut pel personal laboral i funcionari en els darrers deu anys. I, també, per aplicar els complements de productivitat en funció del rendiment que sigui objectivable.

Finalment, pel que fa a l'Institut Català de la Mediterrània, estem en un moment de transició –ho deia el mateix president de la Generalitat, durant el debat de política general. Aquest és un pressupost que pel que fa a l'ICM pot ser un pressupost autènticament virtual. S'ha anunciat que per tal de potenciar la projecció exterior d'aquest organisme, tant del Govern de la Generalitat com de la mateixa ciutat de Barcelona, per reforçar, també, la presència d'empreses i de les mateixes institucions catalanes, es donarà entrada a un organisme de nova creació, que tampoc sabem quina personalitat jurídica finalment adquirirà, si serà un consorci, si serà una fundació, tant a l'Ajuntament de Barcelona com al Ministerio de Asuntos Exteriores.

Aquest anunci que suposa una privatització de l'Institut Català de la Mediterrània, com és lògic, ha generat una inquietud entre els treballadors, per la més que probable constitució d'una fundació, o d'un consorci, que, evidentment, suposa, en la pràctica –no cal ser massa espavilat–, una eventual desvinculació d'aquest conjunt de treballadors del cinquè conveni de la Generalitat. I, per tant, existeixen, en aquests moments, sobrats dubtes sobre l'estabilitat i sobre la garantia de continuïtat de tot el personal.

I al marge dels distints projectes d'ampliació de la base institucional actual de l'Institut Català de la Mediterrània, com acabo d'expressar, que és un element d'inquietud i de preocupació que volem expressar des d'aquesta tribuna, també ens preocupa una certa deriva preocupant d'aquesta institució pel que fa, sobretot, al contingut dels projectes d'estudis, de publicacions i de jornades previstos de cara al futur. La sensació que té el nostre Grup Parlamentari és que en aquests moments l'Institut Català de la Mediterrània és un organisme que ha anat polititzant-se, que segurament satisfà les demandes tant del Govern com del conjunt de grups polítics d'aquesta cambra –no ho dubtem–, però que això paral·lelament discorre, ha anat discorrent en una disminució de la recerca, del nombre de publicacions, dels estudis que en altres anys, fins i tot paradoxalment pel que fa, en aquest cas, si considerem la persona que hi havia al capdavant d'aquesta institució..., venia desenvolupant aquest mateix Institut.

I per aquests motius, i pel que fa als serveis als quals m'he referit, senyor president, el nostre Grup Parlamentari justifica l'esmena a la totalitat i la seva devolució al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridaó. També en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Jo faré referència, com ha dit el senyor Ridaó, al que fa referència a l'Administració local per part del Departament de Governació. I el motiu, també, de la presentació d'aquesta esmena a la totalitat del Departament és, fonamentalment, que el nostre Partit, el nostre Grup Parlamentari, defensa un

altre model de relació de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, vers el món local, no només per part del Departament de Governació o la mateixa Direcció General d'Administració Local, sinó, en general, la concepció que té el Govern de la Generalitat respecte al món local i quina ha estat la política durant tots aquests anys d'autonomia política.

Malgrat aquestes diferències, també voldria fer referència a una valoració positiva del que han estat aquests dos anys, per part del senyor Espadaler, del director general d'Administració Local, que crec que ha tingut una actitud, doncs, positiva i basada en el diàleg, la qual li hem d'agrair, i esperem que pugui continuar aquesta actitud per part d'aquest organisme del Govern de la Generalitat i per part del Departament de Governació.

Voldria fer referència també que, en general, en global, el Govern de la Generalitat continua fent una política d'esquena als ajuntaments. Enguany, les transferències a les corporacions locals continuen sent insuficients, evidentment, allunyant-se d'aquest dèficit crònic que tenen les corporacions locals respecte a les aportacions que fa la Generalitat. És veritat que, per primera vegada des de l'any 1995, se supera l'aportació, xifrada en un 3,11% –l'any passat va ser sobre un 2,54%–, però aquesta pujada tan insuficient, evidentment, no justifica quina ha estat la política als pressupostos d'enguany.

Jo crec que el Govern de la Generalitat ha perdut una oportunitat històrica amb aquest augment en els pressupostos, aquest augment que hi ha hagut en determinades inversions, de reconciliar-se amb el món local, i crec que, dissortadament, aquests pressupostos no reflecteixen precisament aquesta oportunitat històrica que tenia el Govern de la Generalitat de fer aquest tomb respecte a l'Administració local, i continuem, per tant, amb aquest dèficit crònic del que ha estat la relació i les aportacions econòmiques per part de la Generalitat a l'Administració local.

Ens trobem amb una autonomia financera per part d'aquestes transferències, el 90% condicionades, doncs, que continua com l'assignatura pendent el que seria una participació més incondicionada per part de la Generalitat als ajuntaments.

I, ja centrant-nos en el que seria la mateixa Direcció General d'Administració Local, dir que, en la mateixa línia que s'ha perdut una oportunitat històrica de fer un tomb en l'augment de les assignacions per part del Govern als ajuntaments, constatem que el Fons català de cooperació només ha pujat un miserable 3%. Sí que hi ha hagut un cert augment en el Pla d'obres i serveis, i també s'ha mantingut el programa «Xarxa 41» als consells comarcals i altres partides que caldria remarcar, però al mateix temps, també, l'ajut insuficient que continua havent-hi respecte a les dues entitats municipals que existeixen en el nostre país. En definitiva, continuem amb un sistema de cooperació basat, no només per part de la legislació estatal, de la Llei d'hisendes locals, sinó per part del que és l'actuació del Govern de la Generalitat, basat en el tutelatge dels ajuntaments.

I també voldria remarcar un altre incompliment que hi ha hagut en aquesta legislatura, un acord que va haver-

hi per part dels grups parlamentaris, que el Departament de Governació presentaria un balanç i, al mateix temps, unes propostes de reforma del sistema de cooperació local a Catalunya, que en aquests moments encara estem esperant i, per tant, estem assistint a un incompliment considerable del que va ser un acord que va prendre en el seu moment una comissió d'aquest Parlament, a partir d'una proposició no de llei presentada en aquesta cambra.

Per tant, lamentar-nos d'aquest fet, que continuen aquest incompliment i aquesta necessitat que existeix de revisar els criteris del Fons català de cooperació local, de revisar també els criteris d'un instrument «decimonònic», com és el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, i la necessitat, per tant, de dotar-nos d'un nou marc de cooperació local.

També remarcar algunes de les mancances cròniques, com és un insuficient suport tècnic i logístic als ajuntaments, i també que una comissió com la Comissió de Delimitació Territorial continua en el somni dels justos.

I, finalment, el que va ser una iniciativa positiva en un inici, com va ser la creació de la Comissió d'Experts sobre la revisió del model d'organització territorial; un informe que, malgrat que en poguéssim compartir o no compartir determinats aspectes, va tenir un element positiu per dinamitzar un debat i, al mateix temps, posar en evidència les mancances de les lleis d'ordenació territorial aprovades per aquest Parlament. En aquests moments ens trobem..., evidentment, existeix una ponència que està treballant en aquest Parlament, però existeix un desconcert per part del Departament de Governació respecte a què fer respecte al que són els objectius que s'havia marcat aquesta Ponència. Per tant, jo crec que forma part, una mica, d'aquest desgovern, d'aquest desconcert a què ens té acostumats el Govern de la Generalitat, i més en aquest cas en què no se sap ben bé quines són les propostes que vol tirar endavant el Govern.

Evidentment que cal amb profunditat una reforma del món local; cal també una reforma de la Llei comarcal de Catalunya, i evidentment que caldria anar cap a la regionalització del nostre país, evidentment, basada en propostes de simplificació de les estructures administratives, que per nosaltres, pel nostre Grup Parlamentari, passarien inevitablement per la reivindicació, que hauria d'assumir aquest Parlament de Catalunya i que no podria ajornar-se per més temps, de la província única. Malgrat que les condicions polítiques no siguin les millors, creiem que seria hora de posar-la a sobre la taula, perquè, si no, no s'avançarà mai en aquest procés de racionalització de l'Administració de la Generalitat i, al mateix temps, de l'Administració local a Catalunya.

Creiem que en aquest tema, malgrat els inicis esperançadors, ens trobem en una fase de desconcert i, lamentablement, creiem que en aquest aspecte el Govern no sap cap a on ha de tirar. Aquest seria, una mica, el sentit que complementaria la intervenció del senyor Ridao pel que fa a la nostra esmena a la totalitat, en el sentit que l'actitud del Govern..., malgrat, com he dit abans, que hi ha hagut una actitud de diàleg durant aquests dos anys per part de la Direcció General d'Administració

Local, continua, doncs, una actuació d'esquena als ajuntaments i de desconcert de quin ha de ser el futur de l'organització territorial de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Li anuncio que ens dividirem la intervenció amb el diputat senyor Joan Boada, que tractarà dels temes de cooperació i altres de connexes.

I vull començar per agrair a la consellera la seva presència a l'hemicicle. No és cap formalisme. No és –no per part seva, sinó per part del Govern–, no és sempre habitual. I agrair que hi hagi la secretària general, la directora general, i lamento... (*Veus de fons.*) Senyor Camps, vostè sempre està molt agraït..., per part meua, estic molt agraït que sigui aquí, i molt benvingut, amb els seus comentaris, que només tenen un petit defecte: que ens fan consumir temps a les nostres intervencions. Perquè volia afegir que lamento que hi hagin vacants i que hi hagin absents, i absents en temes tan importants com és la funció pública.

I vull començar per aquí, perquè jo els animaria –ja que és un nou equip– a escoltar les raons..., en podem tenir tots i totes, malgrat que vostès tinguin els vots democràticament obtinguts, ni que sigui per un, per fer majoria en aquest hemicicle.

La funció pública a Catalunya és un tema que ens hauríem de prendre més seriosament. Jo l'animo, senyora consellera, que, amb l'eficiència que ha abordat altres qüestions en el Govern, sigui capaç d'abordar un tema que és molt difícil –li ho reconec–, que implica reformes molt més enllà del seu Departament –després m'hi referiré–, però, seriosament, sigui una prioritat de la seva agenda.

Fa molt pocs dies, el senyor Mas ens va comparèixer per explicar-nos el Cat 21. Jo lamento que aquell dia, de forma bastant pesadeta, ens rellegís com uns apunts de cursos de l'IESE –ja sap que a l'IESE s'hi pot anar quan un o una espera una promoció en el món de les relacions empresarials, etcètera–, o d'una altra institució similar o pública. Però, més enllà de la lletra –que era, ho torno a dir, bastant avorrida–, valdria la pena introduir criteris molt més eficients per organitzar l'Administració.

L'Administració ha de ser al servei dels ciutadans. I avui hi ha una administració pública –com ja s'ha dit aquí– desmotivada, i desmotivada, per una banda, pel poder adquisitiu, que no se'ls respecta –i vull ser prou materialista per començar per la cosa més precisa–, i desmotivada per la manca de compliment de tots aquells convenis i acords que es prenen amb l'Administració pel que és l'accés, la qualificació, la promoció, l'oferta d'ocupació, el conveni marc per a tot el grup públic autonòmic... Pensin vostès que en el grup públic autonòmic, que aquest matí, molt breument, considerà-

vem amb el conseller Homs, no hi ha encara un reglament de selecció de personal, no hi ha una política retributiva integral, hi han desigualtats retributives inexplicables... I, en general, a l'Administració s'incomplixen coses tan senzilles com les places que s'haurien de reservar per a discapacitats, o per a exclusió social o per a expresos. No hi ha una autèntica formació professional per promoure aquest personal de l'Administració, sigui en un sentit horitzontal com vertical. I des de fa temps hi ha una mena de guerra, de baralla, entre vostès, el seu Departament, i els altres departaments o aquells departaments que volen ser més lliures en clientelisme i a apuntar a dit la funció pública. Doncs, en aquest sentit, siguin més durs, endureixin –si és possible, cap a l'esquerra, diria jo, cap a valors progressistes– els temes essencials, perquè no siguin una mena de mercat de Calaf –amb tot el respecte per a Calaf– els altres departaments, aquells que volen fer de la funció pública *de su capa un sayo* i saltar-se les barreres de l'objectivitat.

I per això no estaria de més, senyora consellera, que recuperés seriosament l'Escola d'Administració Pública com quelcom d'alt nivell; no per complir amb l'expedient d'anar fent cursets..., no: d'alt nivell. Jo no somio a tenir l'ENA –tant de bo ens hi aproximéssim–, però és una oportunitat, perquè jo m'estimo i, com deia al matí, m'enamoro del meu país, voldria començar per allò que somiava quan estava a l'Assemblea de Catalunya: que tinguéssim una funció pública radicalment diferencial de la que critiquem a diversos colors polítics, quan la deixem enquistar-se en el corporativisme i, allò, a vida i sense cap responsabilitat. I això passa també per fer de l'Escola d'Administració Pública una gran escola que formi quadres, quadres fins a l'últim nivell i fins al més alt, perquè aquests coneguïn l'Administració, coneguïn els conceptes més bàsics, des de la història del pensament fins als conceptes de la ciència política de l'Administració moderna.

En segon lloc, cal posar més accent en l'Administració local, començant perquè aviat, senyora consellera, espero que estrenem una directora o un director d'Administració Local que es prengui seriosament el món local, des dels darrers ajuntaments, com el de la Palma, senyora Gispert, eh?, que camina des de fa poc, en tot el seu sentit, fins als ajuntaments més llunyans, com els que puguin estar a la Terra Alta o al Pallars, o els metropolitans; que es considera el món local com una cosa allargada, esvelta, molt única, que hi ha per tot el territori, que té un caràcter propi. I, els pressupostos, això no ho reflecteixen; un any més, això no ho reflecteixen. Vostès agafen diners que vénen dels pressupostos de l'Estat i els passen als ajuntaments, perquè és la seva obligació, i n'afegeixen molt pocs –molt pocs. El poder local des dels consells comarcals, molts d'ells de color de la majoria governant de Catalunya, Convergència i Unió..., ni d'aquests se'n fien prou per dotar-los econòmicament amb més mitjans. Jo aquest matí els assenyallava –i el senyor Homs no m'ha contestat– que són solament 4.000 milions de pessetes els que s'han de repartir tots els poders locals dels pressupostos de la Generalitat com a subvencions incondicionades. O sigui, tota la resta és una transferència bastant forçada.

Fan molta retòrica, perquè ara sí que comencen a reconèixer verbalment el paper de l'Administració local –abans, ni això feien–, però encara, aquesta retòrica –que ja és un pas endavant, que el reconeguin..., concreti-ho amb pressupostos. Si no, ens podem trobar amb dos efectes perversos, que encara ens trobem: que el Govern de Catalunya envaeix les competències del món local i que el Govern de Catalunya, en certa forma, demana noves responsabilitats al poder local sense donar-li les dotacions financeres corresponents. Pitjor encara: de vegades, el poder local ha de substituir el Govern de Catalunya amb els seus propis cabals, distraient-los d'altres qüestions que són la seva competència, perquè no hi arriba, el Govern de Catalunya, independentment del famós tema, que vostè té molt més present que jo, que és el deute pendent i els seus interessos amb els poders locals.

El Fons de Cooperació Local ha d'augmentar més. Ho fa el Pla d'obres i serveis, però ha d'augmentar més el Fons de Cooperació Local. I en aquest sentit, no seré pas jo qui m'oblidaré de recordar-li, com se li acaba de fer també, que en el món local hi ha un tema pendent per resoldre, que és el de l'organització administrativa de Catalunya, amb tot el seu vessant local, a part de l'autonòmic, i que l'informe Duran ha de ser real, des de divulgar-lo i gastar calés per divulgar-lo, fer-lo conèixer, treballar-lo, no només en ponència, sinó més enllà, perquè fem de debò aquesta reforma. I si no la volen fer, diguem-ho, no passa res, no s'amoïnin, ja la farem d'aquí a dos anys, des d'un altre impuls polític.

També crec que Governació hi té molt a dir, en l'Administració oberta, i no ho veiem tan reflectit en els pressupostos, no ho veiem *tan* reflectit en els pressupostos. Això vol dir *participació*, vol dir entrada de la ciutadania a l'Administració i servei de l'Administració a la ciutadania utilitzant les moderníssimes tècniques tecnològiques, les depuracions més acurades que hi ha avui, perquè hi hagi una relació democràtica, transparent, amb els ciutadans. Vostès han pres un compromís seriós, l'hem signat tots. Fins i tot, hem pres compromisos més puntuals amb un alt càrrec del seu propi Departament –que podria ser un botó de mostra que comencem a caminar–, perquè arreu hi pugui haver presència de la ciutadania i també dels diputats i diputades que puguem accedir més fàcilment a l'Administració.

Per això a mi m'importa parlar, també, que caldria millorar les relacions Parlament - Govern, i caldria millorar-les des de la seva pròpia Conselleria, des de la direcció pertinent. Vostès se'ns queixen que posem una inflació en les preguntes, demandes, etcètera –«que no pot ser, que no hem d'ocupar la funció pública per respondre això...» Bé, hi ha moltes maneres d'abordar-ho, però abordem-ho. No ens queixem, només: abordem-ho, estudiem-ho, i mirem com podem trobar modernes tècniques informàtiques, per exemple, per en comptes jo haver de fer una pregunta, lliurar-la a la Mesa, que es publicui, etcètera, etcètera, i al cap de quinze dies reglamentaris, però que són setmanes, o mesos, reals... Escolti'm, amb un cop a determinat botó del meu ordinador, en fraccions de segon, la té vostè o qualsevol departament en pantalla, i, aleshores, amb poc de temps, poden respondre'ns, si no és que practiquen la tècnica que ja es practicava des de fa molts

anys, en pressupostos, que és tancar ordinadors. Però és que, en aquest cas, no serien factures. No els enviaríem factures: els enviaríem demandes que ara han de passar per uns tràmits *anacrònics*. Podria passar vostè, consellera, per la consellera que ha fet el salt innovador en la comunicació Parlament - Govern a través de la moderna tecnologia, de la queixa a la millora. Recordi que hi ha un mandat parlamentari d'enfortir aquesta Direcció concreta –hi ha un mandat parlamentari. Volem veure fets concrets en l'aplicació del pressupost, i volem veure-ho, també, amb una real programació de mesures.

Torno a dir que, com he dit al principi, vostès tenen els vots, però hi ha un sac de raons, si més no, a discutir –la veritat en absolut no la té mai ningú–, i valdria la pena que ens escoltessim, perquè jo crec que hi ha capacitat d'escoltar-se, i encara en aquesta lluna de mel del domini de la seva Conselleria, volem veure fets concrets en traducció.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per completar la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, breument, perquè si no vigilem, encara ens tocarà tancar els llums del Parlament. Cada vegada som menys els que assistim a aquesta sessió. Només dos qüestions: el que volia plantejar i complementar el que ha dit el senyor Ribó, que és sobre l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació, nom d'efímera vida, perquè sembla ser, doncs, que es convertirà en aquest Consorci de l'Institut Català de la Mediterrània, un procés de privatització, com ja ens tenen acostumats en molts altres aspectes des del Govern de la Generalitat, i que, en tot cas, el pressupost d'enguany és difícil de poder-lo comentar, perquè si, evidentment, passem a un consorci, tota la situació suposo que canviarà, però, sobretot, el que critiquem més és que aquest Institut, o aquest Consorci, no ha acabat de funcionar. Va començar amb molta empenta amb la creació d'aquell Consell Assessor, amb participació de gent, doncs, important, alguns, fins i tot, que tenen coses a dir i que en saben –altres potser no tant, però ara no criticarem aquest Consell Assessor–, però que, en tot cas, tot allò que havia de fer, de fomentar els estudis, fer convencions, fomentar el diàleg intercultural entre les dos vores del mar, totes aquestes qüestions –del mar Mediterrani–, totes aquestes qüestions no s'han fet, no?, i només hi ha una despesa important: quasi el 60% s'ho emporta el capítol 1, sense que faci una actuació que sigui digna d'aquesta feina que se li havia encomanat i que se li encomana amb els diners que se li donen.

Bé, en tot cas, aquesta és una realitat que anem a discutir. Ara hem superat haver de discutir de la persona que dirigia aquest Institut. Ara, ja, sortosament, doncs, ja són altres persones que ho fan, i no ens hem de posar amb la seva capacitat i la seva qualitat amb relació a la direcció d'aquest Institut.

El que sí que ens interessa molt més és tot el tema de cooperació al desenvolupament, que estaria dintre de la Direcció General de Relacions Exteriors, perquè hi havia un compromís, polític i social, de doblar les ajudes al Tercer Món. No s'ha complert, hi ha ara, en aquests moments, 1.900 milions destinats, encara que després hi ha una partida a l'articulat que fa referència a la possibilitat d'invertir o de posar-hi 5.550 milions més. En aquest cas, serien 10 milions d'euros, però que no surten enlloc, o sigui, que hem set incapaços, en tot cas, de trobar-los, perquè es diu que podrien estar en diversos departaments o organismes autònoms de la Generalitat. En aquests moments no hi són, no estan consignades, aquestes partides, en cap dels departaments, en cap de les entitats, almenys en un epígraf ben senzill que diria «ajuts al Tercer Món». Això tan senzill no hi és, però és possible que sigui en unes altres qüestions, però que, en tot cas, es deixa obert amb la possibilitat que puguin aparèixer. Però no hi són.

Vol dir que en aquests moments la cooperació al desenvolupament que fa el Govern de la Generalitat són 1.900 milions per al 2002, que representa el 0,12% dels ingressos incondicionats. Dic «ingressos incondicionats» perquè quan estem discutint ara la Llei de cooperació al desenvolupament, que, si no hi ha cap contratemps –esperem que no n'hi hagi cap–, doncs, a finals de desembre l'aprovarem en aquest Parlament, en una de les disposicions addicionals a discutir, encara no consensuades, utilitzem els ingressos incondicionats com a percentatge, no? Doncs, miri, en aquests moments, a Catalunya estem en aquest 0,12%, molt lluny del 0,7% que és recomanat per les Nacions Unides, i no hi ha maneres d'arribar-hi, perquè, evidentment, no hi ha una veritable voluntat, des del nostre punt de vista polític, per tal de poder arribar a aquests recursos.

També li haig de dir, perquè facin comptes, que el 0,7% dels recursos incondicionats, això voldria dir 11.000 milions, en aquests moments –en aquests moments. En poden ser molts més, si augmenten aquests ingressos, no? Està clar que està, com poden veure, molt lluny del que hauria de ser la cooperació al desenvolupament i el que hauria de ser un país modern, com és el nostre, un país del Primer Món, que té la seva obligació, doncs, d'invertir en el Tercer Món.

Del que sí que els volia fer esment –no sé si és possible a través del període d'esmenes, on nosaltres ho posarem..., quan va venir aquí, en una compareixença, el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament va demanar que hi hagués una partida pressupostària específica per a ells, per a la seva funció que fan de cooperació, dintre l'epígraf d'«ajuts al Tercer Món». Això no surt, una altra vegada, ho han reiterat. Em sembla que seria important, a través d'algun tipus d'esmena o algun tipus de transaccional, a partir de les esmenes que podem anar fent, perquè, evidentment, això surti, sigui consignat, i una de les institucions tan importants –bé, jo crec que és la més important en recursos i en capacitat–, com és el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, doncs, pugui tenir aquesta possibilitat de tenir consignats aquests recursos.

Res més, només dir-los –vostès ho saben, però és un toc d'atenció molt clar, en aquests moments: Catalunya, el Govern de la Generalitat, només destina el 0,12% a

cooperació al desenvolupament, des del nostre punt de vista, una xifra ridícula, que mostra la poca capacitat del Govern en tots els temes de cooperació al desenvolupament. Que ningú pensi que la Llei és la panacea i, com que haurem fet una llei, ja estarà solucionat, i Catalunya tindrà una llei de cooperació i això serà del tot suficient. La Llei no servirà per res si no hi ha recursos i si no hi ha voluntat política per tirar-ho endavant.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. En nom del Grup de Convergència i Unió, per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, gairebé des de la intimitat, per fer el torn en contra a les esmenes a la totalitat que s'han substanciat pels diferents grups referents al pressupost del Departament de Governació i Relacions Institucionals, un pressupost que, igual que el que vam tramitar l'any passat, té l'interès per fer per part del Govern d'este Departament una eina important al disseny de la política que es fa, i, per tant, doncs, se l'ha dotat d'un pressupost que creix molt més que la mitjana del conjunt del pressupost de la Generalitat, i passa de 22.700 milions de pessetes el 2001 a 27.700 el 2002, cosa que representa un 22% d'increment respecte a l'any passat, quan el conjunt del pressupost de la Generalitat creix un 10,8%, per tant, més de 4.900 milions de pessetes, gairebé 5.000 milions de pessetes, dels quals 3.560 van directament a corporacions locals, a l'Administració local, i 1.000 d'increment a cooperació. Per tant, doncs, no s'entén massa bé l'argumentació que s'ha fet en tot el procés de defensa de les esmenes a la totalitat, perquè han estat gairebé centrades, en els aspectes econòmics, en el tema local i en el tema de cooperació, que són, precisament, els dos temes que més esforç se fa en el pressupost d'enguany.

Estos pressupostos, estos recursos del Departament, pretenen fer realitat sis grans objectius de cara al 2002, com són: l'increment substancial de les ajudes directes en inversió per a l'Administració local, el Pla d'obres i serveis, amb 1.000 milions de pessetes d'increment; reforç de la política d'ajuts als consells comarcals, el Pla Xarxa 41, que no es manté, sinó que s'incrementa considerablement, perquè passa de 500 a 900 milions de pessetes –de 500 a 900 milions de pessetes; desenvolupament de l'Acord per a la societat de la informació de les administracions públiques catalanes, amb una nova aportació de 1.000 milions de pessetes, en compliment de l'Acord que al seu dia es va signar aquí, al Parlament; reforç i increment de la política de cooperació al desenvolupament, de 910 a 1.900 milions de pessetes, més del doble –el senyor Boada dia: «Hi havia el compromís de doblar l'aportació i, en canvi, no s'hi ha arribat», doncs és més del doble, l'aportació que enguany es fa en el pressupost del Departament; acords en temes de retribució de funcionaris i personal laboral per a tota la Generalitat, i el manteniment de les diferents polítiques i programes de treball de les unitats del Departament, amb una major

incidència en la utilització dels sistemes de tractament automatitzat de la informació.

Aquesta Conselleria, que és de recent creació, té dos anys, està encara en procés de consolidació, i d'aquí ve que hi hagi al pressupost d'enguany un increment del 10% al capítol 1 per poder disposar de noves places per cobrir una oposició d'advocats a la Generalitat, per reforçar la Direcció General d'Exteriors, com a necessitat derivada de la nova Llei de cooperació, i per reforçar la Secretaria General en tot allò relacionat amb l'Administració Oberta de Catalunya, en mandat també del Parlament. En total, quaranta-quatre noves places, que representen un 10%.

En la proposta de despesa corrent, el fet potser més destacable és que el secretari general suporta totes les despeses en informàtica amb un total de 345 milions de pessetes, que representa un increment del 44%. No hi ha cap partida destinada a les eleccions, com deia el senyor Nadal. Llàstima que ara no hi sigui. No hi ha cap partida destinada a les eleccions. Són eleccions sindicals. Desgraciadament, el senyor Nadal no hi és per poder-li explicar que les úniques eleccions que es faran l'any que ve seran les sindicals. No se'n farà cap més. Per això hi ha esta dotació i, com a molt, podrà presentar-se al comitè d'empresa del Grup Parlamentari Socialista. Altra candidatura serà impossible malgrat els seus esforços.

En un departament com el que ens ocupa i en condicions normals, el pressupost d'inversions no pot ser massa significatiu en el conjunt de la despesa. De tota manera, cal destacar que el capítol 6 s'incrementa de 170 a 220 milions, que són destinats en un 50% a la «Dotació a informàtica».

Pel que fa als capítols 4 i 7, «Transferències corrents» i «Transferències de capital», respectivament, s'han de distingir tres eixos: les aportacions a organismes autònoms, les subvencions a organismes de cooperació i desenvolupament i les transferències als ens locals.

Quant als organismes autònoms, pel que fa a l'Institut d'estudis de la Mediterrània, s'incrementa l'aportació en transferències corrents un 5% i les de capital en un 7%. I aquí convé aclarir que la constitució d'aquest nou Consorci no implica cap privatització del personal, perquè precisament ahir hi va haver amb el comitè d'empresa, els representants sindicals del personal de l'Institut Català de la Mediterrània, una reunió amb els responsables del Departament. I es va acordar i va quedar clar que, a través de l'article 20 del Consorci, els funcionaris actuals de l'Institut Català de la Mediterrània continuen vinculats i continuen sent funcionaris de la Generalitat.

Pel que fa a l'Escola d'Administració Pública, l'aportació del Departament en transferències corrents s'incrementa un 3,5% i les de capital augmenten un 100%. Aquí potser convindria explicar que s'han previst per a l'any 2002 180 cursos per al personal de la Generalitat, amb 2.800 assistències; per a l'Administració local, 105 cursos amb 3.000 assistències, i en la formació de la llengua, 450 cursos amb 7.500 persones. A part d'això, hi ha les previsions de l'acord de formació contínua de les administracions públiques, que a la Generalitat li

corresponen 487 milions dels 10.000 que hi ha per a tot l'Estat i que la previsió és que es realitzin prop de 1.700 cursos, amb una previsió de 25.000 assistents. Per tant, l'oferta total de places de cara a l'any que ve és de 38.300.

I, entre les funcions de l'any que ve de l'Escola d'Administració Pública, cal destacar que, en primer lloc, hi ha garantir el bon funcionament de l'Escola evidentment, però després hi ha el garantir l'estructura tecnològica de l'Escola perquè sigui adequada per donar suport al projecte de l'Administració Oberta de Catalunya i iniciar el desenvolupament d'una plataforma de formació a distància amb suport d'Internet.

I quant a la Secretaria General d'Administració i Funció Pública, que tant se n'ha parlat, convé recordar que aquesta Secretaria General, com a òrgan que coordina les polítiques de personal a nivell horitzontal, ha dissenyat el projecte Època, que té com a objectiu la creació d'un portal de l'empleat públic i, a la vegada, per poder possibilitar la implementació de l'Administració Oberta de Catalunya i garantir que tots els empleats públics que ho requereixin disposin de signatura electrònica. Per tant, d'estancament res de res.

Quant als organismes de cooperació al desenvolupament, cal destacar, un altre cop, l'increment dels recursos destinats a ajuts al desenvolupament, cooperació i solidaritat internacional. Este increment es fonamenta en la tramitació de la nova Llei de cooperació, que està aquí al Parlament, i en la necessitat d'anar augmentant aquest concepte per sobre els percentatges normals, l'increment que representa un 109% respecte a l'any passat. He comentat abans: de 910 a 1.900 milions de pessetes.

De tota manera, l'anàlisi definitiva cal fer-la afegint les quantitats específiques de la Direcció General d'Exteriors als altres departaments o organismes autònoms de la Generalitat que van destinats a finalitats vinculades a cooperació i ajuts internacionals. El senyor Boada reclamava aquesta xifra. Doncs, miri, l'any passat eren 2.400 milions de pessetes, dels quals 910 eren del Departament de Governació, i per a l'any 2002 seran 3.650, dels quals 1.900 són de Governació, amb un increment absolut de 1.240 milions de pessetes respecte a l'any passat i relatiu del 51,45%.

S'ha parlat, en les diferents intervencions, que s'havia baixat del 0,4, segons el senyor Nadal, al 0,22 i, segons el senyor Boada, al 0,12. Les xifres no quadren. De totes maneres, jo els voldria recordar que estan inclosos, estos pressupostos, en un nou sistema de finançament. I vostès saben..., tot i que després expliquen al revés, saben que fins ara el percentatge s'aplicava sobre els recursos propis. Ara també, però una quantitat molt important del que ara són recursos propis fins ara venia com a transferències. Per tant, vostès fan la trampa d'aplicar el percentatge sempre sobre els recursos propis, no tenint en compte o oblidant interessadament que potser un 60% o un 70% d'estos ingressos que ara són propis al pressupost de l'any passat eren transferències. I com a conseqüència del nou sistema de finançament passen a ser recursos propis.

Per tant, aquí el que interessa, entenem, és el creixement respecte a l'any passat. I respecte a l'any passat

creix un 51,45% la partida destinada a cooperació i, en números absoluts, 1.240 milions de pessetes sobre el que hi havia, sobre un total de 3.650 milions de pessetes.

També convé destacar l'augment de 90 a 140 milions de pessetes, un 56%, en l'import destinat a subvencionar els casals catalans i de 95 milions de pessetes al Centre UNESCO de Catalunya o 20 milions a l'Institut de Cooperació Iberoamericana.

Quant a les transferències als ens locals, la consignació experimenta un increment del 23% global, que suposa passar de 15.500 milions de pessetes el 2001 a 19.100 milions de pessetes per al 2002, amb un increment absolut de més de 3.650 milions de pessetes. I aquí confonen termes. Jo entenc que el senyor Nadal confongui local amb municipal. M'ha semblat que també el senyor Oliveras confonia local amb municipal. Quan parlem de local és ajuntaments i la resta de les administracions locals. El món local ho és tot. En este cas són ajuntaments i comarques. Els recordo que el nostre Estatut diu que Catalunya s'organitza en municipis i comarques. I si busquem l'origen de tot això i del finançament, vostès deuen recordar que quan el Partit Socialista governava amb majoria absoluta, quan se va fer la Llei de finançament de les corporacions locals, expressament –expressament– van prohibir finançament de l'Estat a les comarques, als consells comarcals. I d'aquí ve que el Fons de cooperació local de Catalunya es dividigués en municipis i comarques i, enguany, que hi ha una puja important en els pressupostos –ja els ho he dit, més de 3.500 milions de pessetes–, hi ha una part important que va a comarques, als consells comarcals, perquè s'havia de prioritzar. En tot cas, l'any que ve segurament aquesta puja anirà més accentuada a la part d'ajuntaments, però el conjunt de l'Administració local, ja els ho dic: 3.560 milions de pessetes d'increment, un 23% global.

Quant a les transferències corrents, amb un import total de 9.400 milions de pessetes, que inclouen un increment global del 5%, malgrat la forta contenció pressupostària, i del 3% al Fons de cooperació local, amb 4.400 milions de pessetes per a municipis i 4.164 per a comarques. Resta també oberta una partida de desenvolupament dels consells comarcals, que és dotada amb 200 milions de pessetes directament. I aquí també està la Xarxa 41, amb un total de 9.700 milions de pessetes, que representa un increment superior al 47%. Inclouen 800 milions en «Aportacions extraordinàries per a inversions locals», aprovades per..., amb un increment del 110%. Una nova partida dotada en 700 milions per a inversions promogudes des dels consells comarcals, que representen un augment del 40%, per tal de reforçar de manera decidida la política de transferència dels Fons d'inversió vers els consells comarcals, també la Xarxa 41. Per tant, 700 més 200, els 900 globals que els parlava. I 6.700 milions, 1.000 més que l'any 2000, destinats a finançar el Pla d'obres i serveis, que inclou les necessitats del Pla quadriennal i, per tant, el pagament dels projectes aprovats per al 2000, 2001 i 2002; subvencions de noves línies específiques, com són el Pla de biblioteques, inversions en jutjats de pau, el Pla específic d'accions en zones d'emergència nuclears o els programes específics en zones no incloses dins de l'Objectiu 2.

I en compliment del pacte parlamentari per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques catalanes, s'ha dotat el pressupost amb 1.000 milions de pessetes, a «Ajuntaments» bàsicament, per transferir a les administracions locals dins del projecte Administració Oberta de Catalunya, com a recursos per a la reenginyeria de processos a fi d'assegurar la seva presència en el portal compartit de les administracions públiques catalanes i la posada en marxa de la targeta unificada de serveis, que prioritzarà els ajuts als ajuntaments amb menys capacitat financera.

Es proposa també una partida d'ajuts a danys catastròfics i per a actuacions urgents de 500 milions de pessetes, una partida ampliable, que serà ampliable per a possibles necessitats no previstes durant l'any, i aquí també aniran carregades les despeses financeres per als ajuts acordats en el darrer acord del Govern per fer front a inversions de les comarques del litoral per les últimes tempestes d'este mes de novembre.

D'altra banda, cal també mencionar les subvencions a l'Associació Catalana i a la Federació Catalana de Municipis de 54 milions de pessetes, així com 18 milions a organitzacions sindicals, derivat del Pacte dels drets sindicals del 14 de gener d'enguany i la previsió de 200 milions de pessetes com a crèdit ampliable a les transferències a la Vall d'Aran.

També voldria fer notar, per acabar, l'esforç pressupostari que realitza no tan sols el Departament de Governació, els més de 19.000 milions de pessetes que els comentava, sinó també el conjunt de departaments pel que fa a transferències corrents i de capital als ens locals, si tenim en compte que l'exercici 2002 la quantitat total consignada és de més de 57.000 milions de pessetes, un 29% més que enguany, que es transformen en prop de 73.000 milions si ens referim al conjunt de la Generalitat, organismes administratius, comercials, etcètera, amb un increment respecte a l'any anterior del 35,41%, quan, per exemple, la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat creix en un 5,9%.

Per tant, crec que són prou arguments, prou motius, i més donada l'hora i –jo diria– la intimitat en què nos trobem, per anunciar-los que el nostre Grup no donarà suport a les seves esmenes i votarem en contra, demanant-los, això sí, que en alguna d'aquestes, com per exemple l'Institut Català de la Mediterrània, que no he pogut escoltar ben bé grans crítiques, perquè la majoria dels interventors hi han passat una mica per sobre, doncs, en tot cas, que tinguessin l'amabilitat de retirar-la.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sabanza. Exhaurit ja el Departament de Governació i Relacions Institucionals, se suspèn la sessió que es reprendrà demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i tres minuts.